SIDNEY SHELDON

Demonul trecutului

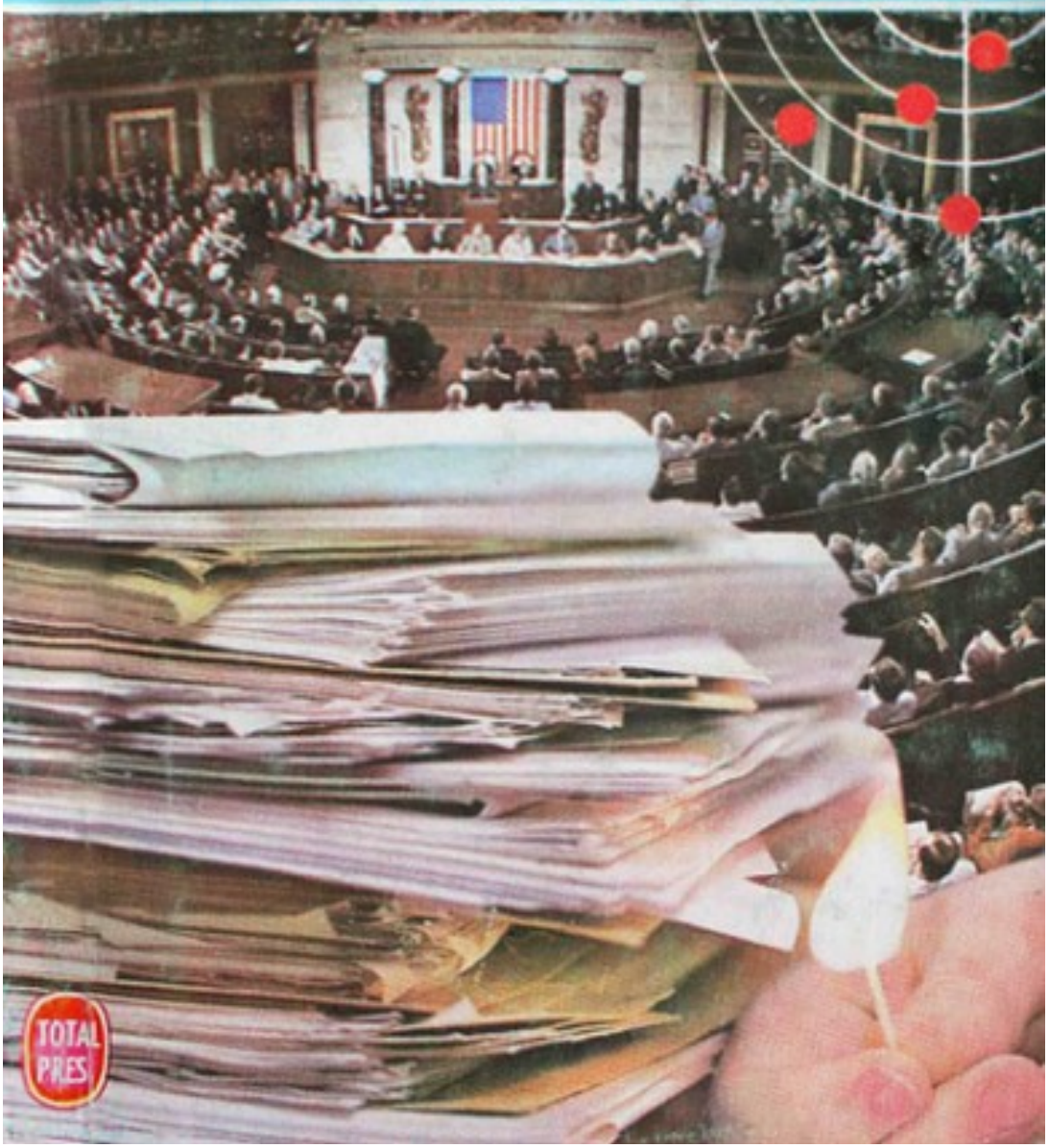

ISBN 5-852S8-244-3
Traducerea: Cristina Popescu

SIDNEY SHELDON
The devil of the past
© copyright 1990 by Deveraux Inc.

Sidney Sheldon
Demonul trecutului

Unu

Pat conducea încet, atentă la numărul fiecărei străduţe pe care trecea. În Georgetown, cerul era acoperit de nori şi luminile felinarelor se amestecau cu ale becurilor ce ornau intrarea fiecărei case. Luminile lor se reflectau palid pe zăpada îngheţată de ger. Era un Crăciun ca în poveştile despre America de altădată. Vira pe

strada N, cu privirea fixată asupra numerelor fiecărei case, apoi traversă la fel de încet intersecţia. „Asta trebuie să fie”, îşi spuse privind casa ce se înălţa maiestuoasă în colţul străzii. În sfârşit, ajunsese acasă.

Opri maşina lângă trotuar, dar nu coborî, dornică să privească puţin casa de la depărtare. Era singura care nu era deloc luminată şi, în întuneric, i se distingeau cu greu liniile elegante. Ferestrele mari ale faţadei erau ascunse de o perdea de plante agăţătoare de care nu se mai îngrijise nimeni de câtva timp.

Se simţea grozav de obosită după nouă ore de drum, dar descoperi surprinsă că nu e deloc grăbită să deschidă uşa şi să intre înăuntru. „Din cauza acelui blestemat de telefon, îşi spuse. Nu trebuia să mă las impresionată!”

Cu câteva zile înainte de a-şi fi părăsit postul de la televiziunea din Boston, telefonista îi spuse: „E un nebun care insistă să-ţi vorbească. Îţi fac legătura?”

Ridicase receptorul, se prezentase şi o voce masculină groasă, dar clară, îi şoptise.

— „Patricia Traymore, nu trebuie să pleci la Washington! Nu trebuie să realizezi emisiunea despre doamna senator Jennings! Şi, mai ales, nu trebuie să te instalezi în acea casă!”

Auzi brusc pe cineva ţinându-şi respiraţia. Telefonista?

— Cine e? întrebă ea.

Răspunsul, şoptit cu o voce guturală, o înfioră. Palmele i se umeziseră.

— Sunt *îngerul distrugerii, al eliberării şi al răzbunării!*

Pat încercase să nu se mai gândească la acest telefon. Nu era prima dată când avea de-a face cu aşa ceva. Era un lucru normal în lumea oamenilor de televiziune. Şi, cu toate astea, acest apel nu-i dădea pace. Plecarea ei pentru a realiza o serie de emisiuni despre „Femeile de guvern” fusese anunţată în presă, într-o mulţime de articole referitoare la programele viitoare ale televiziunii. Le recitise pe toate pentru a verifica dacă menţiona vreunul adresa unde va locui, dar nu găsi nimic.

„Washington Tribune” publicase cel mai amănunţit articol: „Patricia Traymore, cunoscuta prezentatoare cu părul roşcat, cu vocea joasă şi ochi căprui a fost recrutată pentru o serie de emisiuni realizate de postul „Antena Potomac”. Portretele celebrităţilor prezentate la televiziunea din Boston au fost de două ori selecţionate pentru premiile Emmy. Pat are acest har de a-i face pe ceilalţi să-şi descopere sufletul. Primul subiect al emisiunilor sale va fi misterioasa Abigail Jennings, senator al Virginiei. După părerea lui Luther Pelham, redactor-şef la Informaţii în cadrul „Antenei Potomac”, emisiunea va puncta cele mai importante momente din viaţa publică şi privată a doamnei

senator. Washington-ul aşteaptă cu nerăbdare să vadă dacă Pat Traymore va reuşi să spulbere misterul frumoasei Abigail.

Amintirea telefonului o irita pe Pat. Mai ales intonaţiile vocii bărbăteşti când spusese „casa aceea” nu-i ieşeau din minte.

Cine putea să ştie unde va locui ea?

În maşină, se făcu frig. Pat îşi dădu seama că şi motorul se oprise de câteva minute. Un bărbat cu un diplomat trecu grăbit pe lângă maşină, se opri o secundă văzând-o, apoi, îşi continuă drumul. „Aş face mai bine să intru, înainte ca cineva să apuce să anunţe poliţia…”, îşi spuse.

Poarta de fier de la capătul aleii ce ducea spre casă era deschisă. Pat parcă maşina pe aleea asfaltată şi îşi căută cheia în poşetă.

Se opri în faţa uşii, încercând să treacă printr-un filtru raţional ceea ce simţea. Crezuse că-i va fi teamă. Dar, în loc de teamă, acum avea un chef nebun să intre, să-şi desfacă bagajele, să-şi pregătească o gustare şi să-şi facă o cafea. Învârti cheia în yală, deschise uşa, aprinse lumina.

Casa era destul de curată. Dalele lucioase ale holului de la intrare reflectau lumina plăcută răspândită de aplice. Zugrăveala nu era prea recentă şi, chiar pe lângă lambriuri se putea întrezări culoarea anterioarei zugrăveli. O mare parte a mobilierului fusese restaurat, iar o altă parte lipsea. Probabil că a doua zi va primi mobilierul ei, rămas în garajul casei din Concord.

Inspectă fără grabă parterul. Sufrageria clasică, largă şi luminoasă, era imediat pe stânga. La şaisprezece ani, în timpul unei excursii organizate de şcoală, ajunsese în Washington şi trecuse prin faţa acestei case, dar nu reuşise să-şi dea seama că toate camerele sunt atât de mari. De afară, casa părea mai mică.

Masa lungă era pătată din loc în loc, ca şi cum de multe ori până atunci platourile cu mâncăruri fierbinţi ar fi fost aşezate direct pe lemnul lustruit. Dar Pat ştia că tot mobilierul din stejar masiv era moştenire de familie şi că ar fi meritat să ajungă pe mâna unor restauratori buni.

Aruncă o privire în bucătărie, apoi în bibliotecă, dar nu zăbovi prea mult. Cunoştea destul de bine planul casei, aşa că porni spre salon, a doua cameră pe dreapta. Pe măsură ce se apropia, simţea că i se strânge stomacul de emoţie: ce caută aici? înnebunise? De ce se întoarse aici, când era mai bine să uite aceste locuri?

Uşa salonului era deschisă. Ezită o clipă cu mâna pe clanţă, apoi deschise uşa. Cu degetele tremurând pe perete, căută întrerupătorul. Camera era mare şi frumoasă, înaltă, cu o draperie grea, asortată cu canapeaua de lângă fereastră. În rest, era goală, cu excepţia unui pian de concert, din lemn lucios, aşezat în partea

dreaptă a şemineului.

Şemineul…

Pat se apropie de el.

Mâinile şi picioarele îi tremurau. Pe frunte, îi apăruseră broboane de sudoare, iar palmele i se umeziseră. I se aşezase un nod în gât. Camera începuse să se învârtă cu ea. Alergă spre fereastra de pe peretele din stânga, deschise uşa de la terasă şi ieşi afară, fără să ţină cont de stratul gros de zăpadă care o îngheţa.

Respiră adânc şi aerul rece îi îngheţă plămânii. Simţea că-şi pierde echilibrul şi se sprijini de peretele casei pentru a nu cădea. Ameţeala care o cuprinse făcea ca siluetele întunecate ale arborilor să-i danseze în faţa ochilor.

Zăpada îi ajungea până la glezne. Umezeala îi ajunsese până la piele, dar nu voia încă să se întoarcă în casă. Mai trecură câteva minute lungi. Apoi intră, închise uşa, ezită, apoi – cu un pas hotărât – se îndreptă spre cămin. Cu degetele tremurânde, atinse cărămida rece şi se înfioră.

Mult timp, secvenţe aparent fără legătură îi apăreau în minte, uneori în vis… Era copil din nou şi era în această casă. Invariabil, se trezea înspăimântată, încercând să ţipe, dar nereuşind să scoată niciun sunet. Dar, nu era numai teama… Se simţea abandonată…

Oftă. „Adevărul e ascuns în casa asta!” îşi spuse.

* * *

Găsise fragmente de articole din ziare de pe atunci. Îşi amintea perfect titlurile: Deputatul de Wisconsin, Dean Adams – îşi ucide prea frumoasa soţie, apoi se sinucide. Fiica lor, în vârstă de numai trei ani, între viaţă şi moarte.

Citise şi recitise de atâtea ori aceste articole că le învăţase pe de rost. „Profund întristat, senatorul John F. Kennedy a declarat: „Nu pot să înţeleg. Dean era unul dintre cei mai buni prieteni ai mei. Niciodată nu am crezut că va fi capabil de un asemenea gest violent”.

Ce l-ar fi putut împinge pe cunoscutul deputat la crimă şi la sinucidere? Circulase zvonul că el şi soţia lui erau pe cale de a divorţa. Dean Adams cedase nervos aflând că soţia lui a hotărât să-l părăsească? Probabil că se luptaseră până când unul dintre ei reuşise să pună mâna pe revolver. Pentru că – pe armă – amprentele lor se amestecau. Fiica lor fusese găsită lângă cămin, cu capul spart şi piciorul drept rupt.

Veronica şi Charles Traymore îi spuseră lui Pat că fusese înfiată. Dar adevărul nu-l aflase decât în ziua în care intrase la

universitate. Considera că e destul de matură pentru a-şi cunoaşte adevăraţii părinţi. Tulburată, aflase că mama ei era sora Veronicăi.

— Ai fost în comă aproape un an. Niciun doctor nu credea că mai ai şanse să trăieşti, îi povestise Veronica. Când, în sfârşit, ai redevenit conştientă, erai ca un nou-născut ce trebuia să pornească de la zero. Mama mea – bunica ta – a dat un anunţ mortuar în presă. Nu voia ca scandalul să te urmărească toată viaţa. Eu şi Charles locuiam în Anglia pe atunci. Te-am adoptat şi toţi prietenii au ştiut că provii dintr-o familie de origine engleză.

Pat îşi aminti cât de furioasă fusese Veronica atunci când îi ceruse să locuiască în casa din Georgetown.

— Pat, nu are rost să te întorci acolo îi spusese. Ar fi trebuit să vindem casa aceea demult şi nu s-o tot închiriem. Ai ajuns cineva! De ce vrei să-ţi compromiţi viitorul răscolind trecutul? Rişti să întâlneşti oameni care te-au cunoscut când erai mică. Ar putea să-şi dea seama!

Dar rămăsese hotărâtă şi nu cedase rugăminţii Veronicăi.

— Am făcut tot ce a fost omeneşte posibil pentru a o putea lua de la capăt. Dacă ţii atât de mult, poţi să pleci… Dar nu uita! Eu te-am prevenit!

La plecare, se îmbrăţişaseră, la fel de emoţionate şi tulburate amândouă.

— Ascultă-mă şi pe mine, se apărase Pat. Munca mea e să scot adevărul la lumină. Încerc să găsesc binele şi răul din viaţa celorlalţi; cum crezi că voi putea trăi liniştită dacă nu aş face-o şi pentru mine însămi?

* * *

Intră în bucătărie şi ridică receptorul. Încă de mică se obişnuise să le spună pe nume Veronicăi şi lui Charles, şi doar foarte rar – mamă şi tată. Dar se îndoia de faptul că acest lucru i-ar deranja sau i-ar răni.

Veronica răspunse imediat.

— Salut! Am ajuns vie şi nevătămată. Drumul nu a fost foarte aglomerat.

— Ai ajuns unde?

— Acasă în Georgetown.

Veronica o sfătui să stea câteva zile la hotel, până când vor aduce mobilele.

Fără să-i lase destul timp pentru a protesta, Pat continuă în grabă:

— Te asigur că e mai bine aşa. Voi lucra liniştită în bibliotecă, iar mâine voi fi cât se poate de pregătită pentru interviul cu senatorul Jennings.

— Eşti sigură că eşti liniştită acolo?

— Sigur!

Îşi putea imagina figura îngrijorată a Veronicăi. Apoi continuă pe un ton vesel:

— Nu te nelinişti din cauza mea! Mai bine pregăteşte-te pentru călătorie. Ţi-ai făcut bagajele?

— Bineînţeles. Pat, nu-mi place să te ştiu singură în seara de Crăciun.

— Voi fi foarte ocupată cu emisiunea mea ca să mai am şi timp să mă gândesc. Şi noi am sărbătorit deja Crăciunul. Bun, acum trebuie să-mi aduc bagajele din maşină. Bucură-te de această a doua lună de miere şi fă dragoste cu Charles până te plictiseşti!

— Pat!

În vocea ei se amestecau dezaprobarea şi amuzamentul. Dar, înainte de a închide, îi mai dădu un sfat:

— Încuie bine uşile!

Pat îşi luă haina şi ieşi în aerul îngheţat al nopţii. În următoarele zece minute, îşi aduse tot bagajul în casă. Valiza în care avea lenjeria şi cuverturile era grea şi trebui să-şi tragă sufletul la fiecare două trepte urcate. Întotdeauna când ducea o greutate, avea impresia că piciorul ei drept va ceda.

„Ar fi mai bine să aştept să mă ajute cineva mâine”, îşi spuse ea cu un regret. Dar cum putea fi sigură că ar fi cineva care să o ajute? Tocmai se schimbase şi se pregătea să bea o cafea, când auzi telefonul sunând.

Zgomotul strident al soneriei răsună ca o explozie în liniştea casei. Pat tresări şi câteva picături de cafea i se prelinseră pe mână. Apoi, mai calmă, lăsă ceaşca pe bufet şi ridică receptorul.

— Pat Traymore.

— Alo? Pat?

Strânse receptorul în mână, sperând ca vocea să nu o trădeze.

— Alo, Sam?

Samuel Kingsley, deputat în districtul 26 – Pennsylvania, bărbatul pe care îl iubea – celălalt motiv pentru care se hotărâse să se instaleze la Washington.

Doi

Patruzeci de minute mai târziu, Pat încerca să îşi închidă colierul, când soneria de la intrare îi anunţă sosirea lui Sam. Se schimbase într-o rochie mulată, verde închis, căci ştia că Sam remarcase într-o zi că verdele îi scoate şi mai mult în evidenţă reflexele roşcate ale părului.

Soneria sună a doua oară. Degetele ei tremurau încercând să închidă colierul. Renunţă. Îl strecură în poşetă şi coborî în grabă scara, încercând să rămână calmă. Nu trebuia să uite că, în timpul celor opt luni care se scurseseră de la moartea soţiei sale – Janice – Sam nu îi telefonase nici măcar o dată.

Pe ultima treaptă, îşi dădu seama că din nou se sprijinea mai mult pe piciorul stâng. Sam insistase să consulte un ortoped care să o supravegheze.

În faţa intrării, ezită o clipă, apoi deschise încet uşa.

Avea impresia că umpluse cadrul uşii. Luminile de pe stradă colorau în nuanţe ciudate şuviţele lui argintii şi, sub sprâncenele stufoase, ochii lui o priveau circumspecţi. Dar surâsul lui era neschimbat – tandru şi călduros.

Rămaseră nemişcaţi, aproape stânjeniţi, fiecare aşteptând ca celălalt să facă primul pas, dând tonul acestei regăsiri. Sam purta un impermeabil care-i dădea un aer solemn. Scoase din buzunar un pămătuf de şters praful pe care i-l întinse râzând.

— Există obiceiul ca în fiecare casă nouă să aduci sare şi un pămătuf pentru praf.

În cealaltă mână ţinea o solniţă. Adăugă:

— Cu complimente din partea Camerei Reprezentanţilor!

Făcu un pas înăuntru, îi cuprinse umerii cu mâna şi se

aplecă să o sărute pe obraz.

— Bine ai venit în oraşul nostru, Pat! Sunt fericit că de acum înainte vei fi printre noi!

Deci aşa o întâmpina! Ca pe un prieten vechi pe care îl regăseşte după o îndelungată absenţă. Washington era un oraş prea mic ca să nu se întâlnească şi era mai bine să evite orice moment penibil. Problema trebuia atacată direct şi, de această dată, era hotărâtă să impună ea regula jocului. „Jucăm o nouă partidă, Sam, numai că acum voi câştiga eu!" gândi ea.

Ea îl sărută, apăsându-şi buzele de ale lui destul de mult timp pentru a-l simţi înfiorându-se, apoi se depărtă cu cel mai natural surâs din lume.

— De unde ştiai că sunt aici? întrebă ea. Ai pus microfoane în casă?

— Nu chiar. Abigail mi-a spus că treci mâine pe la ea, pe la birou. Am cerut numărul tău de la televiziune.

— Aşa deci…

Observă apoi că numele senatorului Jennings revenea destul de des şi cu o tentă destul de familiară pe buzele lui Sam. Inima i se strânse şi îşi coborî privirea, încercând să ascundă ceea ce simţea. Se prefăcu preocupată din nou de colierul pe care-l scoase din poşetă.

— Care e secretul acestei încuietori? Sper că nu am nevoie de un magician… Poţi să m-ajuţi?

Sam îi trecu colierul în jurul gâtului şi ea îi simţi căldura degetelor ce întârziaseră o clipă pe pielea ei.

— Bun, spuse el în sfârşit. Cred că acesta era secretul. Nu-mi arăţi casa?

— Nu e mare lucru de văzut deocamdată. Camionul cu mobila ajunge de abia mâine. În câteva zile, casa asta va întineri. Dar acum mor de foame!

— Ca întotdeauna, dacă îmi amintesc eu bine.

În ochii lui, se aprinsese o lucire de sincer amuzament.

„Cum poate cineva ca tine să înghită atâta îngheţată garnisită cu fructe uscate, nuci şi sirop, fără să se îngraşe măcar cu un gram?"

„Foarte drăguţ era Sam", îşi aminti Pat, luându-şi haina din cuier. „Întotdeauna s-a întrebat de unde am atâta poftă de mâncare…"

— Unde mergem? întrebă ea.

— La Casa Albă. Am rezervat o masă.

Ea îi întinse haina.

— Crezi că au destulă îngheţată? adăugă ea pe un ton inocent.

— Poftim? Ah, înţeleg… Iartă-mă. Voiam să-ţi fac un

compliment.

Sam îşi parcase maşina lângă a ei. Cuprinzându-i braţul cu mâna, o conduse pe alee.

— Pat, te mai deranjează piciorul drept?

În glasul lui se distingea îngrijorarea.

— Rar. Acum mă simt puţin cam obosită din cauza călătoriei.

— Spune-mi dacă mă înşel, dar casa asta nu-ţi aparţine, nu?

În singura noapte pe care o petrecuse împreună, ea îi vorbise despre părinţii ei. Îşi plecă gânditoare capul. Retrăise de sute de ori noaptea aceea la Ebb Motel din Cape Cod. Orice amănunt i-o retrezea în amintire. Briza oceanului, un cuplu într-un restaurant, ţinându-se de mână, surâzându-şi cu dragoste. Paradoxal, totul între ei se terminase tot în această unică noapte de dragoste. Dimineaţa, tăcută şi tristă în timpul micului dejun, înainte de a pleca cu două avioane în direcţii complet diferite, analizaseră situaţia în care erau şi conveniseră că despărţirea e cea mai bună soluţie. Nu aveau dreptul să fie împreună! Soţia lui Sam, condamnată pe viaţă să trăiască într-un scaun cu rotile, nu merita aşa ceva! Dar totuşi aflase că soţul ei avea o legătură cu altă femeie…

Pat făcu un efort pentru a reveni în prezent şi încercă să schimbe subiectul.

— Nu e o stradă minunată? E ca într-o poveste despre Moş Crăciun…

— Aproape toate străzile din Georgetown arată astfel în această perioadă a anului, replică Sam. Pat nu-ţi va folosi la nimic să încerci să dezgropi trecutul. Uită-l!

Ajunseseră la maşina lui. Îi deschise portiera şi Pat intră în maşină. Aşteptă întâi ca Sam să pornească motorul apoi, spuse:

— Nu pot, Sam… Îl simt că mă hărţuieşte… Nu mă lasă să trăiesc… Ştiu că nu-mi voi găsi liniştea până nu voi afla adevărul…

Sam încetini la colţul străzii şi profită pentru a se întoarce spre ea spunând:

— Pat, ştii ce încerci să faci? Vrei să rescrii povestea aceea, să retrăieşti coşmarul unei nopţi cumplite pentru a decide – în final – că nu a fost decât un accident teribil, că tatăl tău nu a vrut să o ucidă pe mama ta şi nici să-i facă vreun rău. Ceea ce nu va îmbunătăţi cu nimic lucrurile.

Pat îşi întoarse capul şi-l privi din profil. Trăsăturile lui, bine conturate, puţin cam neregulate pentru tipul frumuseţii clasice, erau fermecătoare. Ar fi dat orice ca să-şi sprijine obrazul de stofa fină a hainei sale.

— Sam, ai avut vreodată rău de mare?

— O dată sau de două ori. În rest, m-am simţit bine în largul

meu pe mare.

— Şi eu la fel. Dar îmi amintesc că o dată mă întorceam cu Veronica şi Charles la bordul *Reginei Elizabeth 2* şi că ne-a prins o furtună. Nu ştiu de ce am avut rău de mare. Niciodată nu m-am simţit atât de îngrozitor. Aveam în permanenţă senzaţia de vomă… Ei bine, sunt momente când retrăiesc această senzaţie cu aceeaşi intensitate ca şi atunci. Mereu îmi revin în minte fel de fel de lucruri…

— Ce fel de lucruri? întrebă el virând încet spre Pennsylvania Avenue.

— Zgomote, impresii… Uneori sunt vagi… Alteori, exact în momentul în care mă trezesc, sunt foarte clare. Dar dispar înainte ca eu să fac vreo legătură între ele. Apoi am citit că anumiţi adulţi sunt în stare să-şi amintească evenimentele care i-au marcat chiar de pe vremea când aveau doi ani. Un studiu preciza faptele că, pentru a redeştepta evenimente uitate, cel mai bun mijloc e de a reproduce condiţiile în care acestea s-au produs. Din fericire – sau poate că nu – eu am această posibilitate.

— Şi eu continui să cred că nu e cea mai bună idee.

Dar Pat nu-l mai asculta, ci privea gânditoare pe fereastră. Consultase o hartă amănunţită a oraşului, unde era trecut numele fiecărei străzi şi acum refăcea în minte traseul parcurs, încercând să ghicească următoarea stradă pe care vor merge. Dar maşina mergea prea repede şi afară era prea întuneric pentru a mai putea desluşi câte ceva. Restul drumului tăcură amândoi.

Portarul de la Casa Albă îl întâmpină călduros pe Sam şi îi lăsă în seama unui ospătar care îi conduse la o masă încadrată de o canapea circulară.

— Whisky ca de obicei? o întrebă Sam după ce se instalară.

Pat încuviinţă din cap, devenind brusc conştientă de apropierea lui Sam. Întotdeauna această masă îi era rezervată? Cu câte femei venise aici?

— Două Chivas Regal cu gheaţă, apă minerală şi lămâie, te rog, comandă Sam. Apoi aşteptă ca băiatul să se îndepărteze şi continuă: Bun, povesteşte-mi ce-ai făcut în ultimii ani. Cu lux de amănunte…

— Nu va fi foarte uşor. Lasă-mă să mă gândesc o clipă.

Prefera să nu povestească nimic despre primele luni după ruptura lor, zilele acelea îngrozitoare şi lungi în care credea că nu-şi va mai reveni niciodată. De aceea vorbi doar despre serviciu, de nominalizările pentru Emmy, pentru emisiunile despre cea care fusese aleasă primarul Bostonului, despre încăpăţânarea ei de a realiza emisiunea cu senatorul Jennings.

— De ce Abigail? întrebă Sam.

— Pentru că sunt sigură că e momentul cel mai potrivit

pentru o femeie – preşedinte. Peste doi ani sunt alegeri şi Abigail Jennings ar putea fi cap de listă. Cariera ei vorbeşte de la sine: zece ani aleasă în Senat, membră a Comisiei Afacerilor, a Comisiei bugetare, prima femeie şef-adjunct cu majoritate de voturi. Doar de ce Congresul e încă în sesiune? Pentru că preşedintele contează pe ea pentru ca bugetul să fie votat aşa cum doreşte el.

— Da, exact.

— Ce părere ai despre ea?

Sam ridică din umeri.

— E o femeie OK! A călcat pe urmele multor oameni importanţi, Pat. Numai că peste unii a mai şi trecut. Când vrea să realizeze ceva nu se uită nici pe cine trage după ea, nici pe cine lasă în urmă.

— Bănuiesc că procedeul le e familiar tuturor bărbaţilor aflaţi la putere.

— Probabil.

— Sunt sigură.

Chelnerul le aduse meniul. Alesese salată César, în amintirea altor cine luate împreună. Chiar şi, în ultima zi, Pat pregătise masa pentru picnic şi-l întrebase pe Sam ce fel de salată să ia.

— César, răspunse el fără să ezite.

— Cum poate să-ţi placă? întrebase ea uimită.

— Cum poate să nu-ţi placă? E posibil ca prima dată să nu-i dai de gust, dar a doua oară… îţi va plăcea pentru totdeauna.

Gustase în acea zi şi, într-adevăr, îi plăcuse.

Şi el îşi aducea aminte. În momentul în care îi înapoia meniul chelnerului, remarcase:

— Mă bucur că nu ai renunţat…

Şi zâmbi. Apoi continuă:

— Revenind la Abigail, mă surprinde că a acceptat să facă emisiunea.

— Sincer şi pe mine m-a surprins. I-am scris cam acum trei luni. Citisem ceva despre ea şi ceea ce aflasem mă fascina. Sam, ce ştii despre trecutul ei?

— E originară din Virginia. La moartea soţului ei, i-a luat locul în Congres. Singura ei consolare a rămas munca.

— Cam aşa ceva. Abigail Jennings e originară din nordul statului New York şi nu din Virginia. A fost aleasă *Miss Frumuseţe*, dar a refuzat să meargă la Atlantic City pentru *Miss America*, pentru că tocmai obţinuse o bursă la Radcliffe şi nu voia să rişte s-o piardă. La treizeci şi unu de ani a rămas văduvă. L-a iubit atât de mult pe soţul ei că nici acum, după 25 de ani de la moartea lui, nu e recăsătorită.

— Poate că ai dreptate, dar nici nu trebuie să crezi că a trăit

ca o călugăriţă în tot timpul ăsta.

— Nu ştiu exact, dar – din câte am aflat – cea mai mare parte a zilelor şi nopţilor şi le petrece muncind.

— Adevărat.

— Cu orice risc, în scrisoare i-am spus că aş vrea să fac o emisiune cu ea, care să dea impresia telespectatorilor că o cunosc şi pe plan personal. În schimb, am primit cel mai categoric refuz pe care l-am citit vreodată. Dar, acum două săptămâni, mi-a telefonat Pelham. Venise special la Boston pentru a-mi propune să lucrez pentru el. Am fost împreună la cină şi, în timp ce mâncam, mi-a spus că senatoarea îi arătase scrisoarea mea. De câtva timp, se gândise la un ciclu de emisiuni – *Femeile din guvern*. Ştia cam tot ce făcusem până atunci şi se gândise la mine. A adăugat că seară de seară voi avea reportajul meu la telejurnal, de la şapte seara. Îţi imaginezi ce am simţit Pelham e cel mai apreciat comentator! Şi reţeaua lui e aproape la fel de importantă ca şi canalele Turner. Salariul – enorm! Dar seria trebuia începută cu senatorul Jennings şi cel mai curând posibil. Habar n-am însă de ce Abigail şi-a schimbat hotărârea.

— Te pot lămuri eu. Vice-preşedintele e pe cale de a demisiona. E mai bolnav decât crede lumea.

Pat rămase cu furculiţa în aer şi îl privi absentă.

— Sam, vrei să spui..?

— Vreau să spun că cel de-al doilea mandat al preşedintelui se va încheia în mai puţin de doi ani. Ce plăcere mai mare ar fi pentru toate femeile din America decât aceea de a numi pentru prima dată o femeie în funcţia de vice-preşedinte?

— Dar asta înseamnă.. Dacă Jennings e numită vice-preşedinte, nu i se va putea refuza candidatura la preşedenţie.

— Uşurel, Pat. Te cam grăbeşti. Am spus doar că dacă vice-preşedintele îşi dă demisia, există şansa să fie înlocuit de Abigail Jennings sau Claire Lawrence. Ca să spun aşa, Claire e Erna Bombeck din Senat – populară, strălucitoare, un jurist de primă mână. A făcut o treabă excelentă. Dar Abigail nu se va lăsa. Claire şi preşedintele sunt amândoi din Miile West, ceea ce – politic vorbind – nu e prea indicat. De aceea o va prefera pe Abigail, dar va trece greu peste faptul că Abigail nu e prea cunoscută pe plan naţional. Şi are şi duşmani foarte puternici în Congres.

— Crezi deci că Luther Pelham vrea să facă reportajul pentru a da naştere unei alte Abigail? Mai vie? Mai umană?

— După cât am discutat, cam asta ar fi concluzia, nu? Cred că vrea să câştige sprijinul public. Sunt prieteni intimi de mulţi ani şi sunt sigur că ar vrea s-o vadă pe draga lui prietenă în fotoliu de vice-preşedinte.

Mâncară apoi în tăcere. Pat se gândea la ce îi spuse Sam.

Bineînţeles, asta explică propunerea neaşteptată care i se făcuse, graba cu care trebuia realizată emisiunea.

— Şi eu? întrebă Sam. Nu m-ai întrebat ce am făcut în ultimul timp…

— Ştiu. Ţi-am urmărit cariera, îi răspunse. Am toastat în cinstea ta când ai fost reales – deşi am fost surprinsă. Am scris şi apoi am rupt câteva zeci de scrisori pe care ţi le-am scris de la moartea lui Janice. Voiam să găsesc cele mai potrivite cuvinte, dar n-am reuşit… Cred că a fost cumplit pentru tine…

— Da. Când am aflat fără niciun dubiu că Jenice nu mai are mult timp de trăit, am renunţat la multe activităţi pentru a sta cu ea cât mai multă vreme. Cred că a ajutat-o mult faptul că nu a mai fost singură…

— Sunt sigură.

Făcu o pauză, dar nu reuşi să se abţină şi-l întrebă:

— Sam, de ce ai aşteptat atât până să mă chemi? De fapt, mi-ai mai fi telefonat vreodată dacă nu aş fi venit la Washington?

Aşteptând răspunsul i se păru că zgomotul de fond din restaurant dispăruse: şi murmurul vocilor celorlalţi clienţi, şi clinchetul paharelor şi, al tacâmurilor.

— Te-am mai sunat, spuse el. De mai multe ori. Dar n-am avut curajul şi am închis înainte ca telefonul tău să sune. Pat, când ne-am cunoscut, te pregăteai să te logodeşti. Ai renunţat din cauza mea.

— Cu sau fără tine, nu cred că aş fi făcut-o. Rob e fermecător, dar pentru mine nu e de ajuns.

— E un avocat strălucitor şi viitorul îi surâde. Fără mine, azi ai fi fost căsătorită cu el. Pat, am 48 de ani. Tu ai doar 27. Aş putea să-ţi fiu tată. Tu îţi doreşti familie, copii şi eu simt că nu mai am energia necesară.

— Înţeleg, dar pot să te întreb ceva, Sam?

— Sigur.

— Mă mai iubeşti sau totul e o poveste veche?

— Te iubesc, destul pentru a-ţi lăsa şansa de a întâlni pe cineva de vârsta ta.

— Dar tu ai întâlnit pe cineva de vârsta ta?

— Nu e nimeni în viaţa mea…

— Văd.

Pat zâmbi, apoi spuse din nou:

— Bun, acum că am pus totul la punct, îmi oferi şi un desert?

Sam păru uşurat. Se aştepta ca ea să se împotrivească? Oricum, părea foarte obosit. Unde îi dispăruse entuziasmul din anii trecuţi?

O oră mai târziu, când o conduse acasă, Pat îşi aminti că

mai voia să-i spună ceva:

— Sam, am primit un telefon ciudat săptămâna trecută la birou.

Îi povesti în detaliu tot ce se întâmplase.

— Membrii Congresului primesc des telefoane sau scrisori de amenințare?

Sam nu păru foarte neliniştit.

— Uneori, dar nimeni nu le ia în serios.

O sărută pe obraz, apoi începu să râdă.

— Mă voi mai gândi. Poate ar trebui s-o întreb pe Claire Lawrence dacă ea încearcă să o intimideze pe Abigail.

Pat îl privi îndepărtându-se, apoi încuie uşa. Se simţea singură şi casa i se părea imensă şi goală. „Poate mobilele vor aduce o schimbare”, îşi spuse ea.

Privirea îi fu atrasă de un plic alb aruncat pe jos. Probabil că cineva îl strecurase pe sub uşă când fusese ea plecată. Numele ei era scris cu litere negre, puternic aplecate spre dreapta. Se gândi o clipă că e o înştiinţare de la un agent imobiliar. Dar adresa şi numele acestuia lipseau din colţul drept şi ştampila arăta că plicul venise din Prisunic.

Rupse un capăt şi scoase o foaie de hârtie pe care era scris: *ŢI-AM SPUS SĂ NU VII.*

Trei

A doua zi dimineaţa, ceasul sună la ora şase. Pat se ridică din pat, într-un fel uşurată, pentru că salteaua veche, stricată, nu prea o lăsase să doarmă şi toată noaptea stătuse trează, atentă la fiecare zgomot din casă. Refuzase să se mai gândească, nu putea să-şi scoată din minte biletul... Ar fi putut fi doar un nebun inofensiv. Dar oricum, asta însemna că cineva o supraveghea.

Cei cu mobila anunţaseră că vin la ora opt. Se hotărî să care dosarele îngrămădite la subsol în bibliotecă.

Subsolul era plin de praf, cu pereţii din ciment. În mijloc erau aşezate mesele şi scaunele de pe terasă. Beciul era închis cu o uşă neagră, plină de praful anilor.

Dându-i cheia, Charles o prevenise:

— Nu ştiu exact ce vei găsi, Pat. Bunica ta a lăsat instrucţiuni la biroul lui Dean ca toate dosarele să-i fie trimise aici.

Nu le-am triat niciodată.

O clipă, crezu că uşa nu se va deschide. Subsolul era umed şi mirosea greu, ca într-un loc care nu mai fusese de mult timp aerisit. Yala părea ruginită şi cheia aproape se înţepenise. După câtva timp, cheia se mişcă. Împinse uşa cu putere.

În interior, mirosea a mucegai. Două teancuri de dosare erau atât de pline de praf şi de pânze de păianjen, că nici nu li se mai vedea culoarea. Alături mai erau câteva coperţi rupte burduşite cu hârtii. Cu o cârpă şterse praful până când reuşi să citească ce era scris pe etichete. „Deputat Dean W. Adams, Efecte personale”, „Deputat Dean W. Adams, Obiecte diverse”. Pe câteva fişiere regăsi aceeaşi etichetă: „Deputat Dean W. Adams, Personal”.

— Deputat Dean W. Adams… spuse Pat cu voce tare.

Apoi repetă numele în şoaptă. „Curios – gândi ea – nu pot să-l văd deputat. Mi-l imaginez numai aici, acasă. Ce fel de parlamentar putea fi?”

Într-o singură fotografie, apărută în presă, îl văzuse surprins în ipostaza oficială de deputat. Dar nu era decât un instantaneu şi nu-i spunea nimic.

În schimb, Veronica îi arătase un album plin cu fotografii cu Renée, din vremea copilăriei şi a primului debut: primul concert, cu Pat în braţe. Nu era greu de imaginat de ce Veronica nu păstrase nicio amintire despre Dean Adams.

Cheia fişierelor era tot pe inelul cu chei pe care i-l dăduse Charles. Când se pregătea să-l deschidă pe primul, strănută. Ar fi fost o nebunie să-l deschidă în beci. Praful îi pişcau ochii şi o făcea să lăcrimeze. „Voi aştepta ca totul să fie adus în bibliotecă”, îşi spuse. Pentru moment, avea să se mulţumească cu clasoarele şi dosarele. Începu să şteargă praful de pe copertă.

Nu era chiar atât de uşor şi, în curând, cârpa i se umpluse de praf. Trebui de câteva ori să urce până în bucătărie să aducă apă curată şi alte cârpe.

Ultima dată aduse şi un cuţit şi răzui etichetele de pe dosare. Apoi le dezlipi pe cele de pe fişiere. Mulţumită, mai aruncă o privire în jur. Clasoarele verzi erau într-o stare destul de bună. Le va aşeza în bibliotecă, lângă cărţi. La fel şi dosarele. Cine le-ar vedea ar putea să-şi imagineze că le-a adus cu ea de la Boston. Era, poate, singurul sfat pe care i-l dăduse Veronica şi de care ţinuse cont.

— Nu spune nimănui, Pat! Gândeşte-te la viitorul tău! Când te vei căsători, ce le vei spune copiilor tăi? Că piciorul drept şchioapătă pentru că tatăl tău a vrut să te ucidă?

Se spălă pe mâini şi aşteptă să sosească dintr-o clipă în alta camionul. Cei trei bărbaţi cărară mobila în casă, covoarele, vesela

de porţelan şi paharele de cristal, apoi urcară dosarele în bibliotecă. Spre amiază, plecară, vizibil mulţumiţi de bacşişul primit.

Rămasă din nou singură, Pat se îndreptă direct spre salon. Schimbarea era uimitoare. Un covor oriental de patru metri pe şapte, în culori vii – portocaliu, verde, galben, şi roşu închis pe un fond negru – trona exact în mijlocul încăperii. O canapea în catifea verde era aşezată în colţul stâng, încadrată de fotolii – de o parte – şi de cămin – de cealaltă parte.

Camera redevenise ceea ce fusese cândva. Pat mângâie cu vârful degetelor fiecare obiect, schimbând locul unui scaun sau al unei veioze. Ce simţea? Nu ştia exact. Nu chiar teamă – deşi evita să se apropie prea mult de cămin. Atunci ce? Nostalgie? De ce? Ar fi putut crede că o parte din aceste impresii confuze erau doar ecoul momentelor fericite petrecute aici… Dacă era aşa, de ce mai voia să răscolească trecutul?

* * *

La ora trei şi cinci minute, cobora dintr-un taxi în faţa clădirii Russel Senate Office. Afară se făcuse frig şi pătrunse cu plăcere în holul bine încălzit. Gardienii de la intrare o rugară să treacă prin dreptul detectorului magnetic, apoi unul dintre ei o conduse la lift. Câteva minute mai târziu, se prezenta în faţa secretarei lui Abigail Jennings.

— Senatorul Jennings întârzie puţin, îi explică tânăra. Au venit să o vadă nişte alegători. Dar nu durează prea mult.

— Pot să aştept.

Pat se aşeză pe un scaun şi privi în jurul ei: Aparent, birourile lui Abigail Jennings se numărau printre cele mai elegante din Russel. Situate pe colţ, aceste două blocuri păreau foarte largi şi aerisite, ceea ce era lucru mare într-o clădire atât de aglomerată.

O balustradă joasă separa sala de aşteptare de secretariat. La dreapta, era un culoar scurt, ai cărui pereţi erau plini de fotografiile doamnei senator. Întoarse privirea şi descoperi chiar lângă ea, pe o masă mică câteva prospecte privind opiniile senatorului Jennings despre legislaţia actuală.

Auzi apoi vocea cunoscută, cu un slab accent din Sud care îi invita pe musafiri să plece.

— Sunt încântată că aţi venit să mă vedeţi! Aş fi vrut să am mai mult timp la dispoziţie…

Vizitatorii, un cuplu elegant, cam de 60 de ani, nu mai conteneau să-i mulţumească.

— Ca să spun drept, în cursul turneului dumneavoastră, ne-

aţi invitat să vă vizităm oricând. De aceea, trecând pe aici, am spus: „Violet, din moment ce am ajuns la Washington, hai!”

— Chiar nu aveţi timp să cinăm împreună?

— Îmi pare grozav de rău...

Pat o privi pe Abigail Jennings conducându-şi musafirii spre uşă şi avu timp să o analizeze atent. Uitase că e atât de înaltă, un metru şaizeci şi cinci aproape, şi atât de elegantă. „Bine jucat!” îşi spuse văzând-o deschizând uşa şi închizând-o lent, obligându-i astfel pe cei doi să plece. Inima începu să-i bată mai tare.

Abigail se întoarse pe jumătate spre ea. Purta un taior gri care îi evidenţia supleţea corpului. Avea umerii puţin mai largi. Părul blond cenuşiu încadra o faţă mică, cu ochi albaştri ca de porţelan. Avea buzele palide şi nu era deloc fardată. Ca şi cum ar fi vrut să minimalizeze cu orice preţ neobişnuita ei frumuseţe. Câteva riduri îi apăruseră la colţul ochilor, dar anii păreau că trecuseră peste ea fără să lase urme. De şase ani nu se schimbase aproape deloc.

Pat observă privirea albastră fixându-se asupra ei.

— Bună ziua! o întâmpină senatorul, îndreptându-se spre ea. Apoi, cu o privire dojenitoare adresată secretarei, adăugă: Cindy, ar fi trebuii să mă previi că a sosit domnişoara Traymore.

Dar nemulţumirea fu de scurtă durată.

— Bun, nu e prea gravă! Intraţi, vă rog, domnişoară Traymore. Pot să-ţi spun Pat? Luther mi-a vorbit atât de mult despre tine, încât am impresia că te ştiu de o viaţă. Am văzut unele emisiuni realizate la Boston. Luther mi le-a oferit. Sunt formidabile! Şi, aşa cum ai arătat în scrisoare, ne-am mai întâlnit acum câţiva ani. Cu ocazia unei conferinţe la Wellesley, nu-i aşa?

— Da, într-adevăr, răspunse Pat intrând în birou şi privind în jurul ei. E încântător! exclamă ea.

Pe o consolă lungă, de stejar era o lampă japoneză, pictată în nuanţe discrete, o statuetă reprezentând o pisică egipteană, un stilou de aur, aşezat într-un suport. Un fotoliu în piele roşie, larg şi confortabil, cu braţele sculptate, părea să vină direct din secolul al XVII-lea. Un covor oriental, în nuanţe de roşu şi bleu se asorta cu draperiile. Steagul Americii era agăţat pe peretele din spatele biroului. Un perete întreg era acoperit cu etajere din lemn acaju. Pat se aşeză pe un scaun de lângă birou.

Reacţia lui Pat nu scăpase privirii senatorului Jennings.

— Unii colegi de-ai mei consideră că, cu cât birourile lor vor fi mai încărcate de mobile sumbre şi nefolositoare, cu atât alegătorii îi vor crede mai muncitori şi mai realişti. Pentru mine contează mai mult armonia. În această ambianţă, simt că-mi pot duce mai bine la capăt îndatoririle. Făcu o pauză şi reluă:

— Peste o oră, Senatul se întruneşte pentru votare. De

aceea, cred că e mai bine să ne apucăm de treabă. Luther ţi-a spus că uram, pur şi simplu, ideea acestei emisiuni?

Pat se simţi ceva mai stăpână pe ea. Mulţi oameni nu acceptau să fie făcute reportaje despre ei.

— Da, mi-a spus, răspunse ea, dar cred că rezultatul vă va satisface.

— Altfel nici nu aş fi acceptat. De altfel, prefer să lucrez cu Luther şi cu dumneata decât nu ştiu cu ce canal de televiziune care să transmită o emisiune, fără acordul meu. Oricum regret vremurile în care un om politic putea declara: „Trecutul meu vorbeşte pentru mine!” şi asta era de ajuns.

— Sunt vremuri apuse! Puţini îşi mai amintesc de ele…

Abigail scoase o tabacheră din sertarul biroului său.

— Nu mai fumez în public, spuse ea. O dată – o singură dată, crede-mă, un ziar a publicat o fotografie de-a mea cu ţigară în mână. Eram în Cameră pe atunci şi am primit o duzină de scrisori mustrătoare din partea părinţilor din circumscripţia mea. Dădeam un exemplu prost…

Întinse mâna peste birou:

— Vrei?

Pat refuză.

— Nu, mulţumesc. Tatăl meu mi-a cerut să nu fumez până la 18 ani şi apoi nu m-a mai atras.

— Deci te-ai ţinut de cuvânt? Fără să tragi măcar un fum în spatele garajului sau mai ştiu eu pe unde?

— Da.

Abigail surâse.

— Asta mă linişteşte. Am vorbit cu Sam Kingsley – care urăşte la fel de mult ca şi mine interviurile – şi m-a asigurat că nu eşti ca alţi reporteri. Îl cunoşti pe Sam, nu?

— Da. Drăguţ din partea lui, răspunse Pat forţându-se să pară cât mai naturală. Bănuiesc că modalitatea cea mai directă de a ataca problema este să-mi spuneţi de ce v-a îngrozit atât de mult ideea acestei emisiuni. Dacă ştiu de la început ce nu doriţi să spuneţi, câştigăm timp.

Chipul femeii din faţa ei deveni gânditor.

— E exasperant să ştii că viaţa ta personală nu-i satisface pe ceilalţi. Sunt văduvă de la 31 de ani. Luând locul soţului meu în Congres, după moartea lui, apoi candidând pentru Senat – toate acestea au făcut să mă simt mai departe legată de el. Dar, bineînţeles, mi-e imposibil să povestesc cu lacrimi în ochi prima zi de şcoală a micuţului Johny, din moment ce nu am avut copii. Spre deosebire de Claire Lawrence, nu pot să fiu fotografiată înconjurată de nepoţei. Şi te previn, Pat, nu voi lăsa pe mâna nimănui vreo fotografie în costum de baie, cu tocuri înalte şi coroana de strassuri

pe cap.

— Dar aţi fost aleasă *Miss Stat-New York.* Nu putem trece peste asta!

— Chiar?

Ochii ei frumoşi sclipiră:

— Ştii că la puţin timp după moartea lui Willard o fiţuică de scandal a publicat o fotografie de-a mea de la concurs cu titlu!: „Adevărata recompensă e de a reprezenta Sudul în Congres?” Guvernatorul şi-a schimbat părerea şi nu mi-a mai permis să închei mandatul lui Willard. Jack Kennedy l-a convins însă că am muncit tot timpul alături de soţul meu. Dacă Jack nu ar fi fost atât de influent, astăzi nu aş fi aici. Nu, mulţumesc, dar nu vreau fotografii ca regină a frumuseţii. Emisiunea poate să înceapă din perioada când eram în ultimul an la Universitatea din Richmond, recent căsătorită cu Willard. Pe atunci, îl ajutam în campania pentru Congres. Din acest punct a început viaţa mea.

„Dar nu puteţi şterge primii douăzeci de ani!” gândi Pat. Şi de ce aţi face-o?” Sugeră, cu voce tare:

— Am găsit o fotografie din copilărie în faţa casei natale din Apple Junction. E genul de imagine din trecut care place publicului.

— Pat, n-am spus niciodată că e casa mea natală. Am locuit doar acolo o perioadă. În realitate, mama mea era femeie de serviciu la familia Saunders şi locuiam într-un apartament mic din spatele casei lor. Nu uita, te rog: sunt senator de Virginia! Familia Jennings a avut o poziţie importantă la Fidewater, în Virginia, după bătălia de la Jamestown. Soacra mea mi-a spus mereu: „soţia yankee a lui Willard”. Am făcut eforturi mari ca să fiu acceptată ca o Jennings din Virginia şi nu ca Abigail Foster din statul New York. Să lăsăm lucrurile aşa cum sunt, vrei?

Cineva bătu la uşă. Un bărbat serios, cu chipul oval de aproape 30 de ani intră. Era într-un costum gri, care-l făcea să pară şi mai suplu. Părul blond, pieptănat cu atenţie, nu reuşea să ascundă un început de chelie. Ochelarii cu ramă subţire îl maturizau.

— Votul va începe imediat – spuse el.

Abigail se ridică brusc.

— Pat, sunt dezolată. Cu această ocazie ţi-l prezint pe Philip Buckley, asistentul meu. Împreună cu Toby a adunat câteva documente pe care să ţi le pună la dispoziţie: articole din reviste, scrisori, albume foto, chiar şi un film realizat de amatori. Poţi să te uiţi peste ele şi mai discutăm în zilele următoare.

Pat nu putea refuza. Va mai vorbi cu Luther Pelham. Ştia că amândoi vor insista să nu abată interviul de la programul anterior stabilit. Philip Buckley o privea cu atenţie. Era puţină ostilitate în atitudinea lui?

— Toby te va conduce acasă, continuă Abigail grăbită. Unde e Toby, Phil?

— Aici. Nu trebuie să intraţi în panică!

Ochii înfundaţi în orbită ai asistentului o priveau calmi. Dar vocea care se auzise era a altui bărbat solid cât un dulap din vechime şi cu un aer de boxeur profesionist. Părul castaniu era deja încărunţit. Avea un costum bleumarin şi ţinea o şapcă în mână.

Pat nu-şi putea desprinde privirea de pe mâinile lui. Niciodată nu mai văzuse nişte mâini atât de mari. Pe un deget purta un inel de aur cu onix.

„Nu intraţi în panică!” Chiar pronunţase aceste cuvinte? Surprinsă, privi spre Abigail, dar ea râdea.

— Pat, el e Toby Gorgone. Îţi va povesti cu ce se ocupă pe drumul spre casă. Eu încă nu ştiu precis, dar e cu mine de 25 de ani. Şi el e din Apple Junction şi – după părerea mea – e cel mai reuşit exemplar din acele locuri. Acum, fug. Hai, Phil!

Plecaseră. Pat îşi dădea seama că nu-i va fi tocmai uşor să realizeze această emisiune. Avea pregătit pe trei pagini ce probleme urma să discute cu Abigail Jennings şi nu lămurise decât una singură. Toby o cunoştea pe Abigail din copilărie.

Ar putea oare să-i răspundă la nişte întrebări pe drum?

Tocmai se pregătea să iasă când uşa se deschise brusc şi Abigail intră urmată de Philip. Părea nervoasă.

— Toby, pentru numele lui Dumnezeu, de unde ai mai scos şi vestea că nu ajung la ambasadă până la şapte seara?

— Dumneata mi-ai spus.

— Poate, dar trebuia să verifici ora întrevederii!

— De acord, răspunse Toby pe un ton conciliant.

— Întrevederea e programată la şase. Să fii aici la fără un sfert!

Scuipa literalmente cuvintele.

— Mai bine v-aţi grăbi pentru vot. Veţi întârzia!

— Aş întârzia tot timpul dacă nu aş avea grijă să verific totul în urma ta!

Ieşi, trântind uşa. Dar Toby nu era prea impresionat. Râdea.

— Mai bine am merge, domnişoară Traymore.

Pat încuviinţă. Nu putea să-şi imagineze că un servitor i se putea adresa Veronicăi sau lui Charles cu o asemenea dezinvoltură. Ce împrejurări creaseră o relaţie atât de ciudată între senatorul Jennings şi dulapul de bărbat pe post de şofer?

Pat se hotărî să descopere singură.

Patru

Cadillac-ul gri traversă fără grabă străzile aglomerate, în timp ce Toby remarcă – probabil pentru a suta oară – că, în timpul după-amiezii, e un adevărat coşmar să conduci în Washington. Turiştii, mai ales, cu maşinile lor închiriate, necunoscând bine oraşul, erau o adevărată calamitate pentru locuitorii oraşului,

grăbiţi să ajungă acasă.

Apoi aruncă o privire admirativă în oglinda retrovizoare. Pat Traymore arăta într-adevăr foarte bine. Toţi trei – şi el, şi Phil, şi Pelham – încercaseră să o convingă pe Abigail să facă emisiunea. Ceea ce îi crea acum sentimentul că e responsabil pentru reuşita operaţiunii.

Totuşi, înţelegea de ce Abigail refuzase la început. Dar acum era pe punctul de a obţine ceea ce îşi dorise întotdeauna. Ochii lui Toby îi întâlniseră pe cei ai lui Pat în oglinda retrovizoare. Ce frumos ştia Pat să surâdă! Îl auzise odată pe Sam Kingsley spunându-i lui Abigail că Pat Traymore avea darul de a-i face pe ceilalţi să spună lucruri pe care n-ar fi crezut niciodată că le vor spune în faţa atâtor ascultători.

Pat se gândea cum să-l abordeze pe Toby şi hotărî – până la urmă – că cel mai potrivit e să treacă direct la subiect. În momentul în care maşina se opri la semafor, se aplecă puţin în faţă şi spuse gata să izbucnească în râs:

— Toby, trebuie să-ţi mărturisesc că am crezut că nu am auzit că i-ai spus lui Abigail: „Nu intraţi în panică!”.

Şoferul întoarse capul pentru a o privi în faţă.

— Oh, ar fi trebuit să evit să-i vorbesc aşa la prima noastră întâlnire. Nu o fac de obicei, dar ştiam că emisiunea asta o nelinişteşte pe Abigail. Trebuia să participe la vot şi o hoardă de ziarişti o aşteptau să-şi spună părerea. M-am gândit că i-ar prinde bine să se desprindă puţin. Dar nu trebuie să mă înţelegi greşit. O respect. Şi, chiar dacă s-a înfuriat pe mine, peste cinci minute a uitat.

— Aţi crescut împreună, nu? riscă Pat.

Semaforul trecu pe verde. Maşina demară încet şi abia apoi Toby se gândi să-i răspundă:

— Nu chiar. Toţi puştanii din Apple Junction merg la aceeaşi şcoală, cu excepţia celor trimişi la şcoala parohială. Dar ea e cu doi ani mai mare decât mine şi nu am fost în aceeaşi clasă. Apoi, pe la 15 ani, am început să lucrez. La grădinărit mă pricepeam cel mai bine, iar case mari erau destule în oraş. Cred că Abigail ţi-a spus că locuia în casa Saundersi-lor.

— Da, mi-a spus.

— Eu lucram la nişte vecini, la patru case depărtare. Într-o zi, am auzit-o pe Abigail urlând. Vecinul din faţă – un tip mai în vârstă – avea o idee fixă: că are nevoie de un câine de pază. Şi îşi cumpărase un berger german. Pe scurt, bătrânul a uitat poarta deschisă şi câinele a ieşit chiar când Abigail trecea pe stradă. S-a năpustit asupra ei.

— Şi tu ai salvat-o?

— Sigur. Am început să ţip ca să distrag atenţia câinelui. Din

nefericire pentru mine, îmi abandonasem săpăliga. Cred că se pregătea să mă rupă bucăţi, dar am fost mai iute ca el. Am sărit eu la gâtul lui. Şi, după acea – continuă Toby cu mândrie în glas – n-a mai rămas nimic din câinele de pază.

Cu un gest discret, Pat scoase din poşetă reportofonul şi îl puse în funcţiune.

— Acum înţeleg de ce e atât de legată de tine, observă ea. Japonezii consideră că salvând viaţa unui om, devii – într-un fel – responsabil de soarta lui şi în continuare. E şi cazul tău? Pentru că s-ar spune că te simţi responsabil pentru soarta lui Abigail Jennings.

— Nu ştiu. Poate că e adevărat sau poate pentru că a fost drăguţă totdeauna cu mine când eram puşti.

Maşina se opri.

— Îmi pare rău, domnişoară Traymore, am mai fi prins verde dacă cretinul ăsta din faţă nu s-ar încăpăţâna să citească toate indicatoarele.

— Nu-i nimic. Nu mă grăbesc. Ai spus că „a fost totdeauna drăguţă cu tine”?

— Am spus poate. Ascultă, mai bine ai uita ce ţi-am povestit. Abigail n-ar fi prea încântată să afle că am vorbit despre Apple Junction.

— Dar aş putea paria că nu a uitat cum ai salvat-o, şopti Pat visătoare. Îmi imaginez ce aş simţi eu dacă un câine s-ar năpusti asupra mea şi m-ar salva cineva…

— Oh, Abby mi-a fost recunoscătoare, bineînţeles. Braţul îmi sângera, dar mi la înfăşurat în puloverul ei. Apoi a vrut să meargă cu mine la spital şi m-a aştepta pe culoar cât m-au cusut. După aceea am devenit prieteni pentru toată viaţa.

Privi o clipă visătoare pe fereastră.

— Prieteni, repetă el cu convingere. Cu adevărat prieteni. Nu eram din aceiaşi mediu cu ea… Cred că ştii deja. Aşa că nu puteam fi decât prieteni. Uneori, după-amiaza, venea să stea de vorbă cu mine în timp ce eu lucram în grădină. Ura Apple Junction la fel de mult ca şi mine. Şi, pentru că engleza mea lăsa de dorit, a început să-mi dea lecţii. Niciodată nu mi-a plăcut să învăţ. Dar arată-mi orice aparat vrei tu, orice ansamblu mecanic şi sunt în stare să-l demontez şi să-l remontez în câteva minute. Dar să nu mă pui să analizez vreo frază… Oricum, Abby a plecat la Universitate, eu la New York. M-am căsătorit şi n-a mers. Apoi am început să lucrez pe unde apucam, dar aveam necazuri de la jocul de cărţi… M-am angajat şofer. Între timp, Abby se căsătorise şi soţul ei era deputat. Am citit că avuseseră un accident cu maşina, pentru că şoferul lor era beat. Am încercat. Două săptămâni mai târziu, i-am scris şi soţul ei m-a angajat. Acum 25 de ani… La ce

număr locuieşti, domnişoară? Am ajuns pe strada N...

— La 300, spuse Pat. Casa de pe colţ.

— Casa aceea?! nu-şi ascunse Toby mirarea.

— Da. De ce?

— I-am condus de câteva ori pe Abby şi pe Willard Jennings la recepţii acolo. Era a unui deputat Dean Adams. Ştiai că şi-a omorât soţia apoi s-a sinucis?

Pat se forţă ca vocea să îi rămână calmă.

— Avocatul tatălui meu s-a ocupat de închiriere. A vorbit ceva despre o dramă care ar fi avut loc aici, dar... atât!

Toby opri maşina lângă trotuar.

— Mai bine, să uiţi! A încercat să o omoare şi pe puştoaică, dar n-a reuşit. Oricum – săraca! — a murit mai târziu. Dacă nu mă înşel, Kerry o chema. Nimeni n-a putut face nimic...

Clătină din cap, continuând:

— Dacă nu stăm prea mult, poliţiştii nu vor avea nimic împotrivă că am oprit aici.

Pat întinse mâna spre portieră, dar Toby fu mai rapid decât ea. Într-o secundă coborâse din maşină, o înconjurase şi aşteptă – cu portiera deschisă – să coboare.

— Atenţie, domnişoară Traymore. E gheaţă pe jos.

— Văd. Mulţumesc.

Se bucură că se întunecase, pentru că n-ar fi vrut ca Toby să-i vadă chipul. Nu prea îi plăcuse lui să înveţe, dar era foarte perspicace. Niciodată nu se gândise la casă decât asociind-o cu noaptea crimei. Dar fuseseră şi recepţii aici! Şi Abigail Jennings avea cinzeci şi şase de ani. Willard era cu opt sau nouă ani mai în vârstă. Tatăl lui Pat ar fi avut aproape 60 de ani. Deci, pe atunci, fuseseră colegi la Washington.

Toby deschise portbagajul şi scoase două cutii destul de mari. Pat ardea de nerăbdare de a mai afla ceva de la el despre Dean şi Renée Adams, şi chiar despre Kerry. Dar se stăpâni: „Nu acum!” îşi spuse.

Toby o urmă în casă cu cutiile în mâini. Erau grele, dar nu destul de grele pentru el. Îl conduse în bibliotecă şi-i făcu semn să le aşeze lângă cele aduse de la subsol. Deci tot îi folosise la ceva că ştersese etichetele de pe dosare...

Dar Toby nu acordă prea multă atenţie dosarelor.

— Trebuie să plec, domnişoară Traymore. În cutia asta – spuse el arătând cu degetul – sunt ziare, albume şi cam aşa ceva. În cealaltă sunt scrisori, de la alegători privind problemele lor personale. Abigail i-a ajutat aproape pe toţi. Apoi mai e un film făcut de un amator, pe vremea când soţul ei mai trăia. Lucruri obişnuite. Stau la dispoziţia dumitale pentru a-ţi proiecta filmul oricând ai dori. Pot să-ţi mai explic şi despre ce e vorba.

— Lasă-mi puţin timp să le triez şi apoi te voi anunţa eu. Mulţumesc, Toby. Sunt sigură că îmi vei fi de mare ajutor. Poate că amândoi vom duce la bun sfârşit ceva de care Abigail va fi mulţumită.

— Dacă nu va fi, nu va dura prea mult până s-o aflăm.

Figura jovială a lui Toby se lumină şi şoferul îi zâmbi cu gura până la urechi.

— Noapte bună, domnişoară Traymore!

— De ce nu-mi spui Pat? La urma urmelor, şi senatorului îi spui Abby.

— Eu sunt singurul care îşi permite. Nu prea îi place ei, dar cine ştie? Şi apoi, poate voi avea şansa să îţi salvez viaţa într-o zi.

— Să nu pierzi ocazia dacă ţi se oferă!

Pat îi întinse mâna, care dispăru în imensa palmă a lui Toby.

După plecarea lui, rămase în prag, cufundată în gânduri. Ar fi trebuit să înveţe să nu mai reacţioneze atât de vizibil auzind numele lui Dean Adams. Ce fericire că Toby îl pronunţase când era încă la adăpostul semiobscurităţii maşinii.

* * *

În umbra casei din faţă, mai era cineva care-l privea pe Toby îndepărtându-se la volanul maşinii sale. Apoi, cu o enervare crescândă, o privi pe Pat care rămăsese în prag. Necunoscutul stătea cu mâinile în buzunarele pardesiului. Purta pantaloni de stofă albă, şosete albe şi pantofi tot albi, care se confundau cu zăpada din faţa casei. Trupul îi era încordat şi pumnii strânşi. Înalt, slab, îşi ţinea capul într-un mod ciudat, mult aplecat pe spate. Părul cărunt îi cădea pe fruntea puţin ridată.

Ea era acolo. O văzuse despachetând ieri seara. În ciuda avertismentelor lui, se încăpăţâna să facă emisiune. Văzuse şi maşina senatoarei şi cutiile pe care le ducea Toby şi în care nu putea fi decât documente. Deci, ea se instalase în această casă…

Amintirea acestei dimineţi îndepărtate îi apăru brusc în minte: bărbatul întins pe spate, căzut între masă şi canapea, ochii lipsiţi de expresivitate ai femeii, privirea ei goală, părul năclăit de sânge închegat al fetiţei…

Rămase nemişcat, până când Pat închise uşa, ca şi cum nu se putea hotărî să plece.

Pat îşi pregăti un cotlet în bucătărie, când auzi telefonul sunând. Nu se aştepta ca Sam să o sune, dar… Ridică receptorul cu un surâs pe buze:

— Alo?

O şoaptă.

— Patricia Traymore?

— Da. Cine e la aparat?

Dar recunoscuse această voce ciudat de dureroasă.

— Ai primit scrisoarea mea?

Ea încercă să fie calmă şi convingătoare.

— Nu ştiu ce te nelinişteşte. De ce nu-mi spui?

— Renunţă la emisiune! Nu vreau să te pedepsesc, domnişoară Traymore. Nu mă obliga să o fac! Aminteşte-ţi cuvintele Domnului: „Dacă cineva îl tulbură pe unul dintre micuţii aceştia, ar fi mai bine pentru el să fie spânzurat de o pală de moară şi să fie aruncat pe fundul mării”.

Apoi nu mai auzise nimic. Închisese.

Cinci

Era telefonul unui nebun! Nu mai avea nicio îndoială. Un psihopat care credea că femeile sunt bune să stea numai la bucătărie şi nicidecum ca să aibă funcţii oficiale. Pat îşi aminti de un tip din New York care patrula pe bulevard cu pancarte pe care erau înscrise citate din Scriptură privind faptul că femeia trebuie să fie supusă faţă de bărbatul ei. Era inofensiv. De aceea, refuză să se mai gândească la telefon.

Mâncă în bibliotecă, răsfoind dosarele lui Abigail. Pe măsură ce citea, admiraţia ei pentru această femeie creştea. Într-adevăr, după moartea soţului ei, fusese o sclavă a muncii ei. Nu era o minciună! Iar alegătorii ei păreau că fac parte dintr-o imensă familie.

A doua zi dimineaţă, avea întâlnire la studio cu Pelham. De aceea, la miezul nopţii se hotărî să se culce. Lângă dormitor era un cabinet de toaletă şi o sală de baie. Camera – rearanjată – arăta cu totul altfel şi mobilierul Chippendale îi dădea un farmec deosebit. Era clar pentru oricine că fusese cumpărat special pentru această casă. Şifonierul aşezat pe un perete, oglinda într-un colţ, patul din lemn sculptat, în faţa ferestrei – toate îşi regăsiseră locul lor de odinioară.

Veronica îi trimisese o saltea nouă şi patul era acum cât se poate de confortabil. Drumurile până la subsol şi înapoi îi afectaseră serios starea piciorului. Durerea era mai puternică decât de obicei şi deşi era moartă de oboseală, adormi greu. Încercă să se gândească la ceva plăcut, tot întorcându-se pe o parte şi pe cealaltă. Apoi, în întuneric, începu să zâmbească. Se gândea la Sam.

* * *

Birourile şi studioul „Antena Potomac” erau în apropierea lui Farragut Square. În momentul în care ajunse acolo Pat îşi aminti ce îi spusese directorul de la Informaţii din Boston:

— Nu sta pe gânduri, Pat! Acceptă! Să lucrezi pentru Luther Pelham, e o şansă care nu ţi se oferă de două ori. De când a părăsit CBS pentru Potomac a evoluat mult, profesional vorbind.

Când erau în Boston, la restaurant, Pat fusese surprinsă să observe că toată lumea îl privea lung pe Pelham, unii veneau să îi ceară autografe… Era cu adevărat înconjurat de admiratori.

— Vi se întâmplă des să fiţi în centrul atenţiei generale? întrebase ea.

— Întotdeauna, răspunse el cu mândrie. Dar vei cunoaşte şi tu ce înseamnă celebritatea. Peste şase luni, oamenii te vor urmări

pe stradă şi jumătate din femeile din America vor încerca să-ţi imite vocea joasă.

Exagerase – bineînţeles – dar ea se simţise flatată. A doua oară când i se adresase cu „domnule Pelham”, îi spusese:

— Pat, acum eşti de-ai casei. Am şi un prenume. De ce nu-l foloseşti?

Luther fusese fermecător… Era ziua în care îi propusese să lucreze cu el. Acum el era patronul şi ea angajata.

Anunţat, Luther veni să o aştepte la recepţie. Era şi acum la fel de amabil, dar ceva mai grăbit şi vocea mai plăcută deborda de sinceritate şi căldură.

— E grozav că vei fi de acum printre noi, Pat! Vreau să cunoşti echipa. Făcură turul sălii de redacţie şi Pat cunoscuse pe toţi cei prezenţi, care o priveau cu o curiozitate făţişă. Îşi putea imagina ce gândeau. Va fi la înălţimea aşteptărilor? Oricum, după chipurile lor, se părea că le făcuse o impresie bună.

Potomac era pe cale de a deveni una din reţelele cele mai importante din ţară şi sala de redacţie fremăta de activitate. O tânără prezenta pe scurt informaţiile şi noutăţile zilei. Un specialist în probleme militare îşi înregistra comentariul săptămânal. Redactorii selecţionau telexurile pentru agenţiile de presă. Dar toţi păreau calmi şi-şi vedeau de treaba lor. Dar dincolo de aceste aparenţe, Pat ştia că şi aici domneşte acea tensiune adâncă fără de care nu se putea realiza nicio emisiune de televiziune.

Luther acceptase ca ea să îşi pregătească emisiunea acasă, până când vor putea începe înregistrările. Îi arătă cabina ce îi fusese rezervată, apoi o invită în biroul lui, o încăpere mare, cu pereţi lambrisaţi cu lemn de stejar.

— Fă-te comodă, Pat, îi recomandă el. Trebuie să dau un telefon.

În timp ce vorbeau, Pat avu timp să-l privească cu atenţie. Era, fără discuţie, un bărbat frumos şi impozant. Părul încărunţit pe la tâmple contrasta cu alura lui tinerească şi cu ochii plini de viaţă. Pat ştia că de curând îşi sărbătorise cei şaizeci de ani care nu-i arăta. Petrecerea pe care o organizase soţia lui la proprietatea lor, Chemy Chase, fusese comentată în toată presa. Cu nasul lui puţin coroiat şi cu degetele lungi o făcea să se gândească la un vultur.

Luther închise telefonul.

— Am trecut cu bine inspecţia? o întrebă cu o privire amuzată.

— Cu brio.

Cum se făcea că şi în cele mai penibile situaţii profesionale reuşea să se descurce fără probleme şi numai în relaţiile personale se simţea stânjenită şi nu găsea cuvântul potrivit?

— Încântat! Dacă nu m-ai fi cântărit din priviri, aş fi fost

neliniştit. Felicitări! Abigail are o părere foarte bună despre tine.

Era un compliment, dar era cazul să treacă la treabă. Constată cu surpriză că el avea de gând acelaşi lucru. De aceea, preluă ea iniţiativa:

— Am fost impresionată de felul ei de a fi. Cred că li se întâmplă tuturor celor cu care stă de vorbă.

Apoi adăugă intenţionat:

— În puţinul timp pe care l-am petrecut împreună.

Pelham ridică din umeri.

— Ştiu. Abigail e foarte ocupată, De aceea am şi cerut să-ţi pregătească nişte documente personale care să suplinească lipsa ei de timp. Oricum, să nu te aştepţi de la prea multe din partea ei. Am programat emisiunea pe 27.

— Pe 27? 27 decembrie?!

Vocea ei se mai înălţase cu un ton.

Vineri! Asta înseamnă că trebuie să pregătesc totul într-o săptămână.

— Exact, confirmă Luther. Dar simt că eşti în stare să o faci.

— Dar de ce această grabă?

Luther se sprijini de spătarul fotoliului, se aşeză picior peste picior şi surâse ca un om care deţine secrete capitale.

— Pentru că nu e vorba doar de un reportaj ca oricare altul. Pat Traymore, ai ocazia să o conduci pe Abigail pe fotoliul puterii!

— Fotoliul de vice-preşedinte, confirmă el, şi sunt fericit că te aşteptai la răspunsul ăsta. Nu-ţi scapă nimic! Sondajul de anul trecut nu a fost un succes pentru actualul vice-preşedinte. Are probleme serioase cu inima şi dacă vrea să mai trăiască, trebuie să-şi schimbe regimul de viaţă. Ceea ce înseamnă că va demisiona în curând. Pentru ai mulţumi pe cei din partid, preşedintele va apela la Serviciul Secret pentru a verifica trei-patru candidaţi serioşi. Din sursă sigură, ştiu că Abigail are cele mai multe şanse de reuşită. Prin emisiunea noastră milioanele de telespectatori vor scrie preşedintelui în favoarea lui Abigail. Iată ce îi va aduce emisiunea ta! Şi gândeşte-te ce succes poate să însemne pentru tine reuşita ei!

Sam îi vorbise despre demisia vice-preşedintelui şi despre candidatura lui Abigail ca despre o posibilitate. Luther considera aceste lucruri iminente. Să fii la locul potrivit, la timpul potrivit era visul oricărui reporter

— Dacă se împrăştie zvonul despre starea actuală a sănătăţii vice-preşedintelui… începu ea.

— Deja nu mai e un zvon, e o certitudine, confirmă Luther. Voi anunţa la telejurnalul de seară tot ce am aflat, inclusiv că preşedintele se gândeşte să numească o femeie în locul lui.

— În acest caz, Jennings va bate toate recordurile în

sondajele de săptămâna viitoare. Nu e prea cunoscută şi toată lumea vrea să afle mai multe despre ea.

— Exact! De aceea trebuie să te pui pe treabă şi ai grijă să fie ceva trăsnet!

— Dar dacă am face emisiunea aşa insipidă cum şi-o doreşte ea, nu va primi preşedintele nici jumătate de scrisoare. Înainte de a-i propune acest reportaj, am făcut atâtea anchete serioase pentru a afla ce gândesc oamenii despre ea.

— Şi?

— Cei mai în vârstă o compară cu Margaret Chase Smith. O admiră, o găsesc curajoasă şi inteligentă.

— Şi ce e rău în asta?

— Nimeni nu o asociază cu o persoană vie! Pentru ei e rece şi distantă!

— Continuă.

— Cei tineri au altă părere. Când le-am spus că a fost aleasă *Miss Statul New York* li s-a părut grozav şi au vrut să afle mai multe lucruri despre ea. Dacă va fi aleasă vice-preşedinte, va fi al doilea om la cârma acestei ţări. Unii ştiu că e din Nord-Est şi îi reproşează că nu vorbeşte niciodată despre asta. Şi eu cred că greşeşte. Şi aş greşi şi mai mult dacă aş trece sub tăcere primii douăzeci de ani din viaţa ei.

— Nu te va lăsa nici măcar să aminteşti de Apple Junction, spuse convins Luther. Aşa că nu mai pierde timpul degeaba. Mi-a povestit că în ziua în care a renunţat la *Miss Stat*, cei de acolo au vrut aproape să o linşeze.

— Luther, greşeşte! Chiar crezi că măcar o singură persoană din Apple Junction mai e afectată de faptul că nu a fost la Atlantic City pentru *Miss America*? Azi aş putea să bag mâna în foc că majoritatea adulţilor se laudă că au cunoscut-o pe vremuri pe Abigail. Cât despre faptul că a renunţat la titlu, hai să fim obiectivi. Cine ar condamna-o dacă ar explica faptul că – după ce intrase în joc – şi-a dat seama că jocul nu-i mai place: nu-i mai place să apară în costum de baie, ca la târg, unde toţi te analizează cu lupa, bucuroşi că-ţi pot descoperi un defect. Azi concursurile de frumuseţe sunt depăşite. Şi ea s-a numărat printre primii care şi-a dat seama.

Luther bătea ritmic cu degetele în birou. Instinctul îi spunea că Pat are dreptate, dar Abigail nu va accepta. Şi chiar aşa? Dacă ea ar accepta să facă o emisiune despre primii 20 de ani din viaţa ei şi ar da greş? Era hotărât s-o ajute pe Abigail să devină vice-preşedinte. Bineînţeles, cei din partid ar obliga-o să promită că nu va candida pentru preşedenţie, dar – Dumnezeu ştie – că astfel de angajamente se fac numai pentru a fi încălcate. O va susţine pe Abigail până o va vedea instalată în Biroul oval – şi în acest caz, ea

i-ar datora...

Constată pe neaşteptate că Pat Traymore îl analiza cu atenţie. Cea mai mare parte a angajaţilor lui fuseseră teribil de emoţionaţi la prima întrevedere în biroul lui. Dar ea părea foarte în largul ei, ceea ce îi plăcea şi îl enerva în acelaşi timp. Se gândise deseori la ea din ziua în care îi propusese să facă emisiunea, cu două săptămâni în urmă. Era inteligentă; îşi ştia interesul, era frumoasă şi avea un stil propriu, neobişnuit, dar fermecător. Era un reporter înnăscut; ochii şi vocea joasă te îndemnau să ai încredere în ea. Şi emana un farmec nedefinit care îi cucerea pe cei din jur.

— Spune-mi cum vrei să vorbeşti despre viaţa ei personală, ceru el.

— În primul rând – prin Apple Junction, răspunse rapid Pat. Vreau să merg până acolo ca să văd ce mai pot găsi. Aş face nişte fotografii, mai ales cu casa în care a locuit. Faptul că mama ei a fost femeie de serviciu şi ea a obţinut bursă la universitate, e un atu în favoarea ei. Ăsta e visul american! Şi acum, pentru prima dată, e valabil şi pentru un conducător politic, care mai e şi femeie pe deasupra!

Îşi scoase carnetul din poşetă. Deschizându-l, continuă:

— Bineînţeles accentul va cădea pe primii ani de căsătorie cu Willard Jennings. Încă n-am văzut filmele, dar nu cred că voi afla ceva în plus despre viaţa lor publică sau privată.

Luther aprobă din cap.

— Între paranteze, probabil, va apărea destul de frecvent pe casete Jack Kennedy. Era foarte apropiat de Willard, pe vremea când erau amândoi senatori. Păstrează toate articolele de ziar pe care le găseşti despre ei şi Kennedy. La moartea lui Willard, Jack a fost cel care a însoţit-o la înmormântare.

Pat îşi notă ceva pe carnet.

— Senatorul Jennings are familie? întrebă ea.

— Nu cred. N-am auzit-o niciodată vorbind despre aşa ceva.

Luther luă o ţigară din pachetul de pe birou şi o aprinse.

— Încerc cu disperare să renunţ la fumat. Îmi pare foarte rău că nu m-am hotărât să merg la Washington pe atunci. Credeam că totul se întâmplă la New York. Nu m-am descurcat prea rău nici acolo, dar la Washington au fost ani plini de evenimente. Curios, când te gândeşti câţi oameni au avut o moarte atât de violentă. Fraţii Kennedy, Willard într-un accident de avion, Dean Adams care s-a sinucis... Ai auzit vorbindu-se despre el?

— Dean Adams? repetă Pat aproape surprinsă.

— Şi-a omorât soţia, îi explică Luther. Apoi s-a sinucis şi aproape că a omorât-o şi pe fetiţă... Oricum, ea n-a supravieţuit. Poate că a fost mai bine aşa. O leziune pe creier... Tatăl ei era deputat de Wisconsin. Nimeni n-a găsit o explicaţie pentru gestul

lui. O luase razna, presupun. Dacă dai peste el şi soţia lui în vreo fotografie de grup, scoate-o! Nu e nevoie să mai înviem această poveste!

Pat spera că neliniştea nu i se putea citi pe chip. Îşi drese vocea şi spuse:

— Senatorul Jennings a avut un cuvânt hotărâtor de spus, la votarea privind protecţia copilului faţă de posibilitatea de a fi răpit de unul dintre părinţi. Sunt câteva scrisori grozave privind acest lucru. Voiam să mă întâlnesc cu câteva dintre familiile pe care le-a ajutat şi să le surprind într-o secvenţă – replică la fotografia senatorului Lawrence cu copiii.

Luther aprobă.

— Perfect! Să-mi dai şi mie scrisorile. Găsesc pe cineva care să pregătească terenul. Apoi, să ai în vedere procesul Eleanorei Brown. Şi ea era din Apple Junction şi directoarea şcolii i-a cerut lui Abigail să-i găsească ceva de lucru după condamnare.

— Din instinct, prefer să las asta în umbră. Gândeşte-te! Senatorul a dat o nouă şansă unei condamnate. E prea mult, mai ales că, mai târziu, Eleanor Brown a fost acuzată de a fi furat 75.000 de dolari din fondul campaniei electorale. În primul rând mărturia senatorului a condamnat-o… Ai văzut vreo fotografie cu fata asta? Avea 23 de ani când a intrat în închisoare, dar arăta ca de 16. Oamenii sunt înclinaţi să-i plângă pe cei învinşi şi scopul emisiunii este de a face pe Abigail iubită. În procesul ăsta, ea a fost omul rău.

— Dar procesul demonstrează că nu a acoperit pe cineva care a furat-o pentru că făcea parte din personalul ei. Şi, dacă vrei să ameliorezi răceala lui Abigail, nu uita că datorită ei, puştoaica nu a fost tratată ca orice alt hoţ prins de un poliţist de cartier. Nu are rost să-ţi pierzi timpul plângând-o pe Eleanor Brown. A făcut o depresiune nervoasă în închisoare şi a fost transferată într-un spital psihiatric, eliberată pe cuvânt, apoi a şters-o. Nimeni nu i-ar mai ţine partea aflând toate acestea, nu?

— Voiam să plec în seara asta la Apple Junction. Dacă găsesc ceva important, telefonez după o echipă. Apoi, vreau să o urmăresc pe Abigail o zi întreagă la birou, acasă şi să înregistrez câte ceva.

Luther se ridică, semn că întrevederea luase sfârşit.

— Bun! Du-te la… cum îi spune? Apple Junction. Ce nume! Vezi dacă găseşti ceva. Nu-i lăsa pe cei de acolo să creadă că se vor vedea la televizor. Ar părea artificiali şi nu i-ar crede nimeni.

Apoi luă o figură îngrijorată şi spuse pe nas:

— Myrthe va trebui să caute ceva pentru pata asta de sos de pe haină.

Pat schiţă un surâs şi Luther o privi plecând, admirându-i

taiorul, cizmele de piele, geanta asortată…

Totul dovedea bun gust… şi bani. Era clar că Patricia Traymore provenea dintr-o familie bogată. Puţin trist, Luther se gândi la viaţa cumplită pe care o dusese în copilărie la ferma din Nebraska. Până la 10 ani nu aveau baie, nici toaletă în casă. Cine altcineva ar fi putut s-o înţeleagă mai bine pe Abigail când refuza să-şi dezgroape trecutul? Nu greşea lăsând-o pe Pat să-şi ducă planul până la capăt? Abigail se va supăra – cu atât mai mult dacă va afla despre această călătorie.

Luther apăsă pe butonul interfonului.

— Fă-mi legătura cu biroul senatorului.

Apoi ezită.

— Mai bine nu.

Închise şi ridică din umeri. De ce să-şi facă griji degeaba?

Şase

Pat simţi că ceilalţi o priveau în timp ce părăsea biroul lui Pelham. Cu un surâs satisfăcut pe buze, călca apăsat. Fusese foarte amabil cu ea, chiar risca să o înfurie pe Abigail numai pentru că-i plăcuseră ideile ei. Şi avea încredere în ea că va reuşi să facă emisiunea într-un timp record.

„Atunci, care e problema?” se întrebă ea. „Ar trebui să fiu în plină formă…”

Afară era frig, dar senin. Străzile erau goale şi se hotărî să se întoarcă pe jos. Avea trei kilometri până la ea, dar avea chef de puţină mişcare. De ce nu voia să admită? Era tulburată din cauza celor spuse de Pelham despre Dean Adams, de Toby… Toţi pronunţau cu groază numele lui Dean Adams şi nimeni nu voia să recunoască faptul că l-a cunoscut. Ce spusese Luther? A, da… Credea că fetiţa e moartă ceea ce era mai bine pentru ea. Avusese o leziune cerebrală…

„N-am niciun semn de leziune cerebrală”, îşi spuse Pat, ocolind un morman de zăpadă. Dar ştia că fusese însemnată pentru totdeauna. Nu se gândea la picior. Îşi ura tatăl pentru că îi omorâse mama şi încercase să o ucidă şi pe ea.

Venise aici, doar pentru a găsi motivele care îl determinaseră pe Dean Adams să reacţioneze astfel. Acum ştia că e vorba despre altceva. Trebuia să-şi descarce mânia adunată în suflet atâţia ani la rând.

Când ajunse acasă, era unu fără un sfert. Casa părea acum mult mai primitoare. Măsuţa rotundă, din marmură şi covorul mexican de la intrare, dădeau viaţă întregii case. În bucătărie masa ovală şi scaunele înalte de la bar ascundeau urmele lăsate de trecerea timpului pe gresia de pe jos.

Îşi pregăti un ceai şi o gustare, apoi telefonă pentru a-şi rezerva un loc la avion. Şapte minute ascultă o partitură muzicală banală, până când un angajat o anunţă că este un zbor la ora 16 şi

40 de minute pentru Albany.

În restul timpului pe care-l avea la dispoziţie până la plecare, răsfoi dosarele tatălui său.

Fără grabă, îndepărtă coperta primului dosar şi privi cu atenţie fotografia plină de praf a unui bărbat înalt ce ducea o fetiţă pe umeri. Copilul avea o privire încântată şi guriţa surâzătoare întredeschisă. Îşi ţinea mâinile lipite una de cealaltă, de parcă ar fi vrut să aplaude. Şi bărbatul şi copilul erau în costume de baie, pe malul mării. Un val se spărgea de ţărm exact în spatele lor.

Era – probabil – după-amiaza târziu, căci umbrele lor se alungeau nefiresc de mult pe nisip.

„Fetiţa lui tata…”, gândi Pat cu amărăciune. Văzuse mulţi copii în braţele taţilor lor, agăţaţi de gâtul lor, cu degetele strânse pe câte o şuviţă de păr. Dar copilul din fotografie – copilul care fusese ea – avea încredere în bărbatul care o ţinea, ştia că n-o va lăsa să cadă. Aşeză fotografia alături şi începu să răsfoiască foile din dosar.

După ce deschise şi un fişier, în jurul ei erau aşezate o mulţime de lucruri ce aparţinuseră lui Dean Adams. O fotografie de-a mamei ei la pian. „Era frumoasă…”, se gândi Pat. „Cred că semăn mai mult cu tatăl meu.” Două fotografii – Pat bebeluş şi Pat la vreo trei ani – înrămate. O agendă din piele verde închis, cu iniţialele aurite. Obiecte de birou din argint ce purta amprenta vremii. Diploma înrămată de la universitatea Wisconsin, o licenţă în engleză. Diploma de doctor în drept a universităţii din Michigan. O citare la un congres episcopal pentru o acţiune liberală privind minorităţile. O placă ce purta menţiunea: Personalitatea anului – emisă de Rotary-Club-Madison, Wisconsin. Din câte se părea, îi plăcea marina. Avea mai multe gravuri cu veliere navigând pe apele agitate ale oceanului.

Deschise agenda. Probabil că avea obiceiul să mâzgălească tot timpul. Spirale şi figuri geometrice erau desenate pe fiecare pagină, „iată pe cine moştenesc!” îşi spuse Pat.

Privirea i se îndreptă din nou spre prima fotografie. Părea că e în culmea fericirii. Iar tatăl ei o privea cu atât de multă dragoste! Şi o strângea atât de tandru în braţe.

Soneria telefonului o trezi din visare. Se ridică, privi neliniştită spre ceas. Timpul trecuse şi trebuia să-şi facă bagajul.

— Pat.

Era Sam.

— Bună ziua!

Îşi muşcă buzele.

— Pat, sunt grăbit, ca de obicei. Peste cinci minute, trebuie să particip la o comisie. E o serată vineri la Casa Albă în onoarea noului prim-ministru canadian. Ai vrea să mă însoţeşti? E de ajuns

să-ţi anunţi participarea telefonic.

— La Casa Albă! Ar fi grozav! Da! Aş vrea să merg…

Înghiţi, încercând să se stăpânească. Vocea lui Sam se schimbă.

— Pat, ţi s-a întâmplat ceva? Pari tulburată. Sper că nu plângi, nu?

Între timp ea redeveni calmă.

— Oh, nu! Deloc! Cred doar că am răcit puţin…

Şapte

De la aeroportul Albany, Pat urma să ia o cursă locală, astfel încât consultă orarul tuturor curselor şi o hartă pentru a fi sigură că se va urca în cursa care ajunge cel mai repede la Apple Junction, aflat la 43 kilometri depărtare.

— Mai bine să nu mai aşteptaţi, domnişoară, o sfătui un angajat al companiei Hertz. Deja s-a anunţat ninsoare de treizeci de centimetri pentru seara asta.

— Unde aş putea să-mi petrec noaptea?

— În centru oraşului, Apple Motel e cel mai indicat. Nu are rost să telefonaţi pentru a vă rezerva camera.

Se hotărî să închirieze o maşină, îşi luă valiza şi plecă.

Când ajunse pe aleea motelului, primii fulgi începură deja să cadă. Aşa cum prevăzuse angajatul de la Hertz, panoul cu „Camere libere” era luminat.

Recepţionerul în biroul lui minuscul şi întunecat părea să aibă puţin peste 60 de ani. Ochelarii cu ramă metalică îi alunecaseră spre vârful nasului. Pe obraji, i se adânceau riduri adânci, iar pe craniul lucios mai odihneau câteva şuviţe cărunte. Ochii lui mici sclipiră surprinşi când Pat deschise uşa de la intrare.

— Aveţi o cameră pentru o persoană pe o noapte sau două? întrebă ea.

Surâsul omului dezvălui un şir de dinţi stricaţi, îngălbeniţi de tutun.

— Pentru cât timp doriţi, domnişoară. Puteţi să alegeţi o cameră simplă sau dublă sau chiar apartamentul prezidenţial.

Apoi râse cu gura până la urechi.

Pat zâmbi politicos şi luă o fişă de înscriere. Intenţionat, omise să completeze rubrica: Profesiunea. Voia să analizeze fără grabă situaţia, înainte ca cineva să bănuiască măcar de ce venise

acolo.

Recepţionistul citi fişa vizibil decepţionat.

— Vă dau chiar prima cameră de pe stânga, ca să fiţi mai aproape de recepţie în caz că ninge prea tare. Avem şi o bucătărie aici, spuse el indicând cu degetul trei mese aşezate într-un colţ. Servim şi suc de fructe, cafea, micul dejun… Apoi o privi cu un aer şiret.

— Ce vă aduce pe aici?

— Munca, răspunse Pat scurt şi adăugă: N-am mâncat la prânz. Poate îmi puteţi recomanda un restaurant.

Bărbatul privi ceasul agăţat pe perete.

— Mai bine v-aţi grăbi. La Lamplighter închide la nouă şi e aproape opt. O luaţi la stânga, apoi înainte şi iar la stânga, pe bulevard. Pe dreapta e restaurantul. Îl vedeţi cu siguranţă. Poftim cheia, domnişoară… — şi, după ce consultă fişa – adăugă… Traymore. Eu sunt Travis Blodgett, proprietarul hotelului.

Spusese ultimele cuvinte, cât se poate de mândru. Respira cam greu, de parcă ar fi fost bolnav.

Cu excepţia unui singur cinematograf luminat, Lamplighter era singurul local deschis în minusculul centru comercial al oraşului Apple Junction.

Meniul, scris de mână, pe o foaie plină de grăsime era afişat chiar la intrare şi enumera câteva feluri de mâncare, printre care şi friptură cu garnitură de varză roşie la 3 $ 95. Înăuntru, un linoleum decolorat, feţe de masă în carouri, purtând urmele trecerii clienţilor precedenţi. O pereche mai în vârstă mânca cu poftă un grătar puţin cam prăjit. Pat trebui totuşi să recunoască faptul că mirosul era îmbietor, iar ea era moartă de foame.

Chelneriţa era o femeie trecută de cinzeci de ani. Sub un şorţ de un alb imaculat, purta un pulover oranj şi o pereche de pantaloni vechi care scoteau în evidenţă trupul ei îmbătrânit şi destul de plin. Dar avea un zâmbet plăcut şi o întrebă prompt:

— Sunteţi singură?

— Da.

Chelneriţa aruncă o privire nehotărâtă în jur, înainte de a o conduce pe Pat la o masă de lângă fereastră.

— Astfel, puteţi să vă bucuraţi şi de peisaj.

Pat strânse din buze să nu izbucnească în râs. „Peisaj…” O maşină închiriată pe o stradă neluminată. I se făcu milă pentru ea. Şi se gândi că şi lui Luther i s-ar face milă de ea dacă ar vedea-o.

— Ce doriţi să beţi? Bere sau vin? Şi ce doriţi să mâncaţi? E deja foarte târziu…

Pat comandă vin şi ceru meniul.

— Oh, nu e nevoie de meniu, încercaţi friptura cu varză roşie, îi recomandă femeia. E foarte bun!

Pat privi spre cei doi. Mâncau de ceva vreme, dar aveau încă farfuriile pline.

— Cu condiţia ca porţia mea să fie jumătate din cea a dumnealor…

Femeia surâse, dezvăluind un şirag de dinţi albi şi regulaţi.

— Da, bineînţeles.

Apoi coborî vocea:

— Întotdeauna lor le dau farfuriile pline. Vin la restaurant doar o dată pe săptămână, măcar să se sature…

Vinul roşu era producţie proprie, dar avea un gust plăcut. Câteva minute mai târziu femeia se întoarse cu o farfurie aburindă şi un coş plin de pâiniţe de casă.

Mâncarea era foarte gustoasă. Carnea fusese prăjită în vin şi aromată cu tot felul de mirodenii. Sosul era gras şi untul se topise pe pâiniţele încă fierbinţi.

„Doamne, dacă aş mânca aşa în fiecare seară, m-aş face de două ori cât sunt acum”, gândi Pat, dar se consolă repede.

Când termină de mâncat, chelneriţa îi aduse o cafea.

— V-am tot privit, îi spuse. Nu vă recunosc de undeva? Poate de la televizor?

Pat coborî privirea. „Gata cu cercetările în linişte!” îşi zise.

— Asta e! exclamă femeia bucuroasă că şi-a amintit. Sunteţi Patricia Traymore. V-am văzut la televizor când am fost în Boston, la vărul meu. Ştiu de ce aţi venit aici! Faceţi o emisiune despre Abby Foster – senator Jennings, vreau să spun…

— O cunoaşteţi bine? întrebă Pat.

— Dacă o cunosc! Bineînţeles! Ce-ar fi dacă aş bea şi eu o cafea cu dumneavoastră?

Pusese întrebarea numai aşa din politeţe, pentru că nu aşteptă răspunsul şi se aşeză pe scaunul din faţa lui Pat.

— Soţul meu e bucătarul şi se ocupă el de închiderea localului. Seara e destul de linişte, dar eu sunt deja obosită. Tot timpul în picioare…

Oftă, autocompătimindu-se, apoi continuă:

— Deci, Abigail Jennings… Ab-bi-gail Jennings, repetă ea visătoare. Vor apărea şi cei din Apple Junction în emisiune?

— Nu ştiu încă, răspunse Pat cu sinceritate. O cunoşti bine?

— Nu chiar foarte bine. Am fost în aceeaşi clasă la şcoală. Dar Abby era întotdeauna foarte misterioasă. Nimeni nu ştia la ce se gândea. De obicei, fetele îşi povestesc una alteia tot felul de întâmplări de dragoste, au câte un iubit… Nu era şi cazul lui Abby. Nu cred să fi avut nici o singură prietenă intimă.

— Şi celelalte fete ce credeau despre ea?

— Ei bine, uitaţi care era treaba: când e o fată aşa drăguţă cum era Abby, celelalte sunt întotdeauna geloase. Toată lumea

avea impresia că ea se credea superioară, de aceea nu era foarte simpatizată.

Pat o privi gânditoare un moment.

— Şi dumneavoastră credeaţi la fel, doamnă...?

— Stubbins. Elhel Stubbins. Cred că da, dar într-un fel, o înţelegeam. Abby nu aştepta decât un singur lucru: să devină adult ca să poată pleca de aici. Nu se îmbrăca la fel ca noi: noi veneam în pulovere la şcoală şi mocasini, ea – în cămăşuţă şi pantofi cu toc înalt. Mama ei era bucătăreasă la Saunders, ceea ce o deranja grozav pe Abigail.

— Credeam că mama ei a fost femeie de serviciu.

— Bucătăreasă, repetă cu hotărâre Elhel. Locuiau amândouă într-un apartament din spatele casei. Mama mea mergea o dată pe săptămână la Saunders să facă curăţenie. Deci sunt în măsură să vă ofer o informaţie exactă.

Distincţia era destul de subtilă: să spună că mama ei era femeie de serviciu în loc de bucătăreasă nu era deloc acelaşi lucru. Dar Pat nu dădu prea mare importanţă amănuntului. Ce interes ar fi avut să o coboare pe scara socială pe mama ei? Pat se gândi o clipă: să noteze ce afla sau să înregistreze? Un magnetofon avea deseori efect negativ asupra partenerului de discuţie. Făcu totuşi o încercare.

— Te-ar deranja dacă înregistrez ce vorbim?

— Nu. E perfect.

Pat scoase reportofonul şi îl aşeză pe masă, între ele două.

— Vorbeşte despre Abigail exact aşa cum ţi-o aminteşti. Asta e tot. Crezi că faptul că mama ei era bucătăreasă o deranja?

Îşi imagină reacţia lui Sam la această întrebare. Ar fi considerat-o inutilă şi indiscretă. Elhel îşi aşeză coatele pe masă.

— Şi încă cum! Mama îmi povestea deseori ce obicei avea Abigail. Dacă trecea cineva pe stradă, o lua pe alee, până la treptele din faţa intrării, ca şi cum ar locui acolo. Apoi, când nu o vedea nimeni, fugea repede spre intrarea din spate.

— Elhel, e nouă!

Pat ridică privirea. Un bărbat solid, cu ochii căprui şi o faţă rotundă şi surâzătoare stătea în picioare, lângă masa lor. Privirea i se oprise asupra reportofonului.

Elhel îi explică situaţia şi i-l prezentă lui Pat.

— E soţul meu, Ernie.

Ideea de a participa la discuţie îl încânta pe Ernie.

— Povesteşte cum doamna Saunders a surprins-o pe Abby pregătindu-se să intre prin faţă şi a pus-o la punct, îi sugeră Elhel soţului ei. Aminteşte-ţi, a obligat-o să se întoarcă, până la trotuar şi să înconjoare casa până la intrarea din spate.

Apoi, întorcându-se spre Pat, Elhel adăugă:

— Mama mi-a spus că Abby a fost dezolată. Îi îngheţase sângele în trup.

Pat încercă să şi-o imagineze pe Abigail tânără, obligată să intre în casă pe uşa de serviciu. Din nou avu sentimentul că scormoneşte prea mult în viaţa personală a senatoarei.

Nu va mai insista asupra acestui subiect. Refuzând paharul de vin pe care i-l oferea Ernie, întrebă:

— Abby – vreau să spun doamna senator – a fost o elevă strălucită din moment ce a obţinut o bursă la universitate, nu? Era cea mai bună din clasă?

— Oh, da, era formidabilă la engleză, istorie şi limbi străine, spuse Elhel, dar nu avea nicio înclinaţie spre matematică şi ştiinţele exacte. De abia reuşea să obţină note de trecere.

— Ca şi mine, surâse Pat. Să vorbim despre concursul de frumuseţe.

Elhel începu să râdă.

— Au fost patru finaliste pentru Miss Apple Junction. Şi eu făceam parte din lot. Chiar dacă mă credeţi, chiar dacă nu mă credeţi, aveam 55 de kilograme şi eram destul de drăguţă.

Pat se aştepta la replica următoare. Într-adevăr, Ernie nu o dezamăgi şi spuse:

— Şi acum eşti drăguţă, draga mea.

— Abby a fost aleasă cu majoritate de voturi. Aproape că nu ne venea să credem când a câştigat şi *Miss Statul New York*. Doar ştiţi cum este. Toţi eram de acord că e frumoasă, dar asta era aşa… ca un fel de recunoaştere oficială.

Elhel zâmbi.

— Abby a fost vedeta acelei veri. Cel mai important eveniment monden pe atunci era balul de la Country-Club, din august, la care participau toţi puştii bogaţi de prin împrejurimi. Noi nu aveam ce căuta acolo, bineînţeles. Dar, în anul acela, Abby Foster a participat la bal. Din câte am auzit, avea o figură angelică îmbrăcată într-o rochie albă, tivită cu dantelă neagră. Şi ghici cine a curtat-o întreaga seară? Jeremy Saunders! Tocmai îşi termina studiile la Yale şi era – cum s-ar spune – logodit cu Evelyn Clinton. Dar, în seara aceea, n-a avut ochi decât pentru Abby şi a dansat numai cu ea. A doua zi, tot oraşul vorbea numai despre asta. Mama spunea că doamna Saunders era să se îmbolnăvească. Unicul său fiu să se îndrăgostească tocmai de fiica bucătăresei! Şi apoi – zise Elhel ridicând din umeri – povestea s-a terminat. Abby a renunţat la titlul de Miss şi a plecat la universitate. A spus că nu ar putea deveni niciodată Miss America. Nu putea să cânte, să danseze, să se prefacă pe o scenă şi nu avea rost să participe la un concurs pe care ştia de la început că nu-l va putea câştiga. Deja, mai mulţi oameni din oraş strânseseră bani pentru a-i cumpăra toalete

demne de Atlantic City. Au fost dezamăgiţi de hotărârea ei…

— Îţi aminteşti cum Toby a ars câţiva pumni celor doi tipi care spuneau că Abby e laşă? îi suflă Ernie lui Elhel.

— Toby Gorgone? întrebă Pat curioasă.

— Da, el, răspunse Ernie. Era nebun după Abby. Ştiţi cum vorbesc puştii prin vestiare. Dacă unul zicea câte ceva urât despre Abby, Toby îl făcea imediat să regrete.

— Acum lucrează pentru ea, spuse Pat.

— Fără glumă.

Ernie clătină din cap.

— Salutaţi-l din partea mea şi întrebaţi-l dacă tot mai pierde bani la curse.

* * *

Pat ajunse la Apple Motel după 11 seara şi în cameră era frig ca afară. Îşi desfăcu în grabă valiza – nu avea dulap, doar un umeraş şi un cuier – se dezbrăcă, făcu un duş, se pieptănă, apoi – cu carnetul în mână – se urcă în pat. Ca de obicei, piciorul o înţepa şi o durere difuză îi cuprinsese genunchiul.

Privi notele pe care le făcuse în cursul serii. Elhel îi spusese că doamna Foster plecase din casa familiei Saunders imediat după balul de la club şi lucrase tot ca bucătăreasă la un spital din împrejurimi. Apoi nimeni nu ştie dacă a fost dată afară sau a plecat de bună voie, dar n-a stat prea mult nici acolo. Era o femeie foarte grasă.

— Credeţi că eu sunt grasă? spuse Elhel. Nu aţi văzut-o pe Francey Foster.

Francey murise de mult timp şi, de atunci, Abigail nu mai călcase pe acolo. Nimeni n-o mai văzuse de câţiva ani buni.

Elhel nu păstrase amintiri prea frumoase despre Jeremy Saunders.

— Abigail a avut noroc că nu s-a căsătorit cu el. Din fericire, familia lui avea destui bani, altfel acum ar fi fost crăpat de mult de foame. Dar apoi tatăl lui a strâns tot ce-i mai rămăsese într-un cont la care el nu avea acces. Evelyn a fost executorul lui testamentar. Jeremy l-a dezamăgit. A vrut ca fiul lui să fie diplomat şi nu s-a ales nimic din el.

Îi sugerase lui Pat că Jeremy era un băutor înrăit şi o sfătuise să ia legătura telefonică cu el.

— Va fi încântat să primească pe cineva în vizită. Evelyn îşi petrece cea mai mare parte a timpului în Westchester, cu fiica lor mai mare.

Pat, stinse lumina. A doua zi dimineaţă voia să ia legătura cu fosta directoare a şcolii, care-i ceruse lui Abigail să-i găsească

un serviciu lui Eleanor Brown şi va încerca să fixeze o întâlnire cu Jeremy Saunders.

În timpul nopţii a nins şi se aşternuse un strat de zăpadă de aproape 15 centimetri. Maşinile de curăţat zăpada îşi făcuseră însă datoria şi toate drumurile fuseseră deja presărate cu nisip. Pat se hotărî să bea o cafea oferită de proprietarul motelului.

Nu o încânta deloc ideea de a conduce prin Apple Junction. Oraşul era urât şi trist, jumătate din magazine erau închise şi doar o singură ghirlandă de Crăciun era atârnată la intrarea pe bulevard. Pe străzile învecinate, casele erau îngrămădite şi banale. Maşinile parcate de-a lungul trotuarului erau în marea lor majoritate modele vechi. Se părea că nimic nu se mai construise pe acolo de multă vreme, nici locuinţe, nici sedii comerciale. Orice colţ din oraş îţi lăsa o impresie de pustiu. „Cea mai mare parte a tinerilor aştepta să devină adulţi şi să plece, aşa cum a făcut şi Abigail?” se întrebă Pat. Dar cine ar putea să le reproşeze aşa ceva?

Pe faţada unei clădiri citi: *THE APPLE JUNCTION WEEKLY* şi se simţi tentată să intre. Înăuntru lucrau două persoane, un tânăr – ce vorbea la telefon notându-şi ceva – şi un bărbat de aproape 60 de ani care bătea la maşină, făcând un zgomot asurzitor. Acesta era Edwin Sheperd, redactorul-şef al ziarului. Fu cu adevărat încântat să aibă ocazia de a discuta cu Pat.

Nu-i spuse prea multe lucruri noi despre Abigail. Totuşi, îi promise că va căuta prin arhive articolele despre cele două concursuri de frumuseţe pe care Abigail le câştigase.

În cursul anchetei sale, Pat găsise deja fotografia lui Abigail cu coroană şi eşarfă, dar portretul în picioare al tinerei Miss Apple Junction nu îl văzuse încă. Abigail era pe o estradă, înconjurată de încă trei finaliste. Coroana de pe capul ei era din carton auriu. Celelalte tinere aveau surâsuri fericite, dar stângace. Pat o recunoscu pe tânăra Elhel Stubbins. Dar surâsul lui Abigail era rece, aproape cinic. Nu părea cu adevărat fericită.

— Mai e o fotografie de-a ei cu doamna Foster, îi spuse Sheperd, dând pagina.

Pat tresări. Cum de Abigail Jennings – atât de fină şi de suplă – era fiica acestei femei obeze şi urâte? *O MAMĂ O ÎNTÂMPINĂ CU MÂNDRIE PE FIICA EI REGINA FRUMUSEŢII DIN APPLE JUNCTION* – scria dedesubt.

— Puteţi lua revista, îi propuse Edwin Sheperd. Mai am câteva exemplare. Dar nu uitaţi să ne amintiţi şi pe noi în emisiunea dumneavoastră. Nu putu să-l refuze. „Voi vedea dacă voi putea folosi fotografia”, gândi Pat, mulţumindu-i redactorului. Apoi plecă.

* * *

La 800 de metri de bulevard, oraşul începea să se schimbe: şoseaua se lărgea, casele erau mari, maiestuoase, grădinile – bine întreţinute.

Casa familiei Saunders era văruită în galben pal, cu storuri negre. Era pe colţ şi intrarea se făcea printr-o alee lungă. Stâlpii eleganţi îi aminteau lui Pat de arhitectura unei alte clădiri, Mount Vernon. Aleea era mărginită de arbori şi un indicator din lemn îi dirija pe cei ce se ocupau cu livrările spre intrarea din spate.

Pat parcă maşina şi urcă treptele de la intrare. De aproape, se putea observa că zugrăveala mai căzuse pe ici pe colo, iar cadrele din aluminiu ale ferestrelor începuseră să ruginească. Apăsă pe sonerie şi-i auzi ecoul, departe, în interior. O femeie căruntă, cu un halat alb peste rochia neagră, îi deschise şi o anunţă:

— Domnul Saunders vă aşteaptă. E în bibliotecă.

Jeremy Saunders, în vestă de catifea maro, stătea în faţa focului, instalat într-un fotoliu. Aşa cum stătea cu picioarele încrucişate, i se zăreau şosetele bleu închis, asortate cu pantalonii bleumarin. Avea trăsături uimitor de regulate şi părul cărunt ondulat. Doar pungile de sub ochi dovedeau slăbiciunea lui pentru băutură.

Se ridică şi făcu un pas înainte.

— Domnişoară Traymore!

Inflexiunile vocii sale vorbeau despre o educaţie perfectă.

— Nu mi-aţi spus la telefon că sunteţi faimoasa Patricia Traymore!

— Nu era foarte important, surâse Pat.

— De ce sunteţi modestă? Şi, pe deasupra, mai şi realizaţi o emisiune despre Abigail.

Îi arătă cu mâna un fotoliu, aflat de cealaltă parte a căminului, în faţa lui.

— Serviţi un Bloody Mary?

— Mulţumesc.

Sticla era deja pe jumătate goală.

Femeia care îi deschise îi luă haina, apoi dispăru la fel de discret cum apăruse.

— Anna, o strigă el, poate că mai târziu ne vei aduce câteva gustări.

Vocea lui devenise puţin mai stridentă şi chiar urcă aproape cu un ton, când strigă adresându-se tot femeii:

— Anna, închide uşa!... Te rog, adăugă apoi ceva mai calm. Mulţumesc, draga mea.

Saunders aşteptă să audă zgomotul clanţei, apoi oftă.

— Nu te mai serveşte nimeni cum trebuie în ziua de azi. Nu se compară cu timpurile când Francey Foster gătea şi Abby servea masa.

Amintirea îi făcea cu adevărat plăcere.

Pat nu comentă nimic. Era ceva răutăcios în felul în care spusese aceste cuvinte. Se aşeză, luă paharul pe care i-l întindea şi aşteptă. Jeremy ridică o sprânceană.

— N-aveţi un reportofon?

— Ba da. Dar aş putea să nu-l folosesc dacă nu vă convine.

— Dimpotrivă. Prefer ca fiecare cuvânt pe care-l spun să fie imortalizat, Poate că va exista într-o zi o bibliotecă Abby Foster – pardon, senator Abigail Jennings.

Oamenii vor putea apăsa pe un buton ca să mă audă vorbind despre începuturile doamnei senator.

Fără să spună un cuvânt, Pat scoase reportofonul şi carneţelul. Dar ştia din instinct că nu va putea folosi nimic din tot ceea ce urma să audă.

— Aţi urmărit, probabil, cariera lui Abigail Jennings, începu ea.

— Cu pasiune! Am cea mai mare admiraţie pentru Abby. Şi-a câştigat profundul meu respect din ziua în care, la 17 ani, i-a propus mamei mele să o ajute la treburile casei. Era foarte muncitoare şi îndrăzneaţă.

— E o îndrăzneală să-ţi ajuţi mama? întrebă Pat cu calm.

— Nu, bineînţeles, cu condiţia ca ăsta să fie singurul scop. Dar, dimpotrivă dacă o faci numai pentru că tânărul vlăstar al familiei Saunders s-a întors de la Yale, asta schimbă aspectul, nu?

— E vorba de dumneavoastră?

Pat surâse, deşi n-ar fi vrut. Jeremy vorbea despre el cu o ironie deloc ascunsă, dar foarte plăcută pentru cine-l asculta.

— Nu vi se poate ascunde nimic. Îi mai văd fotografiile din când… Abby a fost totdeauna fotogenică. S-a schimbat mult?

— Nu, e absolut încântătoare.

Saunders păru dezamăgit, „I-ar fi plăcut să audă că senatorul ar avea nevoie de cârjă”, îşi spuse Pat. Nu putea crede că Abigail se lăsase impresionată de Jeremy.

— Ce s-a întâmplat cu Toby Gorgone? întrebă Saunders. Mai joacă şi acum rolul unui sclav al lui Abigail? Sau doar gardă de corp?

— Toby lucrează pentru ea, replică Pat. Îi este foarte devotat şi senatorul are încredere în el.

„Gardă de corp şi sclav!” gândi ea. Era o descriere perfectă pentru legăturile dintre Toby şi Abigail Jennings.

— Bănuiesc că e în profilul amândurora.

— Ce vreţi să spuneţi?

Jeremy ridică din umeri, făcând semn că renunţă.

— Nimic special. Cred că ştiţi deja cum a salvat-o pe Abby din ghearele câinelui de pază de la casa din faţă, nu?

— Într-adevăr, ştiu.

— Şi mai ştiţi şi că Abigail i-a oferit un alibi perfect în seara în care a făcut o schimbare cu o maşină furată?

— Nu, dar nu mi se pare o infracţiune foarte gravă.

— Cel care a furat maşina era să rănească o femeie şi doi copii. Persoana respectivă seamănă cu Toby, dar Abigail a jurat că fuseseră împreună în seara aceea, la ea acasă, îi dădea lui Toby lecţii de engleză. A fost cuvântul lui Abby împotriva celui al unui martor nu prea sigur de el. Nimeni nu a depus plângere până la urmă, dar faptul că ar fi fost cel vinovat nu ar fi surprins pe nimeni. Întotdeauna a fost înnebunit după maşini, iar cea furată era ultimul model sport al anului. Era normal să fi avut chef să-l încerce.

— Deci părerea dumneavoastră este că Abigail a minţit pentru el?

— Nu insinuez nimic. Totuşi, oamenii de aici au memorie bună şi mărturia ei – sub jurământ – trebuie să mai fie pe undeva, prin arhive. Oricum, Toby nu păţea cine ştie ce nici dacă recunoştea că fusese la volan. Era minor pe atunci, abia dacă avea 16 ani, dar Abigail – dimpotrivă – avea 18 şi era pasibilă de pedeapsă dacă minţea sub jurământ. La urma urmelor, se prea poate ca Toby să fi studiat în seara aceea participiile. Chiar, a mai făcut ceva progrese cu gramatica?

— N-am remarcat.

— Oricum, cred că Toby nu vă interesa prea mult. Acum, mai spuneţi-mi câte ceva despre Abigail. Despre eterna fascinaţie pe care o exercită asupra bărbaţilor. Cu cine e acum?

— Cu nimeni, spuse Pat. Din câte am aflat, soţul ei a fost marea iubire şi ultima.

— Poate.

Jeremy îşi termină paharul.

— Şi când te gândeşti ce părinţi are… Un tată alcoolic, mort când ea avea şase ani, o mamă preocupată doar de cratiţele ei…

Pat schimbă bateriile, altfel risca să nu mai înţeleagă nimic din înregistrare.

— Vorbiţi-mi despre casa asta, sugeră ea. Totuşi, Abigail aici a crescut. Cine a construit-o?

Jeremy Saunders era foarte mândru de casă şi de familia lui. În ora următoare, îi făcu istoricul familiei – aproape începând cu Mayflower – un Saunders trebuie să fi participat la această călătorie, dar, probabil, s-a îmbolnăvit – şi până în ziua de azi.

— Şi acum, conchise el, mărturisesc cu tristeţe că sunt ultimul ce poartă acest nume.

Surâse, apoi continuă:

— Sunteţi o ascultătoare foarte atentă. Cred că nu te-am plictisit prea tare cu monologul meu.

Pat surâse şi ea.

— Deloc, familia mamei mele e printre primele care au emigrat şi sunt foarte mândră de asta.

— Ar trebui să-mi vorbeşti despre familia dumitale. De ce nu rămâi la masă?

— Cu plăcere.

— Aş prefera să mâncăm aici. E mai intim decât în sufragerie. Nu te deranjează?

„Şi mai aproape de bar”, îşi spuse Pat. Spera să readucă discuţia la Abigail.

Ocazia i se ivi când lăuda vinul servit la pui.

— E un vin care face poftă de mâncare. Cred că în absenţa soţiei mele, Anne nu e foarte preocupată de felurile de mâncare pe care mi le serveşte. Nu se compară cu mama lui Abby. Francey Foster era o bucătăreasă grozavă. Pâine, prăjituri, sosuri... Abby găteşte?

— Nu ştiu, spuse Pat.

Vocea îi deveni şoptită, de parcă ar fi spus un secret.

— Domnule Saunders, nu pot să nu vă întreb: de ce nu vă place acum Abigail Jennings? Sau mă înşel? Credeam că, într-o vreme, aţi fost destul de apropiaţi.

— Să nu-mi placă?

Vocea îi sună nefiresc, falsă.

— Doar nu credeţi că nu simt nimic pentru cineva care a trecut peste mine, ridiculizându-mă şi a mai şi reuşit în viaţă...

Asta era! Există un moment în care cei intervievaţi nu se mai ascund şi îţi arată adevărata faţă.

Îl privea atent pe Jeremy Saunders. Beţivul ăsta bine hrănit, în ţinuta lui ridicol de apretată şi asortată păstra multe amintiri despre Abigail. Numai că părerea de rău se amestecase cu ranchiuna, şi acum aceste sentimente i se citeau pe chip fără greutate.

— Abigail, spuse aproape în şoaptă, senator de Virginia – Statele Unite.

Se înclină.

— Draga mea Patricia Traymore. Ai onoarea de a te adresa fostului logodnic a lui Abby.

Pat încercă să-şi ascundă surpriza.

— Aţi fost într-adevăr logodiţi?

— În timpul ultimei veri pe care a petrecut-o aici. Deci o logodnă scurtă. Dar destul de lungă pentru a-şi duce la bun sfârşit planurile. După ce a câştigat concursul de frumuseţe, a fost destul

de deşteaptă ca să-şi dea seama că un alt concurs câştigat la Atlanta City nu i-ar folosi la prea mare lucru. Voise să obţină o bursă pentru Radcliffe, dar notele la matematică nu erau destul de bune. Şi ideea de a urma cursurile universităţii locale nu-i surâdea. A fost o dilemă pentru ea şi nici acum nu ştiu dacă nu cumva Toby i-a oferit soluţia problemei. Eu terminasem Yale şi eram pe cale de a prelua afacerea tatălui meu. Bine, nici pe mine nu mă pasiona această perspectivă. Trebuia să mă căsătoresc cu fata celui mai bun prieten al tatălui meu, ceea ce nu mă încânta deloc şi iată că Abby intră la mine în casă, apoi la mine în pat, în timp ce Francey Foster, moartă de oboseală, sforăie în patul ei. Rezultatul: îi cumpăr o rochie frumoasă şi o invit la balul de la Country-Club, ocazie cu care o cer în căsătorie. Acasă, i-am trezit pe ai mei să le dau vestea. Îţi poţi imagina scena. Mama, care avea o adevărată plăcere să o umilească pe Abby, obligând-o să intre pe uşa de serviciu, vedea cum toate planurile pe care şi le făcuse pentru mine se duc pe apa Sâmbetei. Douăzeci şi patru de ore mai târziu Abigail părăsea oraşul cu un cec de 10.000 de dolari şi valizele pline cu hainele cumpărate de cei din oraş. Se înscrisese deja la Radcliffe. Îi lipseau doar banii pentru a-şi plăti studiile. Am plecat după ea, dar am înţeles că părinţii mei nu se înşelaseră. Tot ce spusese despre ea era adevărat. Până în ziua când a murit, tatăl meu nu a încetat să-mi aducă aminte că m-am comportat ca un cretin. După 35 de ani de căsătorie, Evelyn devine isterică numai când aude pronunţându-se numele lui Abigail. Mama a dat-o afară pe Francey Foster. Dar, din păcate, de atunci n-am mai avut o bucătăreasă aşa cum trebuie.

Când Pat ieşi pe vârful picioarelor din cameră, Jeremy adormise cu capul sprijinit de piept.

Era aproape două şi un sfert. Cerul era din nou acoperit de nori şi stătea să ningă. Pregătindu-se pentru întâlnirea cu Margaret Langley, fosta directoare a şcolii, Pat se întreba în ce măsură povestea lui Jeremy Saunders era adevărată. Chiar aşa fusese Abigail în tinereţe? intrigantă? Mincinoasă?

În orice caz, această imagine nu corespundea cu reputaţia actuală. Integritatea morală era fundamentul carierei politice a senatorului Abigail Jennings.

Opt

La ora două şi un sfert, contrar obiceiurilor sale, Margaret Langley se pregătea să facă o cafea, chiar dacă – după aceea – durerile de stomac o vor face să regrete acest lucru.

Ca de obicei când era neliniştită, se refugie în biroul ei, căutând puţin calm în frumuseţea plantelor suspendate. Citea cu mult drag Sonetele lui Shakespeare, sorbind din când în când din cafea, când îşi făcu apariţia Patricia Traymore.

Margaret clătină nervoasă din cap. Era o femeie de vreo 63 de ani, cu părul alb, dar ondulat, strâns într-un coc la spate. Faţa lungă şi înţeleaptă îi atrăsese – probabil – în tinereţe numeroase porecle de la foştii elevi. Pe cămaşă strălucea broşa ce îi fusese făcută cadou cu ocazia pensionării – o ghirlandă aurită răsucită în jurul cifrei 45 pentru a marca anii petrecuţi în instituţia respectivă, ca profesoară şi directoare.

La ora două, începuse să spere că Patricia Traymore renunţase la vizită. Speranţa îi fusese spulberată de maşina, mică, roşie, care opri lângă trotuar. Şoferul se oprise lângă cutia de scrisori, căutând – probabil – numărul casei.

Pat se scuză pentru întârziere.

— La un moment dat, am greşit strada, spuse ea, acceptând cu plăcere o ceaşcă de cafea.

Margaret simţi că neliniştea i se spulberase încetul cu încetul. Femeia care venise îi plăcea. Era ceva foarte atent şi discret la ea şi remarcase acest lucru după felul în care se ştersese pe picioare înainte de a călca pe parchetul lustruit. Nu ştia de ce, dar se aşteptase la cu totul alt gen de persoană. Mai agresivă, poate… Poate că, în sfârşit, va putea discuta cu cineva despre Eleanor. Turnând cafea în ceşti, începu să povestească:

— Vedeţi – începu ea cu o voce ascuţită şi încordată – pe vremea când banii au dispărut, la Washington, toată lumea a fost sigură că Eleanor l-a luat. Domnişoară Traymore, vi s-a spus vreodată cât valora obiectul aşa zis furat în ultimul an de şcoală?

— Nu, nu cred.

— Şase dolari. Întreaga viaţă a fost distrusă pentru un flacon de parfum care costa şase dolari! Domnişoară Traymore nu vi s-a întâmplat niciodată să ieşiţi dintr-un magazin ţinând în mână un lucru pe care intenţionaţi să-l cumpăraţi?

— O dată sau de două ori, mărturisi Pat. Dar nimeni nu te condamnă pentru furt dacă uiţi să plăteşti un articol de şase dolari!

— Ba da, dacă s-au mai spart câteva magazine în oraş. Comercianţii chiar se pregăteau să protesteze şi procurorul le-a promis să pedepsească pe primul hoţ prins aşa cum trebuie, ca să le arate şi celorlalţi ce îi aşteaptă.

— Şi Eleanor a fost „hoţul prins”?

— Da.

Câteva picături de transpiraţie îi apăruseră pe fruntea bătrânei directoare. Tenul îi devenise cenuşiu

— Domnişoară Langley, vă e rău? Doriţi un pahar cu apă?

Bătrâna domnişoară negă din cap.

— Nu, îmi trece imediat. Cred că amintirea lui Eleanor mă tulbură. Vedeţi, judecătorul a pedepsit-o ca să le dea tuturor o lecţie. A fost trimisă într-o casă de reeducare timp de o lună. După aceea, s-a schimbat complet. Unii oameni nu suportă să fie astfel umiliţi. Nimeni nu o credea nevinovată. Numai eu. Îi cunosc pe tineri. Ea nu a fost un copil rău. Nu era genul de şcolar care să mestece gumă la ore, să vorbească în spatele profesorilor sau să copie la examene. Nu vreau să spun că era cuminte. Era – pur şi simplu – timidă.

Pat simţi că Margaret îi ascunde ceva. Se aplecă puţin spre

ea şi spuse:

— Domnişoară Langley, de ce nu îmi spuneţi chiar toată povestea?

Buzele femeii tremură.

— Eleanor nu avea bani să plătească parfumul. A explicat că voia să-l reţină doar şi să-l cumpere mai târziu. Voia să meargă la o aniversare în seara aceea. Judecătorul nu a crezut.

„Nici eu”, gândi Pat. Regreta din suflet, dar nu putea accepta explicaţia în care Margaret Langley crede atât. Mâna directoarei se îndreptă spre piept, ca şi cum ar fi vrut să tempereze ritmul prea accelerat al bătăii inimii.

— Fetiţa asta venea uneori aici seara, continuă ea cu tristeţe, pentru că ştia că eu sunt singura care am încredere în ea. Când a terminat studiile, i-am scris lui Abigail, cerându-i s-o ajute să-şi găsească un serviciu.

— Şi nu e adevărat că senatorul i-a dat această şansă lui Eleanor, a avut încredere în ea? Numai că ea a furat din fondurile electorale, nu? întrebă Pat.

Chipul femeii părea plictisit şi obosit, iar vocea îi devenise monotonă.

— Îmi luasem concediu atunci. Călătoream prin Europa. Când m-am întors, totul se terminase. Eleanor fusese condamnată, trimisă în închisoare şi făcuse o depresiune nervoasă. Era într-un spital psihiatric al închisorii.

I-am scris mai multe scrisori, dar nu mi-a răspuns la niciuna. Apoi, din câte am aflat, a fost eliberată pe cuvânt, pe motive de sănătate, trebuind să se prezinte la spital, la control, de două ori pe săptămână. Într-o zi, a dispărut… Acum nouă ani…

— Şi nu mai ştiţi nimic despre ea?

— Eu… nu… of…

Margaret se ridică.

— Scuzaţi-mă, doriţi puţină cafea? Mai este… Eu aş mai bea o ceaşcă. Nu ar trebui, dar cu atât mai rău.

Încercând să surâdă, se îndreptă spre bucătărie. Pat opri reportofonul. „Mai ştie ce s-a întâmplat cu Eleanor, dar nu vrea să mintă”, gândi Pat. Când doamna Langley se întoarse, Pat întrebă:

— Ce face Eleanor acum?

Margaret Langley aşeză cafetiera şi se îndreptă spre fereastră. O va trăda pe Eleanor? Putea avea încredere în Patricia Traymore? Sau va minţi?

O vrăbiuţă singuratică zbură prin faţa ferestrei şi se aşeză pe o ramură acoperită de zăpadă. Părea că Margaret se hotărâse. Putea să aibă încredere în Patricia, să-i arate scrisorile primite, să-i spună ce crede ea că s-a întâmplat atunci. Se întoarse şi o privi absentă pe Pat.

— Vreau să vă arăt ceva, spuse ea brusc. Când Margaret se întoarse în cameră ţinea în mână două scrisori.

— De două ori am primit veşti de la Eleanor, spuse ea. Scrisoarea asta – şi arătă spre una dintre ele – a fost scrisă în ziua furtului. Citiţi-o, domnişoară Traymore. Citiţi ce a scris!

Hârtia era cam boţită, semn că scrisoarea fusese citită de multe ori. Era scrisă cu 11 ani în urmă. O citi în grabă. Eleanor spera că doamna Langley se bucura de călătoria în Europa. Ea obţinuse slujba şi îi plăcea ceea ce făcea. Urma şi cursurile universitare George Washington şi totul mergea cât se poate de bine. Petrecea după-amiaza la Baltimore şi pictase un peisaj pe malul apei. Margaret subliniase următorul paragraf:

„Credeam că n-am să reuşesc. Am făcut un drum pentru senatorul Jennings. Îşi uitase inelul cu diamant la biroul comitetului electoral şi se temea să nu-l fi băgat cineva o dată cu hârtiile în seif. Dar nu se întâmplase aşa, astfel că am avut timp să prind autobuzul!”

„Asta era proba nevinovăţiei sale?” gândi Pat. Îşi ridică privirea şi întâlni ochii plini de speranţă ai Margaretei Langley.

— Înţelegeţi? întrebă ea. Eleanor mi-a scris chiar în seara furtului. De ce ar fi inventat povestea asta?

Pat nu găsi niciun mijloc de a atenua duritatea cuvintelor pe care voia să le spună:

— Ca să aibă un alibi.

— Dacă ar fi vrut să aibă un alibi, nu ar fi scris cuiva care va primi scrisoarea peste câteva luni? declară Margaret cu hotărâre.

Apoi oftă.

— Bun, eu am făcut tot ce-am putut să fac. Sper doar că nu îi vei reînnoi suferinţele. Eleanor încearcă să-şi refacă viaţa şi merită să fie lăsată în pace.

Pat privi cealaltă scrisoare pe care o ţinea Margaret.

— V-a mai scris şi după ce a fugit?

— Da. Acum şase ani, am primit asta.

Pat luă scrisoarea. Literele erau pe jumătate şterse. Eleanor scria:

„Dragă domnişoară Langley,

Vă rog să înţelegeţi că e de preferat să nu mai am nicio legătură cu trecutul. Dacă mă găsesc, va trebui să mă întorc în închisoare. Vă jur că nu am furat banii aceia. Am fost bolnavă, dar acum trebuie să-mi refac viaţa. Cred că am puterea s-o fac. Uneori mi-e teamă să nu mă recunoască cineva… Dar deseori mă gândesc la dumneavoastră. Vă iubesc atât şi vă simt aşa mult lipsa!”

Semnătura era ezitantă, scrisul – neregulat, contrastând puternic cu cel din prima scrisoare.

Pat reuşi cu greu s-o convingă să-i încredinţeze scrisorile.

— Nu vreau să deschid problema procesului în emisiune dacă nu acceptaţi, spuse ea. Dar e singura ei şansă de a fi eliberată condiţionat. Nu va mai trebui să se ascundă.

— Mi-ar plăcea s-o revăd… şopti Margaret.

Ochii îi străluceau de lacrimi.

— Mi-e dragă de parcă ar fi fiica mea. Staţi puţin, să vă arăt o fotografie de-a ei.

Pe un raft al bibliotecii, erau îngrămădite mai multe albume.

— În fiecare e o generaţie întreagă de elevi, explică ea. O am şi pe Eleanor.

Răsfoi cu degete tremurânde un album.

— A terminat studiile acum 17 ani. Nu-i aşa că e drăguţă?

Tânăra din fotografie avea părul lins, lipsit de strălucire şi o privire timidă, inocentă. Dedesubt era scris:

„Eleanor Brown – hobby: pictura; ambiţie – secretară; activităţi – cântă; sporturi - patinaj cu rotile; viitor – asistenta unui cadru superior, căsătorită, doi copii; preferinţe: parfum – Soire de Paris.”

— Dumnezeule! exclamă Pat. Cât e de nedrept!

— Da… De aceea a fugit.

Pat clătină din cap şi privirea i se îndreptă spre celelalte albume.

— Aveţi din întâmplare prin albume şi fotografia senatorului Jennings?

— Bineînţeles. Numai o clipă… Trebuie să fie pe aici pe undeva.

Margaret răsfoi două albume şi găsi fotografia în cel de al doilea. Abigail era pieptănată ca Jeane D’Arc. Surâdea cu buzele întredeschise, avea ochii mari, umbriţi de gene lungi şi o privire calmă, de nepătruns. Dedesubt era scris:

„Abigail Foster (Abby) – hobby: asistă la şedinţe parlamentare; ambiţii: politică; activităţi: participări la dezbateri; viitor: reprezentantă a oraşului Apple Junction; preferinţe: toate cărţile din bibliotecă.”

— Reprezentantă a oraşului Apple Junction! exclamă Pat. E extraordinar!

Jumătate de oră mai târziu, pleca, purtând albumul cu fotografia senatorului sub braţ. Urcând în maşină se hotărî să cheme o echipă pentru câteva planuri generale ale oraşului, inclusiv casa familiei Saunders, şcoala, şoseaua ce ducea spre Albany şi bulevardul. Cu aceste imagini pe fundal, va ruga pe Abigail să povestească pe scurt despre perioada petrecută în Apple Junction şi interesul său precoce pentru politică. Secvenţa se va încheia cu fotografia lui Abigail ca Miss Stat – New York, apoi fotografia din albumul anual, ceea ce ar explica de ce a ales

Radcliffe, şi nu concursul de la Atlantic City. Fusese hotărârea cea mai importantă a vieţii sale.

Cu sentimentul neliniştitor că e pe cale de a schimba multe din povestea oficială a vieţii senatorului, Pat se întoarse în centru, pentru a stabili exact punctele din oraş în care se va filma. Apoi va plăti camera la Apple Motel, se va întoarce la Albany, va înapoia maşina şi va lua avionul spre Washington.

Nouă

„Washington e un oraş minunat!” gândi Pat. „Indiferent de oră sau de locul în care eşti.” Noaptea, lumina proiectoarelor pe cele mai importante monumente crea impresia de calm şi linişte eternă. Plecase de aici de aproape 30 de ore şi i se părea că se scurseseră zile întregi. Avionul ateriză lin şi rulă cu viteză tot mai redusă pe pistă.

Când deschise uşa de la intrare, auzi telefonul sunând. Era Luther Pelham, bucuros că, în sfârşit, o găsise.

— Pat, nici nu ştii ce bine îmi pare că ai venit! Nu mi-ai spus unde anume te instalezi în Apple Junction şi, când am aflat, tu plecaseşi deja.

— Îmi pare rău. Ar fi trebuit să te sun.

— Abigail ţine mâine o conferinţă importantă, înainte de votarea bugetului. Mi-a propus să-ţi petreci ziua la ea la birou. Dimineaţă, la şase jumătate e acolo.

— Şi eu voi fi.

— Cum ţi s-a părut oraşul ei natal?

— Interesant. Ar putea ieşi ceva plăcut, fără ca senatorul să se înfurie prea tare.

— Aş vrea să ştiu mai mult înainte de a hotărî ceva. Termin masa la Jockey Club şi în zece minute sunt la tine.

Telefonul se închise cu un zgomot sec.

De abia avu timp să îmbrace un pulover şi o pereche de pantaloni, că Pelham sună la uşă. În bibliotecă erau împrăştiate peste tot documente oferite de Abigail, aşa încât îl invită pe Pelham în salon şi-i oferi un cocktail. Când se întoarse, el examina un suport pentru lumânări, aflat pe cămin.

— Frumoasă piesă. Argintărie Sheffield! remarcă el. De fapt, toată camera e superbă.

La Boston, locuia într-un studio, ca toţi reporterii de vârsta ei. Nu se gândise că mobila luxoasă şi obiectele de preţ din casă ar putea da de bănuit.

Se strădui să pară cât mai naturală.

— Părinţii mei intenţionează să se stabilească aici. Aşa că mobila de familie s-a mutat înainte.

Luther se aşeză pe canapea cu paharul în mână.

— La vârsta ta, locuiam la YMCA.

Făcu semn cu mâna spre locul de lângă el.

— Vino aici şi vorbeşte-mi despre oraş.

„Oh, nu – se gândi ea, nu se pune problema aşa!”

Fără să ţină cont de invitaţia lui, se aşeză pe un fotoliu, lângă masă, în faţa canapelei şi povesti pe scurt ce aflase la Apple Junction.

— Poate că Abigail a fost cea mai frumoasă fată din regiune, concluzionă ea, dar nu şi cea mai populară. Înţeleg acum de ce nu vrea să dezgroape trecutul. Jeremy Saundes nu ar termina tot ce are mai rău de spus despre ea nici până în ultima zi a vieţii sale. Aşa că Abigail are motive să se teamă că, atrăgând atenţia asupra concursului de frumuseţe, foştii ei prieteni vor începe să povestească cum au îmbrăcat-o din cap până-n picioare pe cea care trebuia să-i reprezinte la Atlantic City şi care a plecat înainte de concurs. *„Miss Apple Junction!”* Priveşte fotografia!

Luther scăpă un fluierat văzând-o.

— Greu de crezut că această damă grasă e mama lui Abigail!

Apoi trecu mai departe.

— Am înţeles. Are destule motive ca să uite Apple Junction şi pe toţi locuitorii lui. Dar credeam că ai găsit ceva privitor la partea umană pe care trebuie să o pui în lumină prin emisiunea ta.

— Mă gândeam la un fundal: străzile oraşului, şcoala, casa în care a crescut, apoi un interviu cu directoarea, Margaret Langley care ar putea să povestească despre Abigail cum în fiecare duminică mergea la Albany pentru a audia şedinţele parlamentare. Încheiem cu fotografia din albumul anual. Nu e mare lucru, dar e ceva. Senatorul trebuie să accepte ideea că nu e un OZN căzut pe pământ la 21 de ani. În orice caz, a acceptat să facă emisiunea. Nu i-am promis şi controlul total asupra a tot ceea ce facem, nu?

— Chiar control total, nu! Dar drept de veto – da! Nu uita asta, Pat! Nu facem doar o emisiune despre ea, ci cu ea şi acordul ei esenţial.

Luther se ridică.

— Din moment ce ţii neapărat ca masa asta să rămână între noi…

O înconjură, se apropie de Pat şi îi cuprinse mâinile.

Pat se ridică dintr-un salt, dar nu destul de repede. Luther o atrase spre el.

— Eşti o tânără superbă, Pat!

Îi cuprinse bărbia cu degetele şi buzele lui se apropiară de ale ei. Limba lui încerca insistent să i le desfacă.

Pat încercă să se îndepărteze de el, dar nu reuşi. Îşi înfipse coatele în pieptul lui, şuierând:

— Lasă-mă!

Luther surâse.

— Pat, de ce nu îmi arăţi şi restul casei?

Intenţiile lui erau clare.

— E târziu, spuse ea, dar exact lângă intrare e biblioteca, apoi sufrageria. Dar – sincer – aş prefera să nu ţi le arăt decât după ce voi termina de aranjat totul.

— Şi camera ta unde e?

— La primul etaj.

— Aş vrea s-o văd.

— Chiar dacă e amenajată, e mai bine să consideri primul etaj ca aparţinând unui pension de fete din New York: interzis vizitatorilor de sex masculin.

— Gata cu gluma, Pat!

— Mi-ar fi plăcut ca asta să fie – într-adevăr – o glumă! Dacă nu, pot să-ţi prezint şi altfel lucrurile. Nu dorm în braţele primului venit nici în timpul serviciului, nici în afara lui. Nici azi, nici mâine şi

nici anul viitor.

— Văd.

O luă înaintea ei pe culoar. La ieşire, Pat îi întinse haina.

Îmbrăcându-se, Luther îi zâmbi caustic.

— Câteodată, indivizii care suferă de insomnii, aşa ca tine, descoperă într-o noapte că – poate – nu sunt în stare să facă faţă responsabilităţilor, spuse el. Descoperă că nu sunt făcuţi pentru vârful ierarhiei. Este o reţea de televiziune la Apple Junction? Ce-ai zice să verifici, Pat?

* * *

La ora şase fără zece minute, Toby intra pe uşa din spate a casei lui Abigail, în McLean – Virginia. Bucătăria imensă, bine echipată, arăta că cineva gătise de curând. Pentru Abigail, aceasta era cea mai plăcută manieră de a se relaxa. După cum avea chef, pregătea şase sau şapte feluri de mâncare, din carne de porc sau peşte. Alteori, făcea aproape o jumătate de duzină de sosuri diferite şi prăjituri care îţi lăsau gura apă. Apoi îngrămădea totul în congelator. Dar niciodată nu mărturisea că a gătit totul singură. Ura orice posibilă asociere între numele ei şi cuvântul „bucătărie”.

De obicei, mânca foarte puţin. Toby ştia că o obseda amintirea mamei sale, bătrâna Francey, această femeie ca un butoi sprijinit pe doi butuci de picioare, ale căror labe erau atât de mari că abia-abia dacă putea găsi încălţări pe măsură.

Toby locuia într-un apartament de deasupra garajului. Aproape în fiecare dimineaţă, venea să facă sucul de fructe şi cafeaua. Puţin mai târziu, Abby îşi începea lucrul, iar el îşi lua un mic dejun copios. Dacă nu era nevoie de el, pleca să joace poker.

Abigail intră în bucătărie, încercând să-şi prindă pe reverul hainei o broşă de aur. Era îmbrăcată într-un costum violet, care îi punea în lumină culoarea albastră a ochilor.

— Arăţi grozav, Abby! declară el.

Surâsul ei apăru o clipă apoi dispăru. Perspectiva unei lungi intervenţii în Senat îi crea întotdeauna o stare de nelinişte, care o făcea să fie iritabilă şi apatică.

— Să nu mai pierdem timpul cu cafeaua, spuse ea pe un ton sec.

— Ai tot timpul, o asigură Toby. Vei fi acolo exact la şase jumătate. Bea-ţi cafeaua, n-ai să fii în formă!

Lăsă apoi cele două ceşcuţe în chiuvetă, ştiind că Abby s-ar enerva dacă ar încerca să le spele.

Cadillac-ul era parcat în faţa intrării principale. În timp ce Abigail îşi lua haina şi diplomatul, Toby ieşi şi dădu drumul la încălzire în maşină.

La ora şase şi zece minute, erau pe autostradă. Abby era încordată, chiar dacă nu avea decât de pronunţat un discurs. Urcase să se culce devreme, dar Toby se întrebă dacă reuşise să doarmă.

O auzi oftând şi închizându-şi diplomatul cu un zgomot sec.

— Dacă nu ştiu dinainte ceea ce trebuie să spun, mai bine o las baltă! remarcă ea. Dacă blestematul ăsta de buget nu e votat rapid, ne apucă Anul Nou fără să fi hotărât nimic. Dar nu îi voi lăsa să ia banii de la programele sociale!

Toby o privi în oglindă cum îşi toarnă o ceaşcă de cafea dintr-un termos.

Spre mulţumirea lui, Abigail avea chef să vorbească cu el.

— Ai dormit bine noaptea trecută, senatorule?

Din când în când, chiar dacă erau singuri, îi spunea tot „senator”. Pentru că, deşi erau atât de legaţi, el ştia exact care îi era locul.

— Nu, am dormit prost. M-am tot gândit la emisiune. Am greşit acceptând. Gândul ăsta mă întoarce pe dos. Am un presentiment…

Toby se încruntă. Întotdeauna avea încredere în presentimentele ei. Şi el nu-i spusese încă: Pat Traymore locuia în casa familiei Adams. Ar vedea şi în asta un semn nefast. Şi nu era momentul pentru aşa ceva! De altfel, o va afla oricum.

Emisiunea asta începea să nu-i placă nici lui.

Pat fixase ceasul deşteptător la ora cinci. În primele sale luni de lucru la televiziune, învăţase că sângele rece şi calmul sunt singurele lucruri care îi permit să se concentreze asupra emisiunii pe care se pregătea s-o facă. Îşi amintea încă ce umilită se simţise în ziua în care ajunsese gâfâind la un interviu cu guvernatorul din Connecticut. Iar – pe deasupra – mai şi uitase ce întrebări voia să-i pună.

După Apple Motel, se bucurase să-şi regăsească patul mare şi confortabil. Dar tot dormise rău, enervată din cauza lui Luther Pelham. Întotdeauna existau şi astfel de oameni într-o reţea de televiziune, iar unii recurgeau la măsuri foarte dure când erau respinşi.

Se îmbrăcă în grabă, alegând o rochie de lână neagră cu mâneci lungi şi o haină de stofă. Se anunţase o zi rece şi umedă, specifică acestei luni de decembrie.

Unele ferestre duble lipseau şi geamurile din partea de nord ale casei tremurau la fiecare rafală de vânt.

La parter, zgomotul produs de vânt era mai puternic. Dar brusc, în urechile ei, răsună un ţipăt de copil. „Am coborât scara alergând. Mi-era teamă şi plângeam…”

O ameţeală puternică o obligă să se sprijine de balustradă.

„Asta e!” gândi ea, cuprinsă de nelinişte. „Încep să-mi amintesc!”

Mergând spre biroul senatorului, se simţi tulburată, cu gândurile aiurea. Se simţea cuprinsă de teamă. Cine ştie ce surprize avea să-i aducă memoria?

De ce i-ar fi teamă?

Ce văzuse ea din drama petrecută în acea seară?

Când sosi, Philip Buckley o aştepta în birou. În obscuritatea începutului de zi, i se păru că o priveşte şi mai ostil decât la prima lor întâlnire.

„Ce are împotriva mea?” se întrebă Pat. „Parcă aş fi un spion englez într-o colonie.” Îşi luă inima-n dinţi şi îi spuse ceea ce gândea.

Surâsul rece care se ivi pe chipul lui era lipsit de bucurie.

— Dacă am bănui că sunteţi un spion englez, nici nu v-aţi apropia de colonie, declară el. Doriţi să vedeţi programul pentru azi? V-aţi face şi o idee asupra puţinului timp pe care îl are la dispoziţie. Senatorul trebuie să ajungă imediat.

Privi peste umărul lui Pat în timp ce ea analiza programul.

— De fapt, am fost obligaţi să anulăm trei întrebări: Iniţial, nu ne-am gândit că – în calitate de redactor ce decide singur ce momente vor fi alese pentru a fi incluse în emisiune – veţi dori să stabiliţi dumneavoastră un anumit program. Dar, trebuie să vă anunţe, că vor fi şi probleme strict confidenţiale de discutat, la care nu aveţi voie să asistaţi. V-am instalat o masă în biroul senatorului. Astfel, nu veţi atrage prea mult atenţia.

— Vă gândiţi la toate, îi spuse Pat. Atunci de ce n-aţi încerca un alt surâs? Oricum veţi fi obligat să o faceţi în faţa camerei când vom începe filmările.

— Tocmai… Îmi păstrez surâsul pentru acel moment.

Dar, pentru o clipă, păru mai puţin tensionat.

Câteva minute mai târziu, intră Abigail.

— Mă bucur că te văd! îi spuse lui Pat. Nu reuşeam să te găsesc şi am crezut că ai plecat din oraş.

— V-am primit mesajul aseară.

— Oh, Luther nu era sigur că va reuşi să te găsească.

Deci senatorul voia să ştie unde fusesem, dar Pat nu avea chef să îi spună.

— De acum înainte şi până la terminarea emisiunii, vă voi urmări ca o umbră, spuse ea. Vă veţi sătura repede de mine.

Abigail nu păru prea mulţumită de răspuns.

— Deci nu mai trebuie să pierdem vremea. Luther mi-a spus că sunt anumite lucruri pe care vrei să le discutăm. Cum nu ştiu exact când voi avea timp liber, să trecem la treabă!

Pat o urmă în birou, încercând să treacă neobservată. Câteva clipe, senatorul discută cu Philip, mustrându-l că îi

prezentase prea târziu un raport. Pe un ton dur, îi ceru explicaţie.

— Aveam nevoie de el săptămâna trecută.

— Cifrele nu erau exacte.

— De ce?

— N-am avut timp să le verificăm.

— Dacă nu ai timp ziua, ai şi seara la dispoziţie, replică sec Abigail. Vreau să ştiu de fiecare dată când un membru al echipei mele stă cu ochii fixaţi pe ceas aşteptând să i se termine programul de lucru.

De la ora şapte, începură audienţele. Cu fiecare persoană care intra în birou, admiraţia lui Pat pentru Abigail creştea. Reprezentanţi ai industriei petroliere, ai grupărilor ecologiste, ai veteranilor de război. Propuneri strategice pentru prezentarea unei legi. Un reprezentant al administraţiei fiscale care venise să-şi prezinte obiecţiile privind impozitarea veniturilor medii. O delegaţie a persoanelor în vârstă protestând împotriva reducerii bugetului pentru Securitatea Socială.

Pat o însoţi apoi la deschiderea sesiunii Senatului. Nu avea dreptul să se aşeze în tribuna presei şi se îndreptă spre colţul rezervat publicului. Îi văzu pe senatori intrând, salutându-se între ei, calmi, cu zâmbetul pe buze. Erau tot felul de oameni – înalţi, scunzi, slabi, graşi, zburliţi sau pieptănaţi cu grijă, sau chiar cheli. Patru sau cinci aveau aerul unor profesori universitari.

Mai erau două femei senatori, Claire Lawrence – din Ohio şi Phyllis Holzer din New Hampshire, independentă.

Pat o observă cu atenţie pe Claire Lawrence. Purta un taior bleumarin care o avantajase, pentru că anii nu trecuseră peste corpul ei fără a lăsa urme. Părul scurt, cărunt şi ondulat, ascundea contururile prea ascuţite ale feţei. Pat remarcă faptul că era întâmpinată cu multă plăcere de colegi, că era – într-adevăr – apreciată. Agerimea spiritului ei şi inteligenţa îi permiteau să înlăture orice obstacol fără a face niciun compromis.

În carnetul său, Pat notă – *umorul*, apoi sublinie cuvântul. Abigail era mult mai serioasă, aproape severă. De aceea, trebuia să includă în emisiune câteva momente de destindere, pe care să le plaseze în punctele cheie.

O sonerie lungă şi insistentă anunţă deschiderea şedinţei. Senatorul de Arkansas prezida întrunirea, în absenţa vice-preşedintelui bolnav.

După câteva probleme generale, preşedintele Biroului electoral dădu cuvântul senatorului de Virginia.

Abigail se ridică şi fără nici cel mai mic semn de nervozitate îşi potrivi ochelarii cu ramă bleu. Părul strâns la spate accentua trăsăturile fine ale obrazului.

— Două dintre cuvintele cele mai cunoscute din Biblie –

începu ea – sunt: „Domnul a dat, Domnul a luat! Binecuvântat fie numele Domnului!” În cursul ultimilor trei ani, administraţia noastră, într-o manieră exagerată şi iraţională, a dat cui nu trebuie şi a luat cu amândouă mâinile de la cine nu trebuie. Să binecuvântăm numele ei? Orice cetăţean responsabil va admite – sunt sigură – că e necesară refacerea programului de ajutor social. Deci e timpul să analizăm ce am făcut. Cred că operaţia a fost radicală, reduceri drastice. A venit momentul să restabilim câteva puncte esenţiale din acest program. Ajutorul social – prin definiţie – implică „a avea dreptul la ceva”. Nimeni din această măreaţă adunare nu va contesta faptul că orice om din această ţară are dreptul de a se adăposti şi de a mânca…

Abigail era un orator foarte bun. Îşi pregătise cu multă grijă discursul, documentându-se, presărându-l cu câteva anecdote, pentru a menţine trează atenţia ascultătorilor.

Vorbi o oră şi zece minute. Aplauzele de la sfârşit fură lungi şi sincere. La terminarea şedinţei, şeful partidului majoritar se grăbi să o felicite.

Pat aşteptă împreună cu Philip ca senatorul să scape de colegii care se îngrămădeau în jurul ei. Se îndreptară apoi toţi trei spre birou.

— M-am descurcat bine, nu-i aşa? întrebă Abigail, fără nicio umbră de îndoială în glas.

— Excelent! spuse grăbit Philip.

— Pat? se întoarse Abigail spre ea.

— Îmi pare rău că n-am putut înregistra, răspunse Pat cu sinceritate. Ar fi fost bine să dau câteva fragmente în cursul emisiunii.

Mâncară în biroul senatorului. Abigail comandă pentru ea cafea şi ouă tari. De patru ori fură întrerupţi de apeluri urgente. Unul era din partea unei vechi susţinătoare.

— Bineînţeles, Maggie, spuse Abigail. Nu, nu mă deranjezi, ştii că pentru tine am timp întotdeauna. Ce pot să fac pentru tine?

Pat văzu cum chipul lui Abigail se umbreşte şi cum încruntă sprâncenele.

— Vrei să spui că spiritul ţi-a spus să vii să o iei pe mama ta când biata femeie abia poate să-şi ridice capul de pe pernă?… Înţeleg… Te gândeşti la un azil anume?… Şase luni să aştepţi?! Şi ce faci în cele şase luni?… Maggie, te sun eu.

Închise nervoasă telefonul.

— Iată o situaţie care mă scoate din sărite. Maggie îşi dă sufletul să crească trei copii. Lucrează şi sâmbăta şi spitalul o anunţă că trebuie să o ia acasă şi pe mama ei care e senilă şi nu se poate ridica din pat. Philip, caută-l pe Pritchard. Nu-mi pasă unde-şi ia prânzul! Găseşte-l cât mai repede!

Un sfert de oră mai târziu, Abby vorbea cu el la telefon:

— Da, rămânem înţeleşi. Saules e un loc care îmi convine. E destul de aproape de Maggie şi poate trece pe acolo în fiecare duminică. Contez pe tine, Arnold, ca bătrâna să fie primită… Da, după-amiază să fie salvarea la spital. Maggie se va simţi uşurată.

Abigail îi făcu cu ochiul lui Pat şi închise telefonul.

— E partea plăcută a muncii mele. Chiar dacă n-ar trebui să-mi pierd timpul sunând eu însămi, totuşi…

În timp ce vorbea, formase un număr de telefon.

— Alo, Maggie? S-a aranjat…

„Maggie trebuie să fie invitată la emisiune!” hotărî Pat în gând.

Între orele două şi patru avu loc întrunirea comisiei protecţiei mediului. În timpul şedinţei, unul dintre cei care audiaseră discursurile lui Abigail, protestă:

— Doamnă senator, cifrele date de dumneavoastră sunt greşite. Sau poate sunt prea vechi. S-au refăcut de curând calculele necesare…

Pat remarcă schimbarea de atitudine a lui Abigail. În timp ce Claire Lawrence îşi citi raportul, îşi frământă fără încetare degetele.

Tânăra aşezată în spatele ei se părea că fusese asistenta care redactase raportul incorect. În timpul intervenţiei senatorului Lawrence, Abigail se întoarse de mai multe ori spre tânăra care stătea ca pe ace. Se înroşise şi îşi muşca buzele ca să nu izbucnească în plâns.

Abigail luă cuvântul imediat după ce senatorul Lawrence tăcu.

— Domnule preşedinte, aş vrea să mulţumesc senatorului Lawrence pentru ajutor şi să mă scuz faţă de membrii acestei comisii de a fi menţionat cifre greşite, şi de a fi răpit cu un discurs inutil timpul atât de preţios pentru toţi. Nu se va mai repeta.

Se întoarse apoi din nou către asistenta ei. Pat citi fără greutate pe buzele ei cuvintele spuse:

— Eşti concediată.

Tânăra se ridică din fotoliul său şi părăsi sala de audienţe cu obrajii inundaţi de lacrimi.

Pat îşi înăbuşi un murmur de dezaprobare.

Şedinţa se terminase la televizor şi oricine ar fi văzut scena ar fi condamnat-o pe Abigail pentru gestul ei.

La sfârşitul şedinţei, Abigail se îndreptă în grabă spre biroul ei. Aparent, toată lumea ştia ce se întâmplase. Secretarele şi asistenţii nu-şi ridicaseră privirea din hârtii când Abigail trecu ca vântul prin biroul lor. Nefericita care era vinovată stătea lângă fereastră, tamponându-şi ochii cu o batistă boţită.

— Philip, vino! spuse sec Abigail. Şi tu, Pat! Acum ai aflat ce

şi cum se întâmplă aici!

Se aşează la birou. În afară de faptul că era foarte palidă, părea destul de calmă.

— Ce s-a întâmplat, Philip? întrebă ea pe un ton egal.

Chiar şi Philip îşi pierdu calmul obişnuit. Înghiţi cu greu şi spuse:

— Celelalte fete tocmai mi-au explicat. Soţul Eleanorei a părăsit-o acum două săptămâni. Se pare că e într-o stare de spirit groaznică. Lucrează de trei ani pentru noi şi – aşa cum ştiţi – e una dintre cele mai bune asistente. N-aţi putea să-i daţi un concediu până îşi revine? Iubeşte această muncă…

— Chiar? O iubeşte chiar atât de mult? Atunci de ce trebuie să fiu eu ridicolă în faţa a mii de telespectatori? Are un sfert de oră la dispoziţie pentru a-şi strânge lucrurile. Şi consolează-te cu ideea că ai fost norocos că nu-i calci pe urme! E vina ta că raportul a întârziat! Trebuie să afli de ce! Când atâţia oameni strălucitori nu doresc decât să ocupe un astfel de loc – mai ales, locul meu – crezi că voi accepta să-l cedez doar pentru că sunt înconjurată de incapabili?!

— Nu, murmură Philip.

— A doua şansă nu ţi se va mai oferi aici! Ştiai de la început, nu?

— Da, doamnă senator.

— Atunci, ieşi afară şi fă ce ţi-am spus!

— Da, doamnă senator!

„Ei, bine!”, gândi, era de mirare că Philip fusese atât de bănuitor în ceea ce o priveşte. Privirile lui Abigail se opriră asupra ei.

— Deci, Pat, spuse mai liniştită Abigail, crezi că sunt un monstru, nu?

Nu aşteptă răspunsul şi continuă.

— Colaboratorii mei ştiu că atunci când au o problemă personală care îi împiedică să ducă la bun sfârşit un lucru – pot să-şi ia un concediu. Tocmai pentru a evita o astfel de situaţie. Când cineva din echipa mea face o greşeală, ea se răsfrânge direct asupra mea. Am muncit prea mult în aceşti ani pentru a risca să mă compromit astfel Şi, crede-mă, Pat, dacă greşesc o dată, greşesc şi a doua oară. Şi acum, Dumnezeule, sunt aşteptată pentru a face fotografii cu un grup de ghizi…

Zece

La ora cinci fără un sfert, o secretară bătu timid la uşa biroului lui Abigail.

— Un telefon pentru domnişoara Traymore, şopti ea.

Era Sam. Vocea lui caldă o calmă imediat pe Pat. Incidentul petrecut cu câtva timp înainte o tulburase. Îi era milă de tânăra nefericită.

— Bună seara, Sam!

Îşi dădu seama că Abigail o priveşte mai atent.

— Serviciul meu de spionaj m-a informat că lucrezi la Senat. Ce zici dacă am cina împreună?

— Să cinăm… Nu pot, Sam. Am de lucru în seara asta.

— Dar trebuie să te şi hrăneşti! Ce-ai mâncat la prânz? Ouă tari ca Abigail?

Încercă să nu izbucnească în râs.

Abigail asculta fiecare cuvânt pe care îl spunea.

— Ce găseşti rău în a mânca puţin, dar consistent? întrebă ea.

Apoi, pentru a nu-l lăsa să răspundă, cedă:

— Bine, dar să nu dureze prea mult.

— Perfect! Trec să te iau din faţă de la Russel peste o jumătate de oră.

Închizând, Pat o privi pe Abigail.

— Te-ai uitat peste toate documentele? Peste filme? întrebă Abigail.

— Nu.

— Măcar peste unele?

— Nu, mărturisi Pat.

„Oh, Doamne – gândi Pat – slavă Domnului că nu trebuie să lucrez pentru dumneavoastră!”

— Mă gândeam să cinăm la mine. Am mai fi discutat anumite detalii.

O nouă tăcere. Pat aşteptă.

— Dar, din moment ce nu te-ai uitat peste nimic, cred că e mai înţelept să revăd nişte texte pe care trebuie să le prezint.

Abigail surâse.

— Sam Kingsley e unul dintre cei mai căutaţi celibatari din Washington. Nu ştiam că vă cunoaşteţi atât de bine.

Pat încercă să răspundă pe un ton cât mai degajat.

— Nu îl cunosc chiar atât de bine.

Dar gândul îi fugi imediat spre Sam, cu bucuria că nu rezistase prea mult fără să o vadă.

Privi spre fereastră, de teamă ca strălucirea ochilor să nu o dea de gol. Aproape se întunecase. Ferestrele biroului lăsau să se vadă Capitoliul în toată splendoarea lui, încadrat de norii bleu-gri, ca într-un tablou.

— Ce minunat! exclamă ea.

Abigail întoarse capul spre fereastră.

— Într-adevăr, aprobă ea. Imaginea asta îmi aminteşte întotdeauna de ce sunt eu aici. Nu poţi să-ţi imaginezi ce satisfacţie am când ştiu că datorită mie, astăzi, o bătrână va fi îngrijită aşa cum trebuie, într-un ospiciu şi că cei care nu se pot întreţine singuri vor avea poate puţin mai mulţi bani.

„Când vorbeşte despre munca ei, degajă o energie aproape senzuală”, îşi spuse Pat, cântărindu-şi cu grijă cuvintele.

Dar se gândi şi că Abigail eliminase deja din cadrul preocupărilor sale pe femeia care o concediase cu o oră sau două mai devreme.

* * *

Pat tremură parcurgând cu paşi repezi cei câţiva metri care separau clădirea Senatului de locul în care îşi lăsase maşina. Sam se aplecă asupra ei şi o sărută pe obraz.

— Cum se simte marea noastră realizatoare?

— Obosită, spuse ea. E destul de greu să te adaptezi ritmului de lucru al senatorului.

Sam surâse.

— Înţeleg ce vrei să spui. Am lucrat cu Abigail la destule programe legislative. Nu oboseşte niciodată!

Trecând de semafoare şi intersecţii, o luase spre Pennsylvania Avenue.

— Mă gândeam să mergem la „Chez Grandmère” în Georgetown, spuse el. E linişte, bucătăria e grozavă şi e aproape de tine.

La „Chez Grandmère” nu era nimeni.

— Puţină lume ia cina la ora şase fără un sfert la Washington, spuse Sam surâzând, în timp ce chelnerul îi invita să se aşeze la ce masă doreau.

Comandând un cocktail, Pat îi povesti cum se derulase ziua, inclusiv incidentul din sala de şedinţă. Sam oftă.

— E o lovitură grea pentru Abigail. Nu cred că ţi-ar plăcea ca unul dintre colaboratori să te pună într-o astfel de situaţie.

— O astfel de poveste ar putea să influenţeze hotărârea preşedintelui? întrebă Pat.

— Orice poate să influenţeze hotărârea preşedintelui. O singură greşeală şi totul e ruinat. Gândeşte-te puţin. Dacă n-ar fi fost Chappaquiddick, Teddy Kennedy ar fi fost azi preşedinte. Înainte au fost Watergate şi Abscam şi tot aşa. Nu se sfârşeşte niciodată. Şi totul se sparge în capul celui care deţine puterea. Că Abigail a supravieţuit scandalului provocat de dispariţia fondurilor electorale e un miracol şi, dacă ar fi încercat s-o scape pe cea care a furat, reputaţia ei ar fi fost pusă în joc. Cum o chema pe fata aceea?

— Eleanor Brown.

Pat îşi aminti de cuvintele domnişoarei Langley. „Eleanor nu era în stare să fure. Era prea timidă!”

— Eleanor a susţinut mereu că e nevinovată, spuse Sam.

Apoi ridică din umeri.

— Pat, am fost procuror patru ani de zile. Vrei să-ţi mărturisesc ceva? Nouă criminali din zece jură că sunt nevinovaţi. Şi cel puţin opt mint.

— Dar se poate totuşi să fie şi cineva nevinovat, se încăpăţână Pat.

— Rar. Ce vrei să mănânci?

În timpul mesei, Pat se destinse şi fiecare privire a ei părea că-i spune: „Sam, eu sunt femeia de care ai nevoie. Eu te pot face fericit. Perspectiva de a avea un copil nu-ţi surâde pentru că de Karen te-ai ocupat singur. Jamie era bolnavă. Acum ar fi cu totul altfel…”

În timp ce aveau cafeaua, el întrebă:

— Ce părere ai despre casa în care locuieşti? N-ai probleme?

Pat ezită, apoi se hotărî să-i spună de biletul strecurat pe sub uşă şi de al doilea telefon.

— Dar, aşa cum ai spus şi tu, nu e ceva demn de luat în serios, decise ea.

Sam rămase pe gânduri:

— Eu am spus că un telefon întâmplător la Boston poate să nu însemne nimic. Dar în trei zile ai mai primit încă unul, plus un bilet. Cum crezi că nebunul ăsta ţi-a obţinut adresa?

— Tu cum ai obţinut-o?

— Am dat telefon la Antena Potomac, am spus că sunt un vechi prieten. Secretara mi-a dat numărul de telefon, adresa şi mi-a spus ziua în care soseşti. Sincer, am fost surprins că am obţinut atât de uşor toate informaţiile pe care le doream.

— Eu am fost de acord. Casa aceasta va fi biroul meu în timpul pregătirii emisiunii şi habar n-ai câţi oameni se oferă să

povestească amintiri şi anecdote când află că se pregăteşte un reportaj. Nu voiam să risc şi să pierd aceste telefoane. Unele pot fi interesante.

— Deci ticălosul ăsta a obţinut informaţiile ca şi mine, sau ca oricine altcineva. Ai – din întâmplare – biletul la tine?

— Da, îl ţin în poşetă.

Îl scoase cu un gest scurt, bucuroasă parcă de faptul că poate scăpa de el.

Sam îl analiză cu sprâncenele încruntate, concentrat.

— Mă îndoiesc că i-am putea afla originea, dar aş vrea să i-l arăt lui Jack Carlson. E agent FBI şi e specialist în grafologie. Şi, mai ales, închide dacă mai primeşti un telefon.

La ora opt şi jumătate ajunse acasă.

— Ar trebui să-ţi instalezi o alarmă, remarcă el în faţa intrării. Oricine poate veni să strecoare un bilet pe sub uşă, fără să fie remarcat.

Pat ridică privirea spre el. Era încordat şi ridurile din jurul gurii se adânciseră brusc. „Întotdeauna ţi-ai făcut griji pentru Jamie”, gândi ea. „Nu vreau să te nelinişteşti din cauza mea!”

Încercă să spună ceva care să-l destindă:

— Mulţumesc că ai fost încă o dată bunul Samaritean, spuse ea. Ar putea să te numească preşedintele comitetului de primiri din Senat.

Sam zâmbi şi, pentru o clipă, ochii îi străluciră de fericire.

— Mama mea m-a învăţat să fiu drăguţ cu cele mai frumoase fete din oraş.

Îi cuprinse cu degetele mâna. O clipă, niciunul nu spuse nimic, apoi Sam se aplecă şi o sărută pe obraz.

— Mă bucur că nu ai o preferinţă anume.

— Poftim?

— Seara trecută, m-ai sărutat pe obrazul drept, acum pe stângul.

— La revedere, Pat! Să încui uşa!

Când Pat ajunse în pragul bibliotecii, telefonul începu să sune insistent. Un minut, îi fu teamă să răspundă.

— Pat Traymore.

Propria voce i se păru surdă şi încordată.

— Domnişoară Traymore, spuse o voce hotărâtă. Sunt Lila Thatcher, vecina din faţă. Ştiu că tocmai v-aţi întors acasă, dar nu aţi putea să veniţi acum până la mine? Trebuie să vă spun ceva foarte important.

Lila Thatcher. Bineînţeles! Era clarvăzătoarea care scrisese mai multe lucrări de succes despre percepţia extrasenzorială şi alte fenomene psihice. Cu câteva luni în urmă, devenise celebră pentru că găsise un copil pierdut.

— Vin imediat, acceptă prea entuziasmată. Dar nu pot să stau decât un minut.

Traversă atentă strada, încercând să evite porţiunile acoperite de gheaţă sau zăpadă. Era ceva care nu o lăsa să se simtă bine. Ar fi preferat să nu audă ceea ce Lila Thatcher voia să spună.

Unsprezece

Servitoarea care îi deschise o conduse pe Pat în sufragerie. Pat nu ştia la ce să se aştepte. Îşi imaginase o ţigancă cu turban pe cap, dar femeia care se ridică să o întâmpine era, pur şi simplu, o femeie obişnuită, cu un surâs cald pe buze, grăsuţă, cu părul cărunt şi ochii mici şi scânteietori.

— Patricia Traymore, spuse ea. Sunt atât de fericită că te întâlnesc! Bine ai venit în Georgetown!

Îi luă mâna şi studie chipul tinerei cu atenţie.

— Ştiu că eşti foarte ocupată cu emisiunea. Ai mult de lucru. Cum te înţelegi cu Luther Pelham?

— Bine, până în prezent.

— Sper că va dura.

Lila Thatcher purta ochelari, agăţaţi la gât de un lanţ fin de argint. Îi ţinea în mâna dreaptă şi, regulat, începu să-i lovească de palma mâinii stângi.

— Nici eu nu am prea mult timp. Peste jumătate de oră am o şedinţă şi mâine dimineaţă, devreme, plec cu un avion în California. De aceea ţi-am dat telefon. De obicei, nu fac aşa ceva. Totuşi, nu pot pleca fără să te avertizez. Nu mă lasă nici inima, nici conştiinţa. Ştii că acum 23 de ani în casa ta a avut loc o crimă, urmată de o sinucidere?

— Mi s-a spus.

Răspunsul ei era foarte aproape de adevăr.

— Nu te deranjează?

— Doamnă Thatcher, multe din casele din Georgetown au peste 200 de ani. În fiecare a murit cineva.

— E altceva!

Vocea ei era ascuţită şi nervoasă.

— Locuiesc aici de mult timp. Soţul meu şi cu mine ne-am instalat aici aproape cu un an înaintea dramei. Îmi amintesc că i-am spus că simţeam o atmosferă încărcată în jurul casei familiei

Adams. În lunile care au urmat, această senzaţie a apărut cu intermitenţe, dar – de fiecare dată – era mai accentuată. Dean şi Renée Adams alcătuiau un cuplu fermecător. El era grozav, unul dintre bărbaţii aceia care exercită asupra femeilor o atracţie irezistibilă. Renée era altfel – tăcută, rezervată, o tânără foarte misterioasă. Îmi făcea impresia că nu îi plăcea deloc să fie soţie de om politic şi, din cauza asta, căsătoria lor avea mult de suferit. Dar era foarte îndrăgostită de soţul ei şi amândoi îşi adorau copilul.

Pat ascultă nemişcată.

— Cu câteva zile înaintea morţii sale, Renée mi-a spus că vrea să se întoarcă în Anglia cu Kerry. Eram în faţa casei şi nu pot să-ţi descriu teama şi neliniştea care m-au invadat. I-am spus că dacă e hotărâtă, să nu aştepte prea mult şi s-o facă. Dar a fost prea târziu. N-am mai simţit nimic dinspre casă până când ai apărut dumneata. Totul a reînceput. Nu ştiu de ce, dar simt că te învăluie un mister. Şi ceva rău se va întâmpla... N-ai putea să te muţi? Nu trebuie să mai rămâi în această casă!

Pat formulă întrebarea pe care voia să o pună cu multă grijă:

— Aveţi un motiv anume când mă sfătuiţi să nu rămân aici?

— Da. Acum trei zile, servitoarea mea a remarcat un bărbat care se ascundea după colţ. Apoi a văzut urme în zăpadă lângă casa dumitale. Am crezut că e un spărgător şi am anunţat poliţia. Ieri dimineaţă i-am văzut din nou urmele în zăpada proaspăt căzută. Un spărgător s-ar feri să lase atâtea urme. Paşii duc în spate, de unde ar putea să vadă tot ce se petrece în casă, fără să fie văzut.

Doamna Thatcher îşi strânse braţele în jurul corpului, de parcă i s-ar fi făcut brusc frig. Riduri adânci i se conturaseră pe chipul îngrijorat. Îşi fixă privirea asupra lui Pat şi ochii se măriră, de parcă ar fi descoperit un mare secret. Când Pat plecă, câteva minute mai târziu, Lila Thatcher era foarte tulburată şi o rugă încă o dată pe Pat să părăsească acea casă.

* * *

„Lila Thatcher ştie cine sunt”, îşi zise Pat. „Sunt sigură.” Se îndreptă direct spre bibliotecă şi îşi umplu un pahar cu coniac.

— E mai bine aşa! şopti ea simţindu-şi corpul invadat de un val de căldură.

Încercă să nu se mai gândească la întunericul de afară. Cel puţin, era posibil ca poliţia să supravegheze casa, pentru a evita o eventuală spargere. Încercă să-şi păstreze calmul – Lila o implorase pe Renée să plece. Dacă mama ei ar fi ascultat-o, dacă ar fi ţinut cont de avertisment, tragedia nu ar fi putut fi evitată? Ea

însăşi ar trebui să urmeze sfatul Lilei şi să se instaleze la un hotel?

— Nu pot! spuse ea cu voce tare. Pur şi simplu, nu pot!

Avea puţin timp la dispoziţie să-şi pregătească emisiunea. Cu mutatul ar fi pierdut prea mult timp. Dacă Lila Thatcher, ca medium, simţea o nenorocire, asta nu însemna că o poate împiedica.

„Dacă mama ar fi plecat la Boston, probabil că tata ar fi urmat-o. Şi dacă cineva a hotărât să mă găsească, o va face oriunde aş fi. Va trebui să fiu la fel de atentă într-un apartament ca şi aici. Deci, voi fi prudentă!” gândi Pat.

Într-un fel, se simţea liniştită la gândul că Lila ar fi putut să-i bănuiască identitatea. Era prea preocupată de părinţii ei. O cunoscuse când era mică. „După ce voi face emisiunea, îi voi vorbi!” se hotărî Pat. Amintirile ei ar putea s-o ajute.

Pentru moment, cel mai important era să vadă ce documente îi pusese Abigail la dispoziţie şi să aleagă o parte din ele pentru emisiune.

Bobinele de film erau amestecate în cutiile pe care i le adusese Toby. Din fericire, fiecare bobină purta o etichetă. Începu să le trieze. Unele vizau anumite activităţi politice, campanii electorale, discursuri. Le găsi pe cele privitoare la viaţa personală care o interesau cel mai mult.

Începu cu bobina pe a cărei etichetă scria: „Willard şi Abigail – căsătorie la Hillcrest.”

Ştia că nunta avusese loc într-un mediu restrâns, înainte ca el să termine facultatea de drept de la Harward. Abigail terminase primul an la Radcliffe. Willard se prezentase la Congres câteva luni după căsătoria lor. Ea îl ajutase în timpul campaniei şi chiar dăduseră câteva recepţii importante.

Prima secvenţă era o imagine panoramică: mese adăpostite de parasolarii colorate – în spate; servitori amestecaţi printre grupurile de invitaţi; femei în rochii de vară, bărbaţi în costume albe.

Printre gazdele aliniate pe terasă, tânăra Abigail, de o frumuseţe uimitoare, într-o rochie de mătase albă, lângă un bărbat cu aer de universitar. La dreapta – o femeie mai în vârstă, mama lui Willard Jennings. Riduri adânci accentuau trăsăturile ei aristocratice. Pe măsură ce invitaţii defilau prin faţa lor, ea o prezenta tuturor pe Abigail. Dar niciodată măcar, nu o privi în faţă.

Ce spusese Abigail? „Mama mea soacră întotdeauna m-a privit ca pe o yankee care i-a furat fiul.” Nu exagerase.

Pat îl analiză pe Willard Jennings. Era puţin mai înalt decât Abigail, cu părul blond şi faţa mică şi plăcută. Degaja un fel de timiditate afectuoasă, o nesiguranţă în felul în care strângea mâinile celor invitaţi.

Dintre cei trei, Abigail era singura în largul ei. Surâdea fără încetare, cu capul aplecat înainte, ca pentru a reţine mai bine numele pe care le auzea. În gestul de a întinde mâna, îşi arăta ostentativ inelul de căsătorie.

„Păcat că nu are sonor!” gândi Pat.

Un invitat pleca, altul venea. Mama lui Willard privea în continuare doar înainte. Chipul ei era din ce în ce mai iritat.

Şi brusc, zâmbi călduros. Se apropia un bărbat înalt cu părul ondulat. O cuprinse pe doamna Jennings în braţe, o sărută pe obraz, apoi iar o strânse în braţe. De abia după aceea se întoarse spre miri. În clipa în care bărbatul apăru în prim plan, opri filmul.

Ultimul sosit era tatăl ei, Dean Adams. „Era atât de tânăr!” gândi ea. „Nu se putea să aibă mai mult de 30 de ani!” Înghiţi greu. Păstrase vreo amintire despre el care să semene cu această imagine? Umerii lui largi umpleau ecranul. Era frumos ca un zeu şi părea că emană o forţă magnetică.

Îi analiză chipul trăsătură cu trăsătură. Se întrebă unde era mama ei, apoi îşi aminti că pe vremea aceea ea era încă studentă la Conservatorul din Boston, pregătindu-se pentru o carieră muzicală.

Dean Adams era atunci proaspăt deputat de Wisconsin. Păstrase aerul sănătos şi viguros ale celor din Midde West, o aură care îl făcea să pară măreţ.

Dădu din nou drumul la film şi imaginile se puseră în mişcare. Dean glumea cu Willard, Abigail îi întindea mâna. Dar el nu ţinu cont şi o sărută pe obraz. Îi spuse ceva lui Willard şi izbucniră toţi în râs.

Camera îi urmări în timp ce coborau scările până la terasa unde se aflau invitaţii. Dean Adams o ţinea pe bătrâna doamnă Jennings de braţ şi ea îi vorbea cu multă afecţiune.

Când filmul se opri, Pat îl mai proiectă o dată, alegând doar imaginile pe care le-ar putea prezenta în emisiune: Willard şi Abigail tăind tortul, ciocnind, apoi primul dans. Primirea invitaţilor nu-i folosea la nimic. Nemulţumirea de pe chipul doamnei Jennings era prea bătător la ochi. Şi, bineînţeles, nu putea prezenta secvenţele cu Dean Adams.

„Ce-a simţit Abigail în acea după-amiază?” se întrebă Pat. Această casă frumoasă, în cărămidă albă, înalta societate din Virginia… Ce diferenţă faţă de camerele de serviciu din Apple Junction!

Casa familiei Saunders… Mama ei, Francey Foster… Unde era ea în ziua aceea? Refuzase să participe la recepţie ştiind că locul ei nu era printre acei oameni? Sau Abigail hotărâse acest lucru pentru ea?

Pat vizionă pe rând toate filmele, înarmându-se cu curaj de

fiecare dată când tatăl ei îşi făcea apariţia pe ecran. Chiar fără a fi fost datate, Pat ar fi reuşit să le aşeze în ordine cronologică.

Prima campanie: emisiuni de actualităţi cu Abigail şi Willard de mână, pe stradă, salutând trecătorii.. Apoi vizitarea unui şantier. Şi vocea redactorului: „Prin campania de succesiune a unchiului său, deputatul Porter Jennings, Willard Jennings s-a angajat să urmeze tradiţia familiei şi să servească constituţia.”

Era şi un interviu cu Abigail.

— Ce credeţi despre o lună de miere în plină campanie electorală?

Răspuns:

— Nu cred că este mijloc mai bun de a fi alături de soţul meu decât cel de a-l sprijini în această campanie electorală.

Vocea ei era puţin cântată şi se făcea simţit un accent vag, din Sud. Pat făcu un calcul rapid. Abigail era în Virginia de două sau trei luni. Alese secvenţa pentru emisiune.

Pe filme, erau cinci campanii. Abigail juca un rol din ce în ce mai important în fiecare campanie. Discursul său începea uneori cu: „Soţul meu lucrează la Washington pentru dumneavoastră. Spre deosebire de alţii, nu renunţă la locul pe care îl ocupă în Congres pentru a începe o campanie pe cont propriu. Sunt fericită că am ocazia să vă vorbesc despre reuşitele activităţii lui.”

Recepţia de pe proprietatea tinerei familii Jennings cu ocazia zilei de naştere a lui Willard – 35 de ani – fu cea mai greu de vizionat. Două tinere cupluri pozau cu Abigail şi cu Willard – Jack şi Jackie Kennedy şi Dean şi Renée Adams – toţi patru proaspăt căsătoriţi.

Pat o vedea pentru prima dată pe mama ei într-un film. Renée purta o rochie verde deschis şi părul negru îi cădea în valuri pe umeri. Părea foarte nesigură pe ea şi ridicase privirea spre soţul ei. Pat nu avu curaj să întârzie asupra acestor imagini. Lăsă filmul să se deruleze. Va alege mai târziu câteva imagini cu ei doi şi cu Kennedy. Îşi notă ceva pe carnet, „Iată ceva formidabil pentru emisiune!” gândi ea cu amărăciune.

Ultimul film consemna înmormântarea lui Willard. Comentariile reporterului erau făcute cu voce joasă: „Convoiul funebru al deputatului Willard Jennings tocmai a sosit pentru un ultim adio al deputatului de Virginia, mort într-un accident de avion, în timpul campaniei electorale. Deputatul Jennings şi pilotul George Graney au murit pe loc.”

„Tânăra văduvă e însoţită de senatorul John Fitzgerald Kennedy – de Massachussetts. Mama deputatului Jennings, doamna Stuart Jennings e însoţită de deputatul Dean Adams – de Wisconsin. Senatorul Kennedy şi deputatul Adams erau cei mai apropiaţi prieteni ai lui Willard Jennings.”

Pat o văzu pe Abigail coborând din prima maşină, cu o faţă puţin falsă, cu părul acoperit de un voal negru. Purta un costum de mătase neagră şi un şirag de perle. Tânărul şi frumosul senator de Massachussetts îi oferi braţul cu un aer grav.

Mama deputatului părea copleşită de durere. Când ieşi din limuzină, ochii i se fixară pe sicriul învelit în drapel. Clătină din cap într-un gest de refuz disperat. Pat îl remarcă pe tatăl ei în momentul în care îi cuprinse braţul bătrânei doamne şi-i luă mâna într-a sa. Încet, cortegiul pătrunse în catedrală.

Văzuse tot ce putea vedea pentru seara aceea. Aspectul uman era bogat exemplificat de aceste filme. Stinse lumina şi părăsi biblioteca.

Pe culoar simţi curent. Nu deschisese nicio fereastră în bibliotecă. Verifică sufrageria, bucătăria, intrarea. Totul era încuiat.

Totuşi, se simţea curent.

Începu să respire mai repede. Salonul era închis. Aşează mâna pe clanţă. Deschise şi un curent rece de aer o făcu să se-nfioare. Întinse mâna spre întrerupător.

Uşa de sticlă ce dădea spre terasă era deschisă.

Atunci văzu totul.

În faţa căminului, piciorul stâng contorsionat sub ea, cu şorţuleţul alb plin de sânge, o păpuşă de cârpă *Raggedy Ann*. Îngenuncheată în faţa ei, Pat o privi. O mână abilă pictase contururile gurii căzute, adăugase lacrimi pe obraji şi desenase riduri pe frunte, transformând chipul surâzător al clasicei *Raggedy Ann* într-o faţă plângăreaţă şi chinuită.

Îşi duse mâna la gură ca să-şi stăpânească un ţipăt. Cine intrase aici? De ce? Pe jumătate ascunsă sub şorţuleţ, o foaie de hârtie era agăţată de rochiţa păpuşii. Pat o desprinse, simţindu-şi degetele tremurând la atingerea sângelui uscat. Aceeaşi hârtie ca şi la primul bilet, aceleaşi litere aplecate:

„E ultimul avertisment. Nu trebuie să aibă loc emisiunea despre Abigail Jennings.”

Un pocnet. Uşa de sticlă se mişcă. Era cineva în curte? Pat se ridică dintr-o săritură. Dar nu era decât vântul. Traversă camera alergând, închise uşile şi încuie cu cheia. Inutil. O mână decupase un pătrat de sticlă şi s-ar fi putut strecura din nou să deschidă uşa. Necunoscutul se putea afla încă acolo în grădină, în spatele arbuştilor.

Degetele tremurau când formă numărul de la poliţie. Vocea agentului o calmă.

— Trimitem imediat o maşină de patrulă.

În aşteptarea ei, Pat reciti biletul. Era a patra oară când era sfătuită să renunţe la emisiune. Brusc bănuitoare, se întrebă dacă nu era cazul să ia în serios ameninţările. Era posibil să fie vorba

despre o stratagemă pentru a da acestei emisiuni o aură de publicitate confuză?

Şi păpuşa? Tulburătoare pentru Pat prin amintirea pe care i-o trezea, nu însemna nimic pentru altcineva... Doar o păpuşă de cârpe, al cărui chip fusese pictat cu un gust îndoielnic. Dar aproape avea un aspect straniu şi nu înspăimântător. Chiar şi şorţul plin de sânge era o tentativă prea grosolană pentru a provoca oroare. „Dacă ar fi fost să am mână liberă, mâine aş publica fotografia păpuşii pe prima pagină a unui ziar...", gândi ea.

Urletul sirenei poliţiei se auzea deja. Cu un gest hotărât, luă biletul şi-l ascunse sub mileul de pe cămin. Se grăbi spre bibliotecă, trase un sertar al biroului şi aruncă înăuntru păpuşa. Soneria de la intrare se auzea insistentă. Desfăcu şorţuleţul şi îl îngrămădi în fundul sertarului. Fără el, păpuşa semăna cu un copil trist.

Se grăbi să deschidă uşa poliţiştilor.

Doisprezece

Două maşini de poliţie, cu girofarele scânteietoare, staţionau la capătul aleii. Le urma o a treia maşină. „Să nu fie presa!" se rugă ea. Dar rugămintea nu-i fu ascultată.

Pătratul spart de geam fu fotografiat, grădina inspectată, mobilele din salon presărate cu pudră pentru ridicarea amprentelor.

Să găsească o explicaţie pentru locul biletului fu cel mai greu.

— Era de ceva agăţat, remarcă un poliţist. Unde l-aţi găsit?

— Chiar aici, lângă cămin.

Era aproape adevărat.

Ziaristul era de la „Tribune". Ceru să vadă biletul.

— Aş prefera să nu fie publicat, ceru Pat insistent.

I-l întinse totuşi să-l citească.

— Ce înseamnă „ultimul avertisment"? întrebă poliţistul. Aţi mai fost ameninţată?

Fără a menţiona aluzia la „această casă", Pat îi povesti despre cele două telefoane şi despre scrisoarea pe care o găsise în prima seară.

— Asta nu e semnată. Cealaltă unde e?

— Nu am păstrat-o. Nici ea nu era semnată.

— Dar la telefon s-a recomandat ca *înger răzbunător.*

— A spus ceva cam aşa: „Eu sunt îngerul distrugerii, al eliberării şi al răzbunării!”

— Un nebun! comentă poliţistul privind-o insistent pe Pat. Ciudat că a intrat aici. De ce nu a strecurat din nou scrisoarea pe sub uşă?

Uimită, îl văzu pe ziarist mâzgălind ceva pe un carnet.

În sfârşit, poliţiştii se pregătiră să plece. Toate mobilele erau acoperite cu un strat subţire de pudră. Uşa fusese blocată cu o bucată de fier ca să nu mai poată fi deschisă.

Pentru că tot nu reuşea să doarmă, Pat începu să aspire prin salon sperând ca munca fizică să o liniştească. Dar nu putea uita chipul desfigurat al păpuşii. „Copilul intrase alergând în cameră… şi se împiedicase… căzuse peste ceva moale şi mâinile i se umeziră şi-i deveniră cleioase… Şi copilul ridicase capul şi văzuse…”

„Ce-am văzut?” se întrebă nervoasă Pat. „Ce puteam să văd?”

Mâinile i se agitau inconştient, mânuind aspiratorul, apoi ştergând lemnul vechi cu o cârpă umedă, deplasând bibelourile, trăgând şi împingând scaunele. Poliţiştii lăsaseră pete de zăpadă pe covor.

„Ce-am văzut?”

Aşeză scaunele la loc. Nu, nu aici. Lampa e pe pian, scaunul lângă…

„Ea alergase pe culoar şi intrase în cameră. Ţipase: Tata! Tata… Se împiedicase de corpul mamei sale. Sângera. Ridicase capul şi apoi…”

Şi apoi, întuneric…

Era aproape ora trei. Nu putea să se mai gândească la asta. Era obosită şi o durea piciorul. Dar, dacă cineva o vedea aspirând, nu ar fi remarcat că şchioapătă.

* * *

La ora opt, sună telefonul. Luther Pelham. Deşi nu era complet dezmeticită, îşi dădu seama că e furios.

— Pat, a intrat aseară cineva la tine? Totul e în regulă?

Clipi des, încercând să se dezmeticească:

— Da.

— E un articol în „Tribune”. Cu litere groase: „Ameninţarea vieţii unei prezentatoare de televiziune”. Îţi citesc primul paragraf: „Pătrunderea prin efracţie în casa ei din Georgetown e ultimul avertisment pe care celebra prezentatoare de televiziune, Patricia Traymore l-a primit. Ameninţările vizează emisiunea „Portretul unui

senator – Abigail Jennings” pe care domnişoara Traymore e pe cale de a o realiza şi care va fi difuzată vineri seara pe Antena Potomac.” E exact genul de publicitate de care Abigail are nevoie!

— Nu înţeleg, bâlbâi Pat. Am încercat să nu dau niciun amănunt ziaristului…

— Cum de nu ţi-a venit ideea să mă suni pe mine în loc să suni la poliţie? Sincer, credeam că ai mai multă minte… Casa ţi-ar fi fost supravegheată de detectivi. E vorba sigur de un nebun inofensiv, dar toţi se vor întreba la Washington: Cine o urăşte atât pe Abigail?

Avea dreptate.

— Nu înţeleg, repetă Pat. Apoi adăugă: Totuşi, când cineva îţi intră în casă şi te întrebi dacă nebunul nu e la 50 de metri de tine, nu mi se pare aberant să chemi poliţia.

— Inutil să mai discutăm până nu aflăm reacţia generală. Te-ai uitat la filmele lui Abigail?

— Da, am găsit unele secvenţe grozave.

— I-ai spus despre vizita la Apple Junction?

— Nu.

— Bun, dacă eşti isteaţă. Nici nu-i spune nimic. Nu mai are nevoie de aşa ceva!

Fără să-i spună la revedere, Luther închise.

* * *

Arthur avea obiceiul să treacă pe la brutărie, în fiecare zi, la ora opt, pentru a cumpăra pâiniţe calde, apoi pleca să-şi cumpere ziarul de dimineaţă. Dar astăzi, inversă ordinea lucrurilor. Era atât de nerăbdător să vadă ce era scris că se îndreptă direct spre chioşc.

Era un articol chiar pe prima pagină. Îl citi, savurând fiecare cuvânt, apoi se încruntă. Păpuşa nu era amintită. O folosise ca să le sugereze că în casa aceea se mai petrecuse un act de violenţă şi că acest lucru s-ar putea repeta.

Cumpără două pâiniţe, trecu pe lângă cele trei blocuri care îl despărţeau de casă şi urcă în apartamentul sumbru de la etajul al doilea. La mai puţin de doi kilometri, King Street oferea restaurante şi magazine de lux, dar aici cartierul era murdar şi aproape abandonat.

Uşa de la camera Gloryei era deschisă şi remarcă faptul că ea se îmbrăcase deja într-un pulover roşu şi o pereche de blugi. De curând, se împrietenise cu o colegă de birou care o învăţase să se machieze şi o convinsese să se tundă.

Deşi îl auzi intrând, nu ridică privirea. El oftă. Glory se îndepărta de el. Şi ieri seară, când încercase să-i povestească

despre doamna Rodriguez, Glory îl întrerupsese.

— Tată, nu poţi vorbi despre altceva decât despre ospiciu?

Şi plecase la cinema cu colegele de birou.

Aşeză pâiniţele pe farfurii şi turnă cafeaua în ceşti.

— Gata! strigă el.

Glory intră grăbită în bucătărie. Îşi luase haina şi avea poşeta pe umăr, gata de plecare.

— Bună ziua! spuse el cu o voce caldă. Fetiţa mea e foarte drăguţă azi.

Glory nici măcar nu-i zâmbi.

— Cum a fost filmul? întrebă el.

— Bun. Ascultă, nu-ţi mai da osteneala să-mi cumperi ceva de mâncare dimineaţa. Oricum mănânc la birou cu fetele.

Era consternat. Îi plăcea să mănânce cu ea înainte de a pleca la lucru.

Ea bănui că e dezamăgit, căci chipul ei se îmblânzi brusc.

— Eşti foarte drăguţ cu mine, spuse ea aproape cu tristeţe.

După plecarea ei rămase pe scaun, privind în gol. Seara de ieri îl epuizase. După toţi aceşti ani să se întoarcă în casa aceea, în camera aceea, să lase păpuşa lui Glory exact în locul unde era copilul... După ce o aşează lângă cămin, cu piciorul drept îndoit sub ea, se aşteptase ca – întorcându-se – să vadă corpul bărbatului şi al femeii întinse pe jos.

Treisprezece

După telefonul lui Luther, Pat se ridică, îşi pregăti o cafea, cu gândul la emisiune... Avea două versiuni: prima cuprindea la început o secvenţă cu anii petrecuţi la Apple Junction, cealaltă – recepţia cu ocazia căsătoriei. Cu cât se gândea mai mult, cu atât i se părea mai mult justificată enervarea lui Luther. Ideea emisiunii o enerva destul pe Abigail şi fără această publicitate neliniştitoare. „Slavă Domnului, că am avut prezenţa de spirit de a ascunde păpuşa!” îşi spuse.

La ora nouă, revedea ultimele filme în bibliotecă. Luther îi trimisese secvenţe din procesul Eleanorei Brown, arătând-o pe Abigail la ieşirea din Palatul Justiţiei, după condamnare. Declaraţia ei:

„E o zi tristă pentru mine. Sper doar ca Eleanor să aibă măcar curajul de a spune unde a ascuns banii. Fără îndoială, erau

fonduri electorale, dar – înainte de toate – veneau din partea unor oameni care aveau încredere în scopurile în care vor fi folosiţi.”

Un ziarist o întrebă: „Prin urmare, afirmaţia Eleanorei conform căreia şoferul dumneavoastră i-ar fi cerut telefonic să caute inelul în seiful biroului comitetului electoral e o invenţie?”

— Şoferul meu mă condusese în dimineaţa aceea la un meeting la Richmond. Inelul îl aveam pe deget.

Urma o fotografie de-a Eleanorei Brown, cu chipul palid, gura strânsă şi privirea sălbatică.

Bobina se încheia cu discursul ţinut de Abigail la Universitate. Vorbea despre morala publică şi responsabilitatea parlamentarilor atunci când îşi alege echipa cu care vor lucra.

Mai era o secvenţă, montată deja de Luther, un amalgam de intervenţii privind securitatea aeriană şi un nou regulament – mai restrictiv – absolut necesar în acest domeniu. Amintea de mai multe ori că rămăsese văduvă tocmai pentru că soţul ei îşi încredinţase viaţa unui pilot insuficient pregătit şi cu un aparat de zbor prost echipat.

La sfârşitul fiecărei secvenţe, Luther notase: „Dezbateri – două minute între senator J. Şi Pat. T. Pe această temă”.

Pat îşi muşcă buzele.

Nu asta voia ea să facă! „Într-adevăr, eu sunt cea care are controlul asupra acestei creaţii?” se întrebă ea. Emisiunea se realiza prea în pripă. De parcă cineva ar sabota-o…

Când citea scrisorile pe care alegătorii i le adresaseră lui Abigail, sună telefonul. Era Sam.

— Pat, am citit în ziar ce s-a întâmplat şi m-am informat la agenţia însărcinată cu închirierile în clădirea în care stau eu.

Sam locuia într-un bloc turn din Watergate.

— Sunt mai multe apartamente goale. Aş vrea să te muţi aici până tipul va fi găsit.

— Sam, nu pot! Ştii doar câte am pe cap. Tot materialul meu e aici. Poliţia e în faţa casei şi aştept pe cineva să-mi schimbe toate încuietorile.

Apoi încercă să schimbe subiectul.

— Singurul lucru care mă preocupă e cu ce voi merge îmbrăcată la recepţia de la Casa Albă.

— Cu orice… Întotdeauna eşti fermecătoare. Va participa şi Abigail. Am întâlnit-o azi dimineaţă.

Câteva minute mai târziu, îi telefonă Abigail pentru a-i spune că aflase de întâmplare şi că regreta cele întâmplate. Apoi trecu la subiect:

— Din nefericire, faptul că ai lăsat să se înţeleagă că eşti ameninţată din cauza emisiunii va da naştere la fel de fel de interpretări. De aceea vreau s-o terminăm cât mai repede. Când

emisiunea va fi difuzată, ameninţările vor înceta, chiar dacă vin din partea unui nebun. Ai văzut filmele pe care ţi le-am trimis?

— Da, răspunse Pat. Sunt câteva secvenţe remarcabile care vor apărea şi în emisiune. Dar aş avea nevoie puţin de Toby. Sunt nume pe care nu le cunosc şi chipuri pe care nu le-am mai văzut. Mi-ar fi de folos nişte explicaţii.

O asigură că Toby va fi la ea în mai puţin de o oră. Când Pat închise telefonul, avea senzaţia că Abigail începe să o considere o persoană deranjantă.

Trei sferturi de oră mai târziu, apăru Toby cu un surâs larg pictat pe chip.

— Pat, îmi pare rău că nu am fost aici când a intrat individul acela, îi spuse. Aş fi avut chef să-i fac puţin capul sac de box.

— Nu mă îndoiesc…

Toby se aşează în faţa biroului din bibliotecă, urmărind-o pe Pat cum mânuieşte proiectul.

— E bătrânul deputat Porter Jennings, indică el la un moment dat. A declarat că nu se va retrage decât atunci când Willard îi va lua locul. Ştii doar genul ăsta de tipi din înalta societate care crede că toată lumea e a lor. Dar, totuşi i-a ajutat pe Abigail şi pe Willard, împotriva voinţei bătrânei, sora lui. Mama lui Willard, e drăcoaică bătrână, a făcut tot ce-a putut pentru ca Abigail să nu intre în Congres. Şi – fie vorba între noi – Abigail e un deputat mai bun ca Willard. El era cam moale, înţelegi?

Aşteptându-l pe Toby, Pat citise articolele referitoare la procesul Eleanorei Brown. Povestea părea simplă. Eleanor spunea că Toby o anunţase telefonic că trebuie să meargă la biroul comitetului electoral. Dar la subsolul blocului în care locuia fuseseră găsiţi cinci mii de dolari.

— După părerea ta, cum crezi că Eleanor Brown spera să se facă crezută cu un alibi atât de puţin convingător? îl întrebă Pat.

Toby se rezemă de spătarul fotoliului de piele pe care stătea, se aşează picior peste picior şi ridică din umeri. Pat remarcă ţigara din buzunarul de la piept al hainei. Deşi nu-i făcea nicio plăcere, îl învită să fumeze.

Pe chipul lui ridat, se aşternu un zâmbet.

— Mulţumesc mult. Abigail nu suportă fumul de ţigară. Nu îndrăznesc să trag nici măcar un fum în maşină, chiar dacă aş avea chef s-o fac.

Îşi aprinse ţigara şi trase câteva fumuri cu o plăcere reală.

— Să vorbim despre Eleanore Brown, propuse.

Îşi sprijinea coatele pe genunchi şi bărbia în palme.

— După părerea mea, mărturisi Toby, Eleanor s-a gândit că nu îşi vor da seama imediat că banii lipsesc. Numai că atunci au făcut verificarea mai devreme. Plicul cu bani era păstrat în seiful

de la birou cam două săptămâni sau mai mult şi abia apoi trimis la bancă.

— 75 de mii de dolari, gheaţă?

— Domnişoară Traymore... Pat, uiţi că majoritatea societăţilor finanţează ambele partide aflate în competiţie, ca să fie sigure că vor câştiga oricum. Bineînţeles, nu-i poţi da bani în mână unui senator, la tine în birou. E interzis prin lege. Atunci afacerea se aranjează printr-o vizită pe care i-o faci unui senator, dându-i de înţeles că vrei să faci o donaţie importantă. Atunci, ies la plimbare şi mâna dreaptă a senatorului se întoarce cu banii în buzunar. Senatorul nu se atinge de aceşti bani, dar ştie. Banii sunt vărsaţi direct în fondurile electorale. Ca şi cum ar proveni din altă parte. Astfel, dacă este ales candidatul advers, totul e cât se poate de simplu, înţelegi?

— Înţeleg.

— Nu-ţi fie teamă, e legal. Dar Phil primise donaţii importante în favoarea lui Abigail şi Eleanor ştia. Poate că avea vreun prieten care voia să facă o afacere şi a vrut doar să-i împrumute.. Fiind prinsă prea repede, a trebuit să inventeze ceva.

— Mi se pare incapabilă de asemenea subtilităţi, remarcă Pat cu gândul la fotografia din albumul şcolar.

— Ei, cum a zis şi procurorul: „Fereşte-te de apele liniştite!” Nu vreau să te grăbesc Pat, dar Abigail va avea curând nevoie de maşină.

— Mai am o întrebare sau două.

Sună telefonul.

— Mă grăbesc.

Pat ridică telefonul.

— Ce mai faci, draga mea?

Recunoscu pe loc vocea înaltă, dar făcută.

— Bună ziua, domnule Saunders?

Îşi aminti prea târziu că Toby îl cunoştea pe Jeremy Saunders. Îl simţi pe la spate că devine brusc atent. Se gândea la Jeremy Saunders din Apple Junction?

— Te-am căutat de mai multe ori în cursul serii, şopti el.

După vocea lui, se părea că nu băuse.

— Nu ţi-ai lăsat numele.

— Orice ureche indiscretă poate asculta mesajele. Nu eşti de aceeaşi părere?

— Un moment, te rog.

Pat îl privi pe Toby. Fuma gânditor şi părea complet indiferent la conversaţia ei telefonică. Făcuse vreo apropiere între acest Saunders şi bărbatul pe care nu îl mai văzuse de 35 de ani?

— Toby, e ceva personal. Dacă... El se ridică în grabă, fără a-i lăsa timp să termine ce are de spus.

— Vrei să ies?

— Nu, Toby. Fii doar drăguţ şi închide telefonul după ce ies. Vorbesc din bucătărie. Îi spusese pe nume special pentru ca Jeremy să-l audă şi să nu înceapă să vorbească înainte de a fi sigur că nu mai ascultă nimeni.

Toby luă receptorul indiferent, deşi era sigur că la celălalt capăt al firului e Jeremy Saunders. De ce o căuta pe Pat Traymore? Se cunoşteau? Abigail ar sări ca arsă dacă ar afla. Îi ascultă respiraţia… Ticălosul! Dacă îndrăznea numai să spună ceva despre Abby…! Apoi auzi vocea lui Pat:

— Toby închide, te rog. Spuse cu voce indiferentă:

— Da, Pat.

Închise telefonul cu un zgomot sec şi nu îndrăzni să-l ridice.

— Toby! exclamă Jeremy Saunders nevenindu-i să creadă. Nu-mi spune că Toby te vizitează!

— Mă ajută să studiez câteva documente de arhivă, replică Pat.

Vorbea cât putea de încet.

— Bineînţeles, i-a fost aproape eroinei noastre în toate etapele carierei sale politice, nu? Pat, te-am sunat pentru că mi-am dat seama că vodka şi farmecul tău m-au făcut cam vorbăreţ. Aş vrea ca întrevederea noastră să rămână strict confidenţială. Soţiei şi fiicei mele nu le-ar face o deosebită plăcere să asculte la televizor trista mea poveste de iubire.

— Nu intenţionez să folosesc nimic din ce mi-ai spus, răspunse Pat. „Mirroir” se interesează poate de amănuntele vieţii personale ale vedetelor, eu nu! Poţi să contezi pe asta.

— Foarte bine. Mă simt mai uşurat

Vocea lui devenise mai caldă.

— L-am întâlnit pe Edwin Shelherd la club. Mi-a spus că ţi-a dat un exemplar al revistei în care e fotografia lui Abigail, după câştigarea concursului la Apple Junction. Sper că vei folosi imaginea mamei şi a fiicei: Ar spune mai multe decât orice alt discurs.

— Nu e părerea mea, răspunse Pat rece.

Aroganţa lui o dezgustă.

— Acum trebuie să mă întorc la lucru, domnule Saunders.

Aşeză receptorul în furcă şi se întoarse în bibliotecă. Toby era aşezat pe acelaşi fotoliu pe care îl lăsase, dar era ceva schimbat la el. Îi dispăruse jovialitatea. Părea înnebunit şi plecă imediat.

După plecarea lui, deschise larg ferestrele pentru a aerisi. Dar mirosul de ţigară persista. Pat îşi dădu seama că era din nou tulburată, atentă la fiecare zgomot care se auzea.

Întors la birou, Toby îl căută direct pe Philip.

— Cum merge?

Philip ridică ochii spre cer.

— E întoarsă pe dos cu toată povestea asta. Tocmai l-a trimis pe Luther Pelham la toţi dracii că a îndemnat-o să facă emisiunea. Ar fi anulat-o pe loc dacă nu ar fi deja anunţată în presă. Cum te-ai descurcat cu Pat Traymore?

Toby n-avea chef să vorbească despre Apple Junction, dar, îl rugă pe Philip să-şi bage nasul în contractul de închiriere a casei familiei Adams. Era ceva aici care îl deranja.

Apoi bătu la uşa biroului lui Abigail. Părea calmă, chiar prea calmă, semn că era îngrijorată, ţinea în mâini ediţia de seară a ziarului:

— Priveşte! îi spuse ea.

În rubrica dedicată bârfelor politice de la Washington, primul articol începea astfel:

„Gurile rele de la Capitoliu fac pariuri asupra identităţii individului care a ameninţat-o pe Patricia Traymore în cazul în care ar realiza reportajul despre senatorul Jennings. Frumoasa Abigail, senator de Virginia, are printre colegii săi reputaţia de a fi perfecţionată cu un caracter dificil.”

Sub privirea lui Toby, Abigail Jennings, cu chipul desfigurat de mânie, mototoli în mâini pagina de ziar şi o aruncă la gunoi.

Paisprezece

Sam Kingsley îşi închise ultimul buton al cămăşii şi îşi potrivi nodul papionului. Aruncă o privire spre ceasul de pe cămin. Mai avea timp să bea şi o gură de scotch.

Apartamentul său, într-unul din turnurile Watergate, avea ferestrele spre Antena Potomac. Fereastra de pe colţul salonului se

deschidea spre centrul Kennedy şi, uneori, când ieşea târziu de la birou, mai privea ultimul sau penultimul act al unora din operele sale favorite.

După moartea Janicei, nu avusese niciun rost să păstreze casa din Chevy Chase. Karen locuia la San Francisco şi îşi petrecea vacanţele, împreună cu soţul ei, la socri, în Palm Springs. Sam îi spusese să ia vesela, argintăria, bibelourile şi mobila pe care o voia iar restul vânduse. Voise să şteargă orice urmă a trecutului, sperând să uite sentimentul de oboseală care îl cuprindea deseori.

Cu paharul în mână, se apropie de fereastră. Potomac strălucea sub lumina reflectoarelor de la centrul Kennedy. Îi plăcea acest canal. Ca tuturor celor ce locuiau aici. Se întrebă dacă şi Pat se va lăsa cuprinsă de aceste mreje.

Era îngrijorat pentru ea. Jack Carlson, prietenul lui de la FBI îi spusese fără menajamente: „Întâi un telefon, apoi un bilet strecurat sub uşă, apoi alt telefon şi apoi pătrunderea în casă şi al doilea bilet de ameninţare. După părerea ta, ce se va întâmpla data viitoare?”

Apoi adăugase: „Avem de-a face cu un psihopat pe punctul de a ceda. Se vede după scrisul aplecat. Biletele au fost scrise la intervale scurte şi unele litere de pe al doilea nu pot fi citite. Tensiunea nervoasă a atins un punct de maximum Şi, într-un fel sau altul, tensiunea e dirijată spre Pat Traymore a ta.”

„Pat Traymore a ta…” În timpul ultimelor luni care precedaseră moartea Janicei, făcuse totul ca s-o îndepărteze pe Pat din gândurile sale. El şi Janice regăsiseră puţin din înţelegerea de altădată. Murise sigură că fusese iubită.

După aceea, se simţise obosit, gol, fără forţe… bătrân. Prea bătrân pentru o femeie de 27 de ani şi pentru tot ceea ce ar fi însemnat viaţa alături de ea. Voia numai să fie liniştit.

Apoi aflase din ziare că Pat venea la Washington şi se hotărâse să-i dea telefon ca s-o invite la cină. Îi era imposibil să o evite, să încerce să o evite şi nu voia ca la prima întâlnire în public să se simtă stânjeniţi unul de prezenţa celuilalt.

Dar, la restaurant, îşi dăduse seama imediat. Ceea ce îi unea nu dispăruse şi ea ştia asta. Altfel de ce ar fi vrut ea să-l sărute?

Dar el ce dorea?

— Nu ştiu, spuse Sam cu voce tare.

Avertismentul lui Jack îi răsuna în urechi. Şi dacă i se întâmplase ceva lui Pat?

Auzi brusc soneria telefonului interior.

— Maşina dumneavoastră e jos, domnule deputat, îl anunţă portarul.

— Mulţumesc, cobor imediat.

Sam lăsă paharul pe jumătate plin pe bar şi îşi îmbrăcă haina şi paltonul. Era agitat. Dar, peste câteva minute, va fi împreună cu Pat.

* * *

Pat alesese o rochie verde deschis, cu decolteul brodat cu perle. Era o rochie Oscar de La Renta pe care Veronica i-o cumpărase cu ocazia balului „Boston Symphony.” În seara aceea o felicită în gând pe Veronica. Alesese bine: rochia era superbă şi se potrivea perfect cu colierul de smaralde al bunicii sale.

— Nu semeni deloc cu imaginea clasică a reporterului, îi spuse Sam când o văzu.

— E un compliment?

Sam purta palton bleumarin şi fular alb de mătase peste smoking. Cum spusese Abigail? „Unul dintre cei mai căutaţi celibatari de la Washington?”

— Da, era un compliment. Altă scrisoare, alt telefon? întrebă el.

— Nu.

Nu îi vorbise încă de păpuşă şi nu voia să o facă acum.

— Bun. Voi fi fericit după ce emisiunea va avea loc.

În limuzina care îi ducea la Casa Albă, o întrebă în ce stadiu se află emisiunea ei.

— Luther a acceptat secvenţele pe care le-am ales şi am terminat montajul. Dar refuză categoric să calce dorinţele lui Abigail în ce priveşte primii 20 de ani la Apple Junction. Transformă ceea ce trebuia să fie un reportaj documentar într-o hagiografie ce poartă toate însemnele unui jurnalist de prost gust.

— Şi tu nu poţi să faci nimic?

— Pot să renunţ. Dar n-am venit aici ca să mă dau bătută doar după o săptămână. Nu, dacă se poate şi altfel.

Ajunseră la colţul străzii 18 şi intrau pe Pennsylvania Avenue.

— Sam, aici a fost un hotel?

— Da, vechiul Roger Smith. E demolat de vreo 10 ani.

„Când eram mică, am venit aici într-o seară de Crăciun. Purtam o rochie de catifea roşie, ciorapi albi şi pantofi de lac. Dar am vărsat ciocolata pe rochie şi am început să plâng. Tata mi-a spus: Nu e vina ta, Kerry!”

Limuzina se apropie de poarta din nord-est a Casei Albe. Aşteptară ca fiecare maşină să treacă de controlul de securitate. Când le veni rândul, un gardian respectuos verifică dacă numele lor erau trecute pe lista invitaţilor.

În interior, declaraţiile de Crăciun înveseleau reşedinţa

prezidenţială. În holul de la intrare, orchestra marinei cânta o arie veselă. Servitorii le oferiră şampanie. Pat recunoscu câteva chipuri familiare printre invitaţi: vedete de cinema, senatori, membri ai guvernului, înalta societate.

— Ai mai fost aici? o întrebă Sam.

— La 16 ani, cu şcoala. Ghidul ne-a povestit că Abigail Adams avea obiceiul să-şi agaţe lenjeria apretată în Sala Est.

— Astăzi s-a pierdut obiceiul. Hai! Dacă vrei să faci carieră la Washington, trebuie să cunoşti anumite persoane.

O clipă mai târziu, îi făcea cunoştinţă cu ataşatul de presă al preşedintelui. Brian Salem era un bărbat plăcut, distins.

— Încercaţi să ne furaţi subiectele, domnişoară Traymore? întreabă el cu un surâs.

Deci şi la Biroul oval al Casei Albe se ştia ce se petrecuse cu o seară înainte în case ei.

— Poliţia are vreun indiciu?

— Nu cred, dar bănuiesc că e doar un nebun.

Penny Salem, o femeie mică, de aproape 40 de ani, cu o privire pătrunzătoare, adăugă:

— Dumnezeu ştie câte scrisori de ameninţare adresate preşedintelui a văzut Brian.

— Exact, aprobă soţul ei. Toţi cei ce au putere politică sunt obligaţi să meargă pe urmele celorlalţi. Cu cât eşti mai puternic, cu atât eşti mai vânat. Şi Abigail Jennings şi-a exprimat foarte tranşant părerile privitoare la anumite subiecte foarte delicate. Ah, iat-o!

Chipul său se luminã brusc.

— Nu e grozavă?

Abigail tocmai intrase în Sala Est. În această seară, nu mai încercase să-şi ascundă frumuseţea. Era îmbrăcată într-o rochie de mătase de culoarea piersicii, cu corsajul brodat cu perle. Fusta evazată îi ascundea talia fină şi trupul subţire. Părul era strâns pe ceafă şi o umbră bleu pal sublinia frumuseţea ochilor. Era îmbujorată şi rujul asortat cu rochia punea în lumină conturul perfect al buzelor.

Era o altă Abigail, surâzătoare, atentă, acceptând fericită fiecare omagiu adus frumuseţii ei. Pat se întrebă dacă toate femeile prezente se simţeau ca ea – brusc, lipsite de orice farmec şi insignifiante.

Abigail îşi calculase bine intrarea. Orchestra tocmai intona acordurile de întâmpinare a preşedintelui. Acesta apăru la braţ cu prima doamnă a statului, însoţit de primul ministru canadian şi soţia sa. Apoi se auziră primele note ale imnului naţional canadian.

Defilarea invitaţilor începu. Când Sam şi Pat se apropiară de preşedinte, ea îşi simţi inima bătând cu putere.

Prima Doamnă a Statelor Unite era mai seducătoare în realitate decât în fotografii. Avea faţa prelungă şi calmă şi ochii albaştri. E o adevărată doamnă. Îşi plecă pleoapele surâzând cu buzele întredeschise, lăsând să se observe un şirag de dinţi albi fără cusur. Îi povesti lui Pat că, în tinereţe visase să lucreze la televiziune.

— Şi, în loc de aşa ceva – râse ea, ridicând privirea spre soţul ei, abia am părăsit vassar-ul că m-am şi trezit căsătorită.

— Am fost destul de isteţ ca s-o iau eu, înainte să mi-o fure altcineva, spuse preşedintele. Pat, mă bucur că te-am cunoscut.

Strângerea de mână a celui mai puternic om din lume îi făcu o reală plăcere.

— Sunt oameni cumsecade, remarcă Sam acceptând o cupă de şampanie. Şi preşedintele e foarte energic. Nici nu-ţi vine să crezi că se apropie de sfârşitul celui de-al doilea mandat. E încă tânăr, nu are decât 60 de ani. Va fi interesant de urmărit ce va face în restul vieţii.

Pat o observă pe soţia preşedintelui.

— Mi-ar place să fac o emisiune despre ea. E o adevărată doamnă.

— Tatăl ei a fost ambasadorul Angliei, bunicul său – vice-preşedinte. Generaţii atât de bogate şi de educate, cu un trecut diplomatic strălucit sunt un fundament bun pentru această eleganţă şi naturaleţe, Pat!

În sufrageria imensă, mesele erau pline de platouri din porţelan de Limoges cu nervuri în aur. Feţele de masă şi şerveţelele de un verde deschis, cupele de cristal cu trandafiri roşii dădeau un farmec deosebit încăperii.

— Îmi pare rău că nu stăm alături, şopti Sam, dar se pare că vei avea o companie plăcută. Şi priveşte, te rog, unde stă Abigail.

Abigail stătea la masa prezidenţială, între preşedinte şi invitatul de onoare al serii, primul ministru canadian.

— Mi-ar plăcea să am un aparat foto, şopti Pat.

Aruncă o privire asupra meniului: aspic de somon, orez sălbatic, fazan flambat.

Stătea lângă şeful de stat major al Armatei. La aceeaşi masă mai erau un preşedinte universitar, un actor dramatic, laureat al Premiului Pulitzer, un episcop şi directorul Centrului Lincoln.

Îl căută din priviri pe Sam. Era la masa preşedintelui, în faţa lui Abigail. Îşi zâmbeau. Cu o strângere de inimă, Pat îşi întoarse privirea de la ei.

Spre sfârşitul cinei, Preşedintele îi invită pe toţi să se gândească la vice-preşedintele bolnav. Adăugă:

— Mai mulţi dintre noi ştiu că a lucrat mai mult de 14 ore pe

zi, fără să-şi cruţe sănătatea.

Toţi fură convinşi că vice-preşedintele nu-şi va mai putea relua activitatea. Aşezându-se, Preşedintele îi surâse lui Abigail, de parcă ar fi binecuvântat-o oficial.

— Cum te-ai distrat? întrebă Sam conducând-o pe Pat acasă. Te interesa actorul dramatic cu adevărat? Dacă nu mă înşel, aţi dansat de trei sau patru ori împreună, nu?

— Da, atunci când tu dansai cu Abigail. Ce onoare, Sam, să fii aşezat la masa Preşedintelui!

— Într-adevăr…

Brusc, atmosfera deveni tensionată şi pentru Pat seara îşi pierdu farmecul. De ce o invitase Sam? Doar ca să-i cunoască pe cei mai importanţi oameni din Washington? Se simţea obligat să o îndrume, să-i arate calea ce trebuia urmată, înainte de a se retrage din viaţa ei?

Refuză să mai bea un pahar cu ea, cerându-şi scuze.

— Mâine va fi o zi lungă pentru mine. Plec la Palm Spring cu avionul de ora şase să o văd pe Karen şi pe soţul ei, Paul. Pleci la Concord în vacanţă, Pat?

Ea preferă să nu-i spună că Veronica şi Charles erau într-o croazieră în Caraibe.

— Voi petrece Crăciunul studiind, spuse ea.

— Vom sărbători şi noi Crăciunul împreună, după ce va avea loc emisiunea. Atunci îţi voi da şi cadoul.

— Bună idee!

Spera că vocea ei să fie la fel de naturală ca a lui. Nu voia să-i arate ce singură se simţea.

— Eşti încântătoare, Pat. Ai fi surprinsă dacă ai şti câţi te-au admirat.

— Sper că erau de vârsta mea. Noapte bună, Sam!

Deschise uşa şi intră.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Pat!

Sam înaintă cu un pas şi îi cuprinse umerii, întorcând-o spre el. Ea îi cuprinse cu braţele gâtul, mângâind cu degetele gulerul paltonului, apoi pielea înfiorată, ascunsă de şuviţele de păr ondulat. Era ca în amintirile ei. Respiraţia lui, braţul lui în jurul corpului ei, certitudinea absolută că îşi aparţin unul altuia.

— Iubitul meu, şopti ea, mi-a fost atât de dor de tine!

Apoi se întâmplă ceva neaşteptat, de parcă aceste cuvinte l-ar fi lovit. Cu o mişcare involuntară, el făcu un pas înapoi. Pat îşi îndepărtă braţele de gâtul lui.

— Sam…

— Pat, îmi pare rău…

Încercă să surâdă.

— Eşti atât de atrăgătoare…

Câteva minute se priviră fix, în tăcere. Apoi Sam îi cuprinse umerii.

— Crezi că eu nu mi-am dorit de mii de ori să reluăm lucrurile de acolo de unde le-am lăsat în seara aceea? Dar nu vreau să-ţi fac asta, Pat! Eşti tânără, încântătoare... Peste şase luni, vei putea alege între 20 de bărbaţi care ţi-ar putea oferi viaţa pe care o meriţi. Pat, timpul meu a trecut! La viitoarele alegeri poate nici nu voi mai fi aici. Ştii ce spune adversarul meu? Că e vremea celor tineri. „Sam Kingsley ocupă acest loc de prea mult timp. Rutina l-a obosit. E timpul să se odihnească.”

— Şi tu crezi asta?

— Cred, pentru că ăsta e adevărul. Ultimul an şi jumătate cu Janice m-a golit pe dinăuntru, m-a epuizat. Pat, în ultimul timp, mi-e foarte greu să iau hotărâri. Să-mi aleg o cravată e un efort considerabil, dar încă mă pot descurca. Nu vreau să îţi stric viaţa!

— Dar te-ai întrebat vreodată cât de mult mi-ai strica-o dacă nu ai reveni în centrul ei?

O privi cu un aer nefericit.

— Nu pot să-mi permit să te cred, Pat!

Şi Sam plecă.

Cincisprezece

Glory nu mai era aceeaşi. Îşi ondulase părul în dimineaţa aceea. Purta haine noi, viu colorate. Îşi cumpărase două perechi de cercei, deşi ea nu purtase cercei niciodată.

În zilele anterioare îi spusese să nu-i mai pregătească micul dejun, că mânca dimineaţa cu fetele sau în oraş.

— Singură? întrebă el.

— Nu.

— Cu Opale?

— Mănânc în oraş, asta e tot!

Şi iarăşi se enervase. Nu mai voia să audă ce făcea el în timpul zilei. Încercase de două ori să-i povestească despre doamna Gillespie care – în ciuda aparatului – respira tot mai greu, mai răguşit. Suferea. Glory îl asculta întotdeauna când vorbea despre pacienţii lui şi îl aprobă când spunea că îngerii ar trebui să-i ia cu ei pe bolnavi. Aprobarea ei îl ajuta să-şi îndeplinească misiunea.

Atitudinea ei îl tulburase atât, că se dovedi neglijent când se hotărâse s-o trimită pe doamna Gillespie în cer. Crezuse că doarme, dar – când îi ridicase masca şi începuse să se roage, aplecat deasupra patului – ea deschise ochii.

Înţelesese ce voia să facă. Bărbia începu să-i tremure şi începu să şoptească: „Milă… oh, milă… Sfântă Fecioară, ajută-mă…” Îi văzuse privirea îngrozită, apoi goală.

Şi doamna Harnick îl văzuse când ieşea din camera doamnei Gillespie.

Infirmiera Sheehan o găsise pe doamna Gillespie. Nu crezuse că moartea bătrânei se datorează voinţei divine, dimpotrivă, verificase aparatul ca să se asigure că funcţionase bine. Apoi discutase cu doamna Harnick, care părea foarte agitată şi arăta mereu cu degetul spre camera doamnei Gillespie.

Toată lumea îl iubea în ospiciu în afară de infirmiera Sheehan. Tot timpul îi reproşa câte ceva, mai ales că se ocupa de lucruri care nu îl privesc.

— Nu e nevoie să-i sfătuieşti tu pe bolnavi!

Dacă ar fi ştiut că infirmiera era de gardă, nu s-ar fi apropiat de doamna Gillespie.

Reportajul despre Abigail Jennings îl tracasa, nu-l lăsa să vadă limpede lucrurile. De patru ori o prevenise pe Patricia Traymore să nu facă emisiunea.

Nu va mai fi al cincilea avertisment.

* * *

Pat nu reuşea să doarmă. După ce se foi o oră în pat, renunţă la somn şi luă o carte. Dar nu se putea concentra asupra biografiei lui Churchill, deşi altădată îi făcuse plăcere s-o citească.

După o oră închise ochii. La ora trei, coborî şi îşi încălzi o cană de lapte. Deşi lăsase lumina aprinsă la intrare, scara era întunecată şi sumbră şi trebuia să se ţină de balustradă ca să nu se împiedice de trepte.

„Avea obiceiul să se aşeze pe aceste trepte şi să privească invitaţii fără să fie văzută. Aveam o cămaşă de noapte bleu cu flori. O purtam şi în seara aceea… eram aşezată aici şi apoi mi se făcuse teamă şi urcasem să mă culc…”

Şi apoi…

— Nu ştiu, spuse ea cu voce tare. Nu ştiu…

Nici laptele cald nu o ajută să doarmă.

La ora patru, coborî din nou şi urcă cu decupajul de imagini definitiv.

Emisiunea va începe cu imaginile lui Pat şi Abigail, în studio, în faţa unei fotografii mărite din ziua căsătoriei lui Abigail cu Willard. Fusese eliminată din montaj bătrâna doamnă Jennings. În timp ce filmul se va derula, Abigail va vorbi despre întâlnirea cu Willard, pe când era studentă la Radcliffe.

„Astfel introduc măcar puţin ceva despre Est”, se gândi Pat.

Apoi vor arăta imagini despre campaniile lui Willard, în timp ce Pat îi va pune întrebări despre crezul ei politic. Recepţia pentru aniversarea celor 35 de ani ai lui Willard va pune accentul pe anii când au fost alături de Kennedy.

Apoi funeraliile, cu Abigail însoţită de Jack Kennedy (secvenţa cu bătrâna doamnă Jennings fusese eliminată). Urma alt film cu Abigail depunând jurământul în Congres, în haine de doliu, cu chipul palid şi grav. De abia apoi venea filmul cu deturnarea fondurilor electorale şi discursul lui Abigail despre securitatea aeriană. „Are o voce atât de vibrantă”, gândi Pat, şi apare imediat după fotografia acelei sărmane fete înspăimântate. Eleanor Brown. Dar discursul îl acuza implicit pe pilot, ceea ce ar fi putut să-i neliniştească pe cei de acum de la securitatea aeriană. Dar ştia că nu va accepta ca ea să modifice aceste secvenţe.

În a doua zi de Crăciun, vor merge s-o filmeze pe Abigail în biroul ei, împreună cu echipa şi cu câţiva vizitatori aleşi cu grijă. Şedinţele Congresului erau întrerupte în această perioadă, aşa că nu vor pierde prea mult timp acolo.

Luther fusese de acord cu o scenă ce o prezenta pe Abigail împreună cu câţiva prieteni. Pat propusese o cină în seara de Crăciun, în care s-o surprindă pe Abigail pregătind bufetul, întâmpinându-i pe oaspeţi – personalităţi de la Washington şi cei din echipă care nu îşi puteau petrece Crăciunul în familie.

Ultima secvenţă – Abigail întorcându-se spre casă, la apusul soarelui, cu diplomatul în mână. La sfârşit: „Ca milioane de celibatari din Statele Unite, senatorul Abigail Jennings şi-a găsit raţiunea de a trăi în munca pe care o iubeşte”.

Luther însuşi scrisese această frază pe care Pat trebuia s-o pronunţe.

La ora opt, Pat îi telefonă lui Luther insistând încă o dată să o convingă pe Abigail să dea amănunte despre tinereţea ei.

— Ceea ce avem e prea banal, spuse ea. E ca un film de campanie publicitară de treizeci de minute.

Luther o întrerupse.

— Ai văzut toate filmele?

— Da.

— Şi fotografiile?

— Sunt foarte puţine.

— Telefonează pentru a cere mai multe. Nu, o voi face chiar eu. În momentele astea, senatorul nu te vede cu ochi prea buni.

* * *

Trei sferturi de oră mai târziu, primi un telefon de la Philip. La prânz, Toby va aduce alte albume cu fotografii. Senatorul spera ca Pat să găsească ceva interesant în ele.

Pat mergea cu paşi mari în lungul şi în latul bibliotecii. Pusese cutia cu păpuşa sub masă. În pauza care i se oferise, mai răsfoise câteva dosare ale tatălui ei.

Ridicase apoi păpuşa şi o analiză la lumina zilei. Avea un aer şi mai jalnic. Încerca să o reprezinte pe ea!

O aşează deoparte şi începu să golească cutia: fotografii de-ale părinţilor ei, albume. Mâinile i se înnegriseră de praf, dar continua să aranjeze în diferite categorii tot ce găsea. Apoi se aşeză pe covor şi privi toate lucrurile pe rând cu atenţie.

Amintiri de şcoală din tinereţea lui Dean Adams: carnete de note, fişe cu A şi A plus. Cea mai slabă notă era un B plus.

Crescuse la o fermă, la 60 de kilometri de Milwaukee. Casa era în cărămidă albă, nu foarte mare, cu verandă. Erau câteva fotografii cu părinţii lui. „Bunicii mei…”, gândi Pat. Realiză atunci că nici nu ştia cum îi cheamă. Pe spatele unei fotografii, era scris: „Irene şi Wilson cu Dean, la şase luni”.

Luă apoi un pachet de scrisori. Elasticul cedă şi scrisorile se împrăştiară pe covor. Le adună repede şi se uită prin ele. În special una îi atrase atenţia:

„Dragă mamă,

Mulţumesc. E singurul cuvânt care îmi vine în minte după toţi aceşti ani de sacrificiu, care mi-au permis să-mi continui

studiile la facultatea de drept. Ştiu toate rochiile pe care nu ţi le-ai cumpărat, toate excursiile la care n-ai participat cu celelalte doamne din oraş. Demult, am spus că voi încerca să semăn cu tata. Îmi voi ţine promisiunea. Te iubesc. Şi nu uita să te duci la doctor, te rog.

Fiul tău iubitor, Dean”

Dedesubt era o fişă necrologică a Irenei Wagner, datată şase luni mai târziu.

Cu gândul la bărbatul acesta care recunoştea deschis ce mult îşi iubea mama, Pat simţi că i se umplu ochii de lacrimi. Şi ea cunoscuse, şi ea se bucurase de dragostea lui… Mâna ei în palma lui… Strigătul de bucurie când se întorcea acasă. Tata! Tata! Mâini puternice care o ridicau, o aruncau în sus şi o prindeau. Aleea pe care se plimba cu bicicleta cu trei roţi… Căzuse şi se lovise la genunchi… „Nu îţi fac rău, Kerry, chiar dacă te doare… Trebuie să fiu sigur că am curăţat bine rana… Ce gheaţă alegi?”

Se auzi soneria de la intrare. Pat strânse în grabă fotografiile şi scrisorile şi se ridică. Dar jumătate dintre ele îi scăpară din mâini când voi să le dea drumul în cutie. Soneria se auzi din nou, mai insistentă. În genunchi, strânse fotografiile împrăştiate şi scrisorile şi le puse la un loc cu celelalte, apoi ascunse cutia sub masă.

Când deschise uşa, Toby se pregătea să sune a treia oară. Instinctiv, făcu un pas înapoi când îi văzu silueta voluminoasă în cadrul uşii.

— Voiam să mă las păgubaş!

Dar încercarea lui de a părea bine dispus dădu greş.

— Să nu te laşi niciodată păgubaş când ai ceva de făcut pentru mine, Toby! spuse ea pe un ton rece.

Ce se întâmplase dacă aşteptase câteva secunde afară? I se părea că Toby o priveşte atent. Coborî privirea. Avea mâinile murdare şi cămaşa plină de praf. Şi, cum îşi tot sprijinise bărbia în palme, probabil că era murdară şi pe faţă.

— S-ar spune că ai făcut curat în beci.

Toby o privea mirat şi bănuitor, în acelaşi timp. Mută pachetul pe care-l ţinea sub braţ în mâna cealaltă, cea cu inelul cu onix.

— Unde vă las ăsta, Pat? în bibliotecă?

— Da.

Porni în urma ei, atât de aproape că Pat era sigură că s-ar fi ciocnit de ea dacă s-ar fi oprit brusc. Poziţia în care stătuse pe covor fusese cam incomodă pentru piciorul ei şi începu să şchioapete.

— Şchiopătezi, Pat? Sper că n-ai căzut pe gheaţă, nu?

„Nu-ţi scapă nimic”, gândi ea.

— Lasă pachetul pe masă, îi spuse.

— Poftim. Trebuie să plec. Abigail n-a fost chiar încântată că a trebuit să caute albumele astea şi nu se ştie… Nu e nevoie să mă conduci.

Aşteptă să audă uşa de la intrare închizându-se apoi se duse să o încuie. Dar exact când ajunse la intrare, uşa se deschise din nou. Toby păru surprins să o vadă pe Pat, apoi ridurile feţei se întinseră într-un surâs larg.

— Ştii, Pat, cred că e prea riscant să ai încredere doar într-o clanţă… Mai bine ai încuia…

Pachetul suplimentar conţinea un amestec de tăieturi din ziare şi scrisori primite de la admiratori. Cea mai mare parte a fotografiilor din album erau instantanee cu Abigail de la diferite manifestări politice, dineuri oficiale, ceremonii de inaugurare. Pe măsură ce Pat dădea paginile, mai multe dintre ele se desprinseră de la locul lor şi căzură pe jos.

Ultimele pagini ale albumului erau lipsite de interes. Pat găsi doar o fotografie cu Abigail şi Willard pe malul unui lac. El îi citea ceva. Era o scenă romantică şi ei păreau doi îndrăgostiţi de pe timpurile victoriene.

Alese câteva instantanee care să apară în montaj. După ce parcurse tot albumul se aplecă să ridice fotografiile căzute. Sub una dintre ele găsi o foaie de hârtie fină, împăturită în două. O desfăcu şi citi:

„Dragă Billy,

Ai fost magnific la întrevederea din această după-amiază. Sunt mândră de tine. Te iubesc atât şi sunt fericită că îmi voi petrece restul vieţii lângă tine, muncind cu tine. Dragostea mea, noi doi vom schimba ceva în lume. A.”

Scrisoarea purta data de 13 mai. Willard Jennings se pregătea pentru discursul de numire în funcţie când moartea îl lovise la 20 mai.

„Scrisoarea asta va face o impresie grozavă!” se bucură Pat. „îi va tulbura pe toţi cei ce cred că Abigail e o femeie rece şi insensibilă. Doar dacă Luther va fi de acord să fie citită în cadrul emisiunii. Ce impresie i-ar face?”

— „Dragă Billy, citi ea cu voce tare. Îmi pare rău.”

Vocea i se frânse. „Ce mi-a venit?” se întrebă neliniştită. Cu o voce hotărâtă reîncepu:

— „Dragă Billy. Ai fost magnific…”

Şaisprezece

Pe 23 decembrie, la ora două a după-amiezii, senatorul Abigail Jennings se instală în bibliotecă şi, împreună cu Toby şi Philip urmări la televizor momentul în care vice-preşedintele Statelor Unite îşi prezintă demisia din funcţia pe care o deţinea.

Cu buzele uscate şi unghiile înfipte în palma mâinii, Abigail îl asculta pe vice-preşedinte, sprijinit de perne, cu tenul pământiu, articulând cu greu cuvintele:

„Nu credeam că voi fi nevoit să fac această comunicare, dar simt că e de datoria mea de a-mi părăsi funcţia în stat pentru a nu periclita procesul de succesiune al şefului statului. Sunt recunoscător Preşedintelui şi partidului meu de a fi avut încredere să mă aleagă de două ori vicepreşedinte. Mulţumesc poporului Statelor Unite că mi-a oferit ocazia să-l servesc.”

Cu profund regret, Preşedintele acceptă demisia acestui vechi prieten şi colaborator. Când cineva îl întrebă dacă alesese deja un succesor, Preşedintele declară:

— M-am gândit la anumite persoane.

Dar nu reacţionă în niciun fel la numele sugerate de ziarişti.

Toby şopti:

— Iată-ne şi aici, Abigail!

— Doamnă senator, permiteţi-mi să vă spun… începu Philip.

— Taci şi ascultă! îl întrerupse ea sec.

Scena de la spital se sfârşise. Luther Pelham apăru în studioul jurnalului televizat al Antenei Potomac.

— Un moment istoric… începu Luther.

Pe un ton plin de respect, rezumă cariera vicepreşedintelui, apoi atinse problema esenţială: a succesiunii.

— A venit timpul ca femeile să fie promovate în funcţiile cele mai importante. Şi sunt deja printre cei de la Washington femei a căror competenţă e confirmată şi au experienţa necesară. Domnule Preşedinte, alegeţi! Ascultaţi-mi sfatul!

Abigail izbucni în râs.

Telefonul începuse să sune.

— Sunt ziarişti, cu siguranţă. Nu sunt aici, spuse ea.

O oră mai târziu, presa era adunată în jurul casei lui Abigail

care acceptase în sfârşit un interviu. Era calmă şi spunea că e preocupată cu pregătirile cinei de Crăciun. La întrebarea dacă se aşteaptă să fie numită vice-preşedinte, răspunse pe un ton ironic:

— Doar nu speraţi chiar să dau un răspuns la această întrebare!

Când uşa se închise în urma ei, expresia chipului şi atitudinea ei se schimbară. Nici Toby nu îndrăzni să spună nimic.

Luther îi telefonă pentru a confirma ora înregistrării. Vocea stridentă a lui Abigail se auzea în toată casa.

— Vrei să-ţi spun ceva? Preşedintele ştie exact pe cine va numi şi fără să fac eu blestemata asta de emisiune care nu-mi dă pace. Nu-mi spune cât ai vrut doar să mă ajuţi. Vrei doar să-ţi fiu obligată şi o ştii la fel de bine ca şi mine! Ţi-am spus de la bun început că e o idee absurdă.

Vocea ei mai coborî cu un ton şi Philip schimbă o privire cu Toby.

— Ce s-a întâmplat?

— A aflat că Pat Traymore a fost în Apple Junction săptămâna trecută. A fost pe la ziarul local şi a luat câteva numere mai vechi; L-a vizitat pe Saunders, tipul care-i făcea ochi dulci lui Abby când era puştoaică şi care nu încetează să arunce cu noroi în ea. Apoi a vorbit cu fosta directoare a şcolii. Eram la Pat acasă ieri când a sunat-o Saunders.

— Şi cum pot toţi oamenii ăştia să-i facă rău? întrebă Philip.

Toby ridică din umeri.

— Depinde. Ai găsit ceva despre casă?

— Ceva… Am găsit agenţia care s-a ocupat de închirieri în anii din urmă. Aveau în vedere o persoană căreia să i-o închirieze, dar familia a refuzat pentru că intenţiona să se mute aici cineva – tot din familie. Deci nu a mai fost de închiriat.

— Cineva tot din familie? repetă Toby. Cine?

— Să spunem Pat Traymore, răspunde Philip pe un ton sarcastic.

— Nu fă pe interesantul cu mine! mormăi Toby. Vreau să ştiu cine e actualul proprietar şi cine e persoana din familie care locuieşte acolo.

* * *

Tulburată, Pat privi la televizor, în reluare, înregistrarea cu declaraţia vice-preşedintelui. La sfârşitul intervenţiei lui Luther, reporterul anunţă că, probabil, Preşedintele îl va numi pe succesor la începutul noului an.

„Şi noi prezentăm emisiunea pe 27”, spuse Pat.

Aşa cum prezisese Sam în seara venirii sale la Washington,

va juca şi ea, poate, un rol în alegerea primei femei vice-preşedinte.

În noaptea aceea, somnul îi fu tulburat de vise confuze. Chiar păstrase amintiri despre părinţii ei sau în gândul ei se amestecau fotografiile şi filmele în care îi văzuse? Amintirea tatălui său pansându-i genunchiul, punându-i gheaţă nu era o minciună. Era sigură. Dar nu fuseseră şi nopţi în care îşi ascundea capul sub pernă ca să nu mai audă ţipete de mânie şi hohotele de plâns?

Trebuie să termine o dată cu toate dosarele tatălui ei.

După ce studie unul după altul toate documentele, începu să-şi pună tot mai multe întrebări despre mama ei. Erau câteva scrisori de la bunica ei, adresate lui Renée. În una din ele, datată cu şase luni înaintea dramei, scria:

„Renée dragă,

Tonul scrisorii tale mă îngrijorează. Dacă ai impresia că suferi din nou de crize de depresiune, du-te la un doctor neapărat, te rog!”

Dar, din articolele din ziare, reieşea că bunica ei declarase faptul că Dean Adams avea un caracter instabil.

Găsi şi o scrisoare de-a tatălui său, adresată mamei sale, cam cu un an înaintea morţii:

„Dragă Renée,

Mă tulbură vestea că vrei să-ţi petreci toată vara la New Hampshire, împreună cu Kerry. Cred că ştii ce dor îmi e de voi şi e absolut necesar pentru mine să merg în Wisconsin. De ce nu vrei să încerci? Am putea închiria un Steinway cât stăm acolo, pentru că ştiu că vechea pianină a mamei mele nu ţi-ar fi de niciun folos. Te rog, iubito, de dragul meu…”

Pat avea impresia că ridică – unul câte unul – pansamentele de pe o rană sângerândă. Cu cât se apropia mai mult de rană, cu atât mirosul tulbure îi amesteca senzaţia în suflet. Suferinţa – emoţională şi chiar fizică – se accentua.

Una dintre cutii era plină de ghirlande pentru Crăciun şi instalaţii electrice. Văzând-o, îi veni o idee: va cumpăra un brad. De ce nu? Unde erau Veronica şi Charles acum? Privi itinerariul călătoriei lor. A doua zi dimineaţă, vaporul făcea escală la St. John şi ea se întrebă dacă n-ar putea să le telefoneze.

Poştaşul îi aduse o mulţime de scrisori şi de invitaţii de la prietenii din Boston. „Dacă ai timp, te aşteptăm de sărbători la noi!” „Aşteptăm emisiunea cu nerăbdare.” „Pat, un Emmy de data asta, nu doar o nominalizare!”

O scrisoare venea de la televiziunea din Boston şi fusese trimisă acolo de Catherine Graney, cu următoarea adresă: 22, Balsam Place, Richmond, V.A.

Graney… Era numele pilotului care murise o dată cu Willard

Jennings.

Scrisoarea era scurtă.

„Dragă domnişoară Traymore,

Am aflat că vă pregătiţi să realizaţi şi să comentaţi un documentar despre senatorul Abigail Jennings. Având ocazia să urmăresc celelalte emisiuni ale dumneavoastră – foarte reuşite, de altfel – vreau să vă previn că reportajul cu Abigail Jennings riscă să devină obiectul unei urmăriri judiciare. Vă avertizez, nu-i oferiţi senatorului ocazia de a vorbi despre moartea lui Willard Jennings. Pentru binele dumneavoastră, nu o lăsaţi să vorbească despre greşeala pilotului care a provocat moartea soţului ei. Şi acest pilot – soţul meu – e mort. Şi, credeţi-mă, e o imagine mai degrabă comică când îşi afişează durerea de văduvă înlăcrimată. Dacă vreţi să-mi vorbiţi, puteţi să mă găsiţi la următorul număr de telefon: 804-555-6841.”

Pat se îndreptă spre telefon şi formă numărul. Îl lăsă să sune de mai multe ori şi se pregătea să închidă când auzi un „alo” grăbit Era Catherine Graney. Se auzea un zgomot de fond ca şi cum ar fi fost multă agitaţie în jurul ei. Pat reuşi să obţină o întâlnire cu ea.

— Nu pot mai devreme de mâine dimineaţă, îi spuse lui Pat. Am un magazin de antichităţi şi azi am foarte mulţi clienţi.

Stabiliră ora şi Catherine Graney îi dădu în grabă câteva indicaţii pentru ca Pat să o poată găsi mai uşor.

Pat profită că avea o după-amiază liberă pentru a ieşi la cumpărături. Se opri să comande o ramă pentru o gravură găsită printre obiectele din biroul tatălui său, pe care voia să i-o ofere cadou de Crăciun lui Sam.

— Peste o săptămână e gata, domnişoară. E o gravură frumoasă şi e foarte scumpă dacă doriţi să o vindeţi.

— Nu vreau să o vând.

Se opri apoi la supermagazinul din apropierea casei sale pentru a comanda câteva specialităţi. La florărie cumpără câteva ghirlande pentru uşa de la intrare şi pentru cămin. Găsi şi un brad care îi ajungea până la umăr. Cei mai frumoşi fuseseră deja vânduţi, dar şi acesta era destul de arătos şi avea acele lungi şi verzi.

Spre seară, termină cu decorarea interiorului. Bradul era instalat în apropierea uşii ce dădea pe terasă, deasupra căminului atârna o ghirlandă, iar pe masă trona un aranjament floral de sezon.

Agăţase pe pereţi toate gravurile, astfel că salonul îşi schimbase complet înfăţişarea. „Mai lipseşte un foc în cămin”, gândi ea. Întotdeauna de Crăciun, focul ardea în cămin.

Aranjă lemnele, hârtia şi câteva scândurele şi dădu drumul

arzătorului. Apoi îşi pregăti o omletă cu salată pe care le aduse pe o tavă în salon. În seara aceea, voia să se uite la televizor şi să se odihnească. Lucrase prea mult. Şi voia să fie odihnită ca să-şi poată aduce aminte. La început, credea că această cameră o va înspăimânta şi totuşi, chiar şi după spaima serilor trecute, acum i se părea primitoare şi calmă.

Deschise televizorul. Preşedintele şi Prima Doamnă apăruseră brusc pe ecran. Urcau la bordul unui Air Force One, îndreptându-se spre casă, căci aveau să-şi petreacă sărbătorile în sânul familiei. Încă o dată, Preşedintele fu întrebat pe cine va alege.

— Voi anunţa numele celui sau celei alese în primele zile ale anului ce vine. Crăciun Fericit!

„Celei alese…" O spuse intenţionat? Bineînţeles că nu!

Puţin mai târziu, sună Sam.

— Ce faci, Pat?

Ar fi vrut să nu-şi simtă buzele atât de uscate când îi auzi vocea.

— Bine. L-ai văzut pe Preşedinte la televizor, mai devreme?

— Da. Ei bine, nu mai rămân decât câteva persoane în cursă. A dat de înţeles că va alege o femeie. Îi dau un telefon lui Abigail. Cred că are nervii întinşi la maximum.

Pat se încruntă.

— Şi eu aş fi în aceeaşi stare, în locul ei.

Jucându-se cu capătul curelei, întrebă:

— Cum e vremea?

— E o căldură infernală. Sincer prefer să-mi petrec Crăciunul într-un decor hibernal.

— N-ai decât să pleci de acolo. Am fost să cumpăr un brad şi te asigur că e cât se poate de frig afară.

— Ce faci de Crăciun? Mergi la petrecerea lui Abigail?

— Da. Şi sunt surprinsă că nu te-a invitat şi pe tine.

— Ba m-a invitat. Pat, sunt fericit să fiu cu Karen şi Tom, dar… ei bine, Karen are acum familia ei. Azi la masă a trebuit să-mi muşc limba pentru a nu-i spune câteva unui cretin plin de aere care făcuse o listă cu toate greşelile comise de administraţia noastră.

Pat nu reuşi să se abţină.

— Mama lui Tom nu invită şi prietene celibatare, verişoare sau cunoştinţe?

Sam începu să râdă.

— Nu-mi fac astfel de griji. Nu vreau să rămân aici până la Revelion. Mă întorc după Crăciun. Ai mai primit vreo ameninţare?

— Nici măcar o şoaptă la telefon. Mi-e dor de tine, Sam! spuse ea.

La capătul firului se lăsă tăcere. Şi-l imagina nervos căutând cel mai potrivit cuvânt. „Mă iubeşte ca şi acum doi ani?” şopti ea în gând.

— Sam?

Vocea lui era nesigură.

— Şi mie mi-e dor de tine, Pat. Însemni foarte mult pentru mine.

Ce declaraţie ciudată!

— Şi tu eşti unul dintre cei mai dragi prieteni pe care îi am.

Fără să-i aştepte răspunsul, închise.

Şaptesprezece

— Tată, nu mi-ai văzut păpuşa Raggedy Ann?

Îi surâse, sperând ca ea să nu observe cât e de tulburat.

— Nu. Unde aş fi putut s-o văd? Nu o puseseşi în dulap, în camera ta?

— Ba da. Nu pot să cred că a dispărut... Tată, eşti sigur că n-ai aruncat-o?

— De ce s-o arunc?

— Nu ştiu.

Glory se ridică de la masă.

— Am de făcut nişte cumpărături pentru Crăciun. Nu mă întorc prea târziu. Părea plictisită, dar totuşi întrebă.

— Tată, te simţi iarăşi rău? Iar ai început să vorbeşti prin somn. Te aud din camera mea. Te preocupă ceva? Iar auzi vocile?

Chipul ei era înspăimântat. N-ar fi trebuit să-i vorbească despre voci lui Glory. Nu înţelesese nimic. Mai rău, acum era înspăimântată.

— Oh, nu! Glumeam când îţi vorbeam despre ele.

Ar fi putut să jure că o convinsese.

Glory îşi aşeză mâna pe braţul lui.

— Spuneai mereu numele doamnei Gillespie în somn. Nu e femeia care tocmai a murit la spital?

După plecarea ei, Arthur rămase gânditor, aşezat la masa de la bucătărie, cu picioarele subţiri sprijinite pe stinghia scaunului. Infirmiera Sheehan şi doctorii îi puseseră întrebări în legătură cu doamna Gillespie. Fusese la ea în cameră?

— Da, mărturisi el. Voiam să fiu sigur că nu are nevoie de nimic.

— De câte ori aţi fost la ea?

— O singură dată. Dormea. Părea că se simte bine.

— Şi doamna Harnick şi doamna Drury v-au văzut. Dar doamna Drury spune că era trei fără cinci, iar doamna Harnick – mai târziu.

— Doamna Harnick se înşeală. Nu am intrat decât o singură dată.

Bineînţeles că l-am crezut. Doamna Harnick era întotdeauna foarte suspicioasă. În cea mai mare parte a timpului… Dar, în rest, vedea bine ce vedea.

Luă din nou ziarul. Venise acasă cu metroul. Pe peron aştepta o bătrână cu braţele pline de bagaje. Tocmai voia să-i propună s-o ajute când metroul apăru şuierând în staţie. Mulţimea se repezi înainte şi un tânăr, cu cărţi în braţe, era să dea peste bătrână în graba lui de a-şi găsi un loc.

Îşi aminti că o ajutase să urce în vagon exact înainte de închiderea uşilor.

— Vă simţiţi bine? o întrebă el.

— Oh, da! Doamne, am crezut că o să cad! Tinerii nu sunt deloc atenţi. S-au dus vremurile mele…

— Sunt nişte brute! îi spuse în şoaptă.

Tânărul coborâse la Dupont Circle şi traversase peronul. Îl urmărise, se ţinuse după el prin mulţime, pe marginea peronului. Când vagonul se apropiase, înaintase până în spatele lui şi îl lovise în braţ, astfel că una din cărţi începu să alunece. Băiatul făcu o mişcare, încercând să o prindă. În această poziţie era uşor să-l împingă în faţă. Cartea şi proprietarul căzuseră împreună pe şine.

Ziarul. Da. Era la pagina a treia. „Un student de 19 ani ucis de metrou.” Articolul vorbea despre un accident. Un trecător văzuse cartea alunecând din braţele tânărului. Dar acesta se aplecase şi, pierzându-şi echilibrul, căzuse.

Cafeaua din faţa lui se răcise. Înainte de a pleca la serviciu avea să-şi facă altă cafea.

Atâţia bătrâni suferinzi aveau nevoie de el! Şi el era ocupat cu Patricia Traymore. De aceea nu fusese atent nici cu doamna Gillespie. Mâine îi va spune lui Glory că trebuie să lucreze până târziu şi se va întoarce la Patricia Traymore. Trebuia să se întoarcă în acea casă. Glory îşi voia păpuşa înapoi.

* * *

În ziua de 24 decembrie, la ora zece Patricia plecă spre Richmond. Soarele strălucea, dar afară era încă frig. Probabil că de Crăciun va îngheţa.

După ce ieşi pe autostradă, greşi de trei ori direcţia şi

începu să se enerveze. Găsi, în sfârşit, Balsam Place. Era o stradă cu case stil Tudor, nu foarte mari. Casa cu numărul 22 era mai mare decât celelalte şi pe un panou de pe peluză era scris: *Antichităţi.*

Catherine Graney o aştepta în faţa uşii. Avea cam 50 de ani, o faţă pătrată, ochii de un albastru închis şi o siluetă subţire. Părul cărunt era tuns scurt. Îi strânse mâna cu căldură lui Pat.

— Am impresia că te ştiu de o viaţă. Prima emisiune pe care am văzut-o a fost cu ocazia unui drum la Boston. Venisem să achiziţionez nişte piese rare.

Parterul casei servea drept sală de expoziţie. Scaune, canapele vase, lămpi, tablouri, covoare orientale, porţelanuri, sticlărie, toate purtau câte o etichetă. O vitrină din secolul al XVIII-lea era plină cu bibelouri. Lângă ea, dormita un setter irlandez cu blană brun-roşcată.

— Locuiesc la etaj, explică doamna Graney. În principiu, magazinul este închis, dar o clientă mi-a dat telefon ca să mă întrebe dacă poate trece pentru câteva minute ca să aleagă un cadou. Bei o cafea?

Pat îşi scoase haina. Privi în jur şi surâse:

— Aveţi lucruri foarte frumoase.

— Mi-ar plăcea să o cred.

Doamna Graney se simţea flatată.

— Îmi face o mare plăcere să găsesc mobilier vechi şi să-l restaurez. Mi-am instalat atelierul în garaj.

Aduse cafeaua şi îi turnă în ceaşcă lui Pat.

— Şi îmi place să fiu înconjurată de lucruri frumoase. Cu nuanţa aceasta a părului şi cu bluza galbenă pari să fii special făcută pentru canapeaua Chippendale.

— Mulţumesc.

Lui Pat îi plăcu imediat această femeie sinceră şi spontană. De aceea trecu direct la subiect.

— Doamnă Graney, cred că înţelegeţi că scrisoarea dumneavoastră m-a luat puţin prin surprindere. De ce nu aţi scris la Potomac, ci mie personal?

Catherine Graney sorbi o gură de cafea.

— Cum ţi-am spus, am văzut majoritatea reportajelor pe care le-ai făcut. Ştiu că eşti o persoană integră şi m-am gândit că nu vei accepta ca o minciună să fie perpetuată cu bună ştiinţă, iată de ce ţi-am scris, ca să fiu sigură că numele lui George Graney nu va fi menţionat în acest reportaj şi pentru ca Abigail Jennings să nu mai pună moartea lui Willard Jennings pe seama unor erori de pilotaj. Soţul meu ştia să piloteze tot ce avea aripi.

Pat se gândi la secvenţele deja montate pentru emisiune. Senatorul îl acuzase pe pilot, dar îi spusese numele? Pat nu mai

ştia exact. Dar îşi aduse aminte rezultatele anchetei.

— Dar nu s-a dovedit că soţul dumneavoastră zbura prea jos? întrebă ea.

— Avionul zbura prea jos şi s-a lovit de munte. Când Abigail Jennings a început să se folosească de acest accident pentru a se prezenta în faţa presei ca fiind campionul regulilor de securitate aeriană, ar fi trebuit să reacţionez imediat.

Pat privi câinele care tresărise, simţind tensiunea din vocea stăpânei sale, apoi se ridicase şi traversase camera pentru a veni să se aşeze la picioarele ei. Catherine se aplecă şi-l mângâie.

— De ce nu aţi vorbit atunci?

— Din mai multe motive. La câteva săptămâni după accident, am avut un copil. Şi cred că am vrut s-o cruţ pe mama lui Willard.

— Mama lui Willard?

— Da. Nu era prima dată când George pilota pentru Willard. Erau prieteni buni. Bătrâna doamnă Jennings îl cunoştea şi a venit să mă vadă imediat după accident – pe mine, nu pe nora ei. Am stat amândouă să aşteptăm rezultatul anchetei. A depus în contul meu o sumă mare de bani pentru educaţia fiului meu. N-am vrut să-i fac rău, deşi ştiam că aveam arma pe care aş fi putut s-o folosesc împotriva lui Abigail Jennings. Aveam amândouă aceleaşi bănuieli, dar, pentru ea, un scandal ar fi mai mult decât ar fi putut suporta.

Trei orologii cu pendulă începură să bată o dată. Era ora unu. Pat remarcă gestul lui Catherine de a-şi învârti verigheta pe deget în timp ce vorbea. Ştia că nu se recăsătorise după moartea soţului.

— Ce armă aveai? întrebă Pat.

— Aş fi putut ruina cariera lui Abigail. Willard era foarte nefericit cu ea. În ziua în care a murit, voia să anunţe că nu mai candidează la viitoarele alegeri şi că acceptase titlul de preşedinte al unei universităţi. Iubea universitatea. Se certase cu Abigail chiar şi la aeroport. Ea îl implora să nu îşi anunţe demisia. Iar el i-a răspuns în faţa mea şi a lui George: „Abigail, asta nu ar putea schimba nimic între noi. Totul s-a terminat!”

— Abigail şi Willard Jennings voiau să divorţeze?

— Comedia cu văduva înlăcrimată nu era decât o faţadă. Fiul meu, George Graney junior e pilot în Armată. Nu şi-a cunoscut tatăl. Dar nu mai vreau ca minciunile lui Abigail să-l rănească. Indiferent dacă voi câştiga sau nu procesul, toată lumea va şti că a minţit mereu.

Pat îşi alese cu grijă cuvintele.

— Doamnă Graney, voi face tot ce e posibil ca numele soţului dumneavoastră să nu fie pronunţat. Dar, trebuie să vă

spun, am verificat dosarele personale ale senatorului şi ceea ce am găsit mi-a dat de înţeles că Abigail şi Willard erau foarte îndrăgostiţi unul de altul.

Catherine Graney zâmbi dispreţuitoare.

— Aş vrea să văd ce figură ar face doamna Jennings dacă ar auzi aşa ceva. Te-aş sfătui ceva... Pe drumul de întoarcere, fă doi kilometri în plus şi treci pe la Hillcrest. E proprietatea familiei Jennings. Şi imaginează-ţi cât de mult o femeie şi-a putut urî nora dacă nu i-a lăsat niciun centimetru din casa şi pământul familiei.

Un sfert de oră mai târziu, Pat privea prin grilajul înalt, din fier forjat încântătoarea clădire care domina peluza acum acoperită de zăpadă. Văduva lui Willard, Abigail, avusese toate motivele să creadă că va moşteni casa, aşa cum moştenise şi locul în Congres. Dimpotrivă, divorţată ar fi fost doar o figură de proscrisă în plus. Dacă era să o creadă pe Catherine Graney, drama de care vorbea Abigail cu atât de multă emoţie reprezenta, în realitate, lovitura de teatru care, cu 25 de ani în urmă, o salvase de uitare.

Optsprezece

— E magnific, Abby! exclamă Toby entuziasmat.

— Ar trebui să iasă bine în fotografie, recunoscu ea.

Admirau împreună bradul de Crăciun, instalat în salon. Mesele fuseseră deja aranjate, aşteptând numai platourile.

— Va apărea sigur în ziarele de mâine dimineaţă, spuse ea. Verifică ora primei slujbe la catedrală. Va trebui să merg.

Voia ca totul să meargă perfect. Din moment ce Preşedintele nu exclusese posibilitatea de a alege o femeie... Abigail trebuia să fie aceea.

— Sunt cea mai potrivită pentru acest post, îşi repetase de zeci de ori. Claire şi Preşedintele sunt din aceeaşi regiune. Ceea ce o dezavantajează. Numai dacă nu aş fi acceptat blestematul ăsta de reportaj!

— Ar putea să fie şi el util, spuse Toby pe un ton liniştitor, deşi era şi el la fel de neliniştit.

— Toby, ar putea fi util dacă aş fi în concurenţă cu mai mulţi candidaţi. Dar nu mi-l imaginez pe Preşedinte sărind după această emisiune şi strigând: „Ea e cea care îmi trebuie!” Dimpotrivă, ar putea aştepta să vadă reacţia generală înainte de a anunţa ce-a hotărât.

Toby ştia că Abigail are dreptate.

— Nu-ţi fă probleme! În orice caz, nu mai poţi pierde postul! Şi nici emisiunea n-o poţi amâna. A fost deja anunţată.

Îşi alesese cu grijă invitaţii pentru cina de Crăciun. Printre ei, erau doi senatori, trei deputaţi, un judecător de la Curtea Supremă şi Luther Pelham.

— Mi-ar fi plăcut ca Sam Kingsley să nu fie în California, spuse ea.

Pe la ora şase, totul era pregătit. Abigail pusese o gâscă la rotisor, în curte, pe care voia să o servească rece, a doua zi dimineaţa. Mirosurile, plăcute şi ispititoare, umpleau întreaga casă. Îi aminteau lui Toby de bucătăria familiei Saunders pe vremea când era şcolar. Întotdeauna mirosea a mâncare gustoasă sau de carne la rotisor. Francey Foster era o bucătăreasă cum nu mai era alta! Toby trebuia să o recunoască.

— Bun, Abby, cred că e cazul să plec.

— Ai o întâlnire importantă, Toby?

— Nu foarte importantă.

Servitoarea de la Steakburger începea să îl plictisească. Adevărul e că îl plictiseau toate.

— Ne vedem mâine dimineaţă. Vino să mă iei la prima oră.

Toby o lăsă pe Abigail să mai aranjeze câţiva îngeraşi prin brad. Se întoarse în apartamentul său, făcu un duş şi îmbrăcă o pereche de pantaloni, o cămaşă de bumbac şi o haină sport. Tânăra de la Steakburger îi spusese clar că nu avea chef să gătească în seara aceea. Aşa că, pentru a mai schimba puţin, o va scoate la un restaurant, apoi se vor întoarce la ea să mai bea un pahar.

Perspectiva de a-şi cheltui banii într-un restaurant nu-l încânta deloc, mai ales în perioada curselor de cai. Îşi strânse nodul cravatei de un verde închis şi tocmai se privea mulţumit în oglindă când telefonul începu să sune. Era Abby.

— Caută-mi ultimul număr din „National Mirroir!” ordonă ea.

— „Mirroir”?

— Ai auzit bine! Cumpără-l! Mi-a telefonat Philip. Miss Apple Junction şi eleganta ei mamă apar pe prima pagină. Cine a dezgropat asta. Cine?!

Toby închise. Pat Traymore trecuse pe la ziarul din Apple Junction. Jeremy Saunders îi dăduse telefon.

— Dacă cineva încearcă să ne pună beţe în roate, îi reduc la tăcere! declară el hotărât.

* * *

Pat ajunse acasă pe la ora trei jumătate, grăbită să se

întindă şi să doarmă măcar o oră. Ca întotdeauna, faptul că stătuse în picioare, pe vârfuri pentru a agăţa gravurile pe perete, o obosise şi acum o durea piciorul. Pe tot drumul de întoarcere de la Richmond, o durere surdă şi persistentă o ţinuse ca un junghi din genunchi până în talpa piciorului. De abia intrase în casă, că se auzi telefonul. Era Lila Thatcher.

— Sunt bucuroasă că te aud, Pat. Te-am aşteptat. Eşti liberă în seara asta?

— Ca să fiu sinceră…

Luată pe neaşteptate, Pat nu găsi nicio scuză valabilă. Nu era chiar atât de uşor să minţi un medium.

Lila o întrerupse.

— Nu-mi spune că eşti ocupată. Ambasadorul dă o petrecere de Crăciun şi i-am promis că te voi aduce. La urma urmelor, acum suntem vecini, îi vei face o mare plăcere.

Fostul ambasador octogenar era – printre cei din generaţia sa – personalitatea politică cea mai importantă din district. Majoritatea marilor oameni de Stat în trecere prin Washington nu pierdeau ocazia să-l viziteze.

— Voi fi încântată să te însoţesc, spuse Pat cu căldură. Mulţumesc că te-ai gândit la mine.

După ce închise, Pat urcă în camera ei. Cei care veneau la petrecere erau din lumea bună, deci eleganţa va fi la ea acasă. Alese un costum de catifea neagră cu reverele din blană de zibelină.

Mai avea timp de o baie fierbinte şi de un somn bun. Cufundându-se în apă, Pat remarcă un colţ de tapet care începea să se desprindă de perete. Dedesubt se vedea zugrăveala pe un fond bleu deschis. Ridicase mâna, rupse o bucată mare de tapet.

Acelea erau nuanţele pe care şi le amintea! Bleu şi violet! „Şi patul era acoperit cu o cuvertură de atlas ivoriu şi aveam o mochetă albastră pe parchet…”

Fără să acorde o prea mare atenţie, se înfăşură într-un prosop gros şi moale. Camera ei, aerisită, începuse să fie învăluită de umbrele înserării.

Puse ceasul să sune, apoi alunecă în aşternutul rece şi adormi.

„Strigăte de mânie… Pernele care îi acopereau capul… un zgomot asurzitor… alt zgomot… picioarele goale pe scară…”

Soneria insistentă o trezi. Se încruntă puţin, încercând să clarifice amintirile confuze din vis. Tapetul rupt îi adusese aminte de ceva? Oh, Doamne, dacă nu ar fi pus ceasul să sune!

„Dar va reveni!” îşi spuse. De fiecare dată, era din ce în ce mai aproape de adevăr.

Se ridică încet şi se îndreptă spre baie. Avea faţa trasă şi

palidă. Un zgomot pe culoar o făcu să se întoarcă cu mâna la gât. Dar nu erau decât pocnetele obişnuite ale mobilierului din casă.

La ora şapte fix, Lila Thatcher sună la uşă. În cadrul uşii, arăta foarte bine cu obrajii roşii şi părul alb Purta o blană de vizon şi pe şal era agăţat un buchet minuscul de flori.

— Avem timp de un pahar de sherry? întrebă Pat.

— Sigur.

Lila aruncă o privire admirativă spre măsuţa în marmură de Carrara şi la oglinda de la intrare.

— Întotdeauna mi-au plăcut. Mă bucur să le revăd. Ştii – şi era o afirmaţie – am fost sigură în seara aceea.

Pat turnase sherry în pahare şi adusese o farfurie cu biscuiţi săraţi. Lila se opri în pragul salonului.

— Da, spuse ea, te-ai descurcat foarte bine. Sigur, anii au trecut, dar amintirile nu mă înşeală. Covorul, canapeaua… Chiar şi tablourile, şopti ea. Nu e de mirare că am fost tulburată. Pat, eşti sigură că e înţelept ceea ce faci?

Se aşezară şi Pat îi întinse paharul.

— Nu ştiu dacă e înţelept. E necesar!

— Ce-ţi mai aminteşti?

— Fragmente… Nimic care să se lege.

— Am telefonat de multe ori la spital pentru a afla în ce stare eşti. Ai fost inconştientă luni de-a rândul. Când ai fost transferată în alt spital, toţi au fost siguri că vei rămâne pentru totdeauna handicapată. Numai o minune te putea salva… Şi apoi a fost anunţată moartea ta…

— Veronica… sora mamei mele şi soţul ei m-au adoptat. Bunica voia să evite ca toată viaţa să fiu urmărită de amatorii de scandaluri…

— De aceea ţi-ai schimbat prenumele?

— De fapt mă cheamă Patricia Kerry. Cred că tata alesese prenumele Kerry. Patricia o chemase pe bunica mea. De aceea s-au gândit că, schimbându-mi numele de familie, e mai bine să mă strige cu primul prenume.

— Astfel, Kerry Adams a devenit Patricia Traymore. Ce speri să găseşti aici?

Lila luă o gură de sherry, apoi aşează paharul la loc pe masă.

Pat se ridică şi se îndepărtă spre pian. Cu un gest reflex, atinse cu degetele clapele, dar îşi retrase mâna imediat. Lila însă o văzuse.

— Cânţi la pian?

— Uneori… Îmi place.

— Mama ta cânta într-una, dar cred că ştii deja acest lucru.

— Da. Veronica mi-a povestit multe despre ea. Vezi, voiam doar să înţeleg ce s-a petrecut aici, apoi mi-am dat seama că, în

amintirile mele cele mai îndepărtate, mi-am urât tatăl… Pentru că mi-a făcut atât de mult rău… Pentru că m-a lipsit de mama mea… Cred că speram să găsesc ceva care să-mi confirme faptul că era bolnav, nebun… Nu ştiu… Dar acum, amintindu-mi puţin câte puţin anumite amănunte, mi-am dat seama că nu e chiar atât de simplu. N-aş fi acum ceea ce sunt dacă…

Indică cu un gest al mâinii locurile unde fuseseră găsite corpurile.

— Dacă nu s-ar fi întâmplat toate acestea. Am nevoie să găsesc legăturile între copilul care am fost şi tânăra de acum… Aici am lăsat o parte din mine însămi. Am atâtea idei preconcepute – mama mea era un înger, tatăl meu – un demon! Veronica a spus tot timpul că tata i-a distrus mamei cariera muzicală, apoi i-a distrus viaţa… Dar el? Mama s-a căsătorit cu un om politic şi mai târziu a refuzat să împartă această viaţă cu el. A fost drept? În ce măsură am fost eu un catalizator al neînţelegerii dintre ei? Veronica mi-a povestit odată că această casă era prea mică pentru toţi. Când mama cânta la pian, mă trezeam şi începeam să plâng…

— Un catalizator… repetă Lila gânditoare. De asta mă temeam cel mai mult… De ce nu laşi lucrurile aşa cum sunt? o întrebă, apoi, privind-o atent, adăugă: Te-ai refăcut foarte bine…

— Dar a durat foarte mult… Când am ieşit din comă, a trebuit să învăţ totul. Nu mai înţelegeam niciun cuvânt. Nu mai ştiam să folosesc o furculiţă. Am purtat aparat ortopedic la piciorul drept până la şapte ani.

Brusc, Lila avu impresia că în cameră se făcuse cald, deşi – câteva clipe mai devreme – îi fusese frig. Dar nu se gândi prea mult la această schimbare. Ştia doar că scenariul tragic care se jucase în această cameră nu se terminase. Se ridică.

— Să nu-l lăsăm pe ambasador să ne aştepte, spuse ea zâmbind.

Regăsea pe chipul lui Pat obrajii şi gura sensibilă a lui Renée, ochii pătrunzători şi părul roşcat al lui Dean.

— Bun, Lila! M-ai analizat de ajuns! spuse Pat. Cu cine semăn?

— Cu amândoi, răspunse ea sincer. Dar cred că l-ai moştenit mai bine pe tatăl tău.

— Nu chiar în toate, pentru numele lui Dumnezeu!

Încercarea ei de a surâde se soldă cu un eşec.

Nouăsprezece

Ascuns la umbra copacilor şi ai arbuştilor, Arthur le urmărea pe Lila şi pe Pat prin geamul salonului ce dădea spre curtea din spate. Văzând casa luminată şi maşina pe aleea din faţa garajului fusese foarte dezamăgit. Era posibil să nu poată recupera păpuşa în acea seară. Şi ţinea neapărat ca Glory să o aibă acasă de Crăciun. Încercă să audă ce discutau cele două femei, dar nu prinse decât un cuvânt, la intervale mari de timp. Erau amândouă elegante. Se pregăteau să iasă undeva? Se hotărî să mai aştepte. Examină cu atenţie chipul grav şi serios al Patriciei. Părea preocupată de ceva. Începuse să-i ia în serios avertismentele? Spera că da… pentru binele ei.

Le urmărea de aproape o jumătate de oră, când le văzu pregătindu-se să plece. Fără zgomot se furişă de-a lungul casei şi auzi uşa de la intrare închizându-se. Nu plecase cu maşina, deci nu

mergeau foarte departe, probabil într-o casă vecină sau într-un restaurant din cartier. Deci nu avea prea mult timp la dispoziţie.

Porni în grabă în direcţia curţii. Patricia lăsase luminile din salon aprinse şi noile încuietori luceau sfidătoare pe tocul de lemn al uşii. Chiar spărgând geamul nu reuşea să intre. Dar se aşteptase la aşa ceva şi se gândise la altă soluţie, în curte era un copac rămuros în care nu era prea greu să te caţeri. Una dintre crengi atârna exact sub o fereastră de la primul etaj.

În seara în care lăsase păpuşa, observase că fereastra nu era niciodată complet închisă. Deci nu era nicio greutate să intre pe acolo.

Câteva minute mai târziu, sărise peste pervazul ferestrei şi intrase în casă. Ascultă cu atenţie. Niciun zgomot. Casa era goală. Aprinse cu grijă o lampă. Camera în care intrase era goală şi uşa dădea spre culoar. De unde să înceapă să caute?

Îşi dăduse atât de multă osteneală cu păpuşa aceea! Riscase să fie prins şi când luase eprubeta cu sânge de la spital. Dar uitase ce mult iubea Glory această păpuşă. Când era mică şi el intra pe vârfuri în camera ei să vadă ce face, o găsea dormind cu păpuşa în braţe.

Nu-i venea să creadă că era în această casă, a doua oară într-o singură săptămână. Amintirea acelei dimineţi îndepărtate era vie în mintea lui. Salvarea, girofarul, sirenele care urlau, scrâşnete de cauciucuri pe alee… trotuarul pe care se înghesuiau oamenii, vecinii… maşinile de poliţie care baricadau strada N… Peste tot poliţişti. O femeie care ţipa… Servitoarea care găsiseră corpurile.

Împreună cu prietenul său, şofer pe salvare la spitalul din Georgetown, se îndreptase spre casă. Un poliţist tânăr în faţa uşii.

— Nu-i nevoie să alergaţi! Nu mai au nevoie de voi!

Bărbatul întins pe spate, cu un glonte în tâmplă, murise pe loc. Pistolul era între el şi femeie. Ea căzuse pe o parte şi sângele din rana din piept se scursese pe covor, în jurul ei. Avea ochii deschişi, privind fix în gol, ca şi cum ar fi întrebat ce s-a întâmplat, cum s-a întâmplat. Nu părea să aibă mai mult de treizeci de ani. Părul negru i se revărsa pe umeri. Avea o faţă mică, nasul fin, fruntea înaltă. Rochia de cameră din mătase galbenă îi acoperea corpul făcând-o şi mai frumoasă.

Fusese primul care se aplecase asupra micuţei.

— Trăieşte… şoptise el.

Cu groază… Suspendaseră un recipient cu sânge grupa zero negativ şi aplicaseră o mască de gaz pe chipul ei inert. Piciorul rupt îl prinseseră în atele. Îi bandajase capul, mângâindu-i fruntea, simţind cum şuviţele ei ondulate se agaţă de degetele lui. Cineva spusese că o cheamă Kerry.

— Dacă Dumnezeu vrea, te voi salva, Kerry, şoptise el.

— N-are nicio şansă să supravieţuiască! - îi spuse internul cu brutalitate, împingându-l deoparte.

Fotografii, poliţia făcuseră fotografii cu fetiţa şi cadavrele. Urme de cretă marcau poziţia corpurilor pe covor.

Din acel moment, simţise că acolo, în acea casă, bântuia păcatul şi răul... Acolo, nişte flori inocente – o femeie tânără şi fetiţa ei – fuseseră victimele violenţei. Îi arătase într-o zi casa lui Glory şi-i povestise ce se întâmplase acolo.

Micuţa Kerry rămăsese în sala de reanimare a spitalului din Georgetown două luni. Nu-şi revenise. Era întinsă pe un pat, palidă, ca o păpuşă fără viaţă. Înţelesese că nu va putea trăi şi căutase o modalitate de a o trimite în cer. Dar înainte de a face ceva, fusese transferată într-un spital în apropierea Bostonului. La puţin timp, aflase că a murit.

„Sora ei avusese o păpuşă. Lasă-mă să mă ocup eu de ea, implorase el. Ne facem că e bolnavă şi o îngrijim. Mâna grea a tatălui său îl lovise în plină figură. Îi curse sânge din nas. Asta o să te îngrijească, pui de muiere!”

Începu să caute păpuşa în camera Patriciei. Deschise dulapurile, se uită pe etajere. Nici urmă de păpuşă. Cu o undă de amărăciune în suflet, analiză hainele costisitoare ale Patriciei. Cămăşi de mătase, ţinute de casă, rochii, sacouri... Toate desprinse parcă din paginile revistelor de modă.

Glory purta în cea mai mare parte a timpului blugi şi, pulovere cumpărate de la Prisunic. Bătrânele de la ospiciu purtau cămăşi de noapte din bumbac şi rochii prea largi care le ascundeau corpurile şi aşa lipsite de forme. O rochie de-a Patriciei îl surprinse cu adevărat. Era din material moale, maro, cu bride împletite pe spate. O scoase din şifonier ca s-o privească mai bine. Apoi deschise sertarele comodelor... În zadar... Dacă păpuşa era în casă, nu era – în niciun caz – în această cameră. Nu mai putea pierde timpul. Privi din prag camerele goale şi coborî la parter.

Patricia nu stinsese lumina nici pe culoar, nici în salon, nici în bibliotecă. Chiar şi ghirlandele din brad erau aprinse. „E o puştoaică risipitoare!” se enervă el. Cum de îndrăznea să risipească atâta energie când alţi oameni nu aveau nici măcar la ce să se încălzească? Şi bradul aproape se uscase. „O singură scânteie ar fi de ajuns... Ar lua foc, crengile ar cădea pe covor, decoraţiile s-ar topi...”

O ghirlandă căzuse deja din brad. O ridică şi o aşeză la loc. În salon însă nu se putea ascunde nimic.

Biblioteca fu ultima cameră pe care o inspectă. Fişierele erau încuiate... Probabil acolo o ascunsese. Apoi văzu cutia ascunsă sub birou. Şi, fără să ştie exact de ce, ştiu că e acolo. Trase cutia de sub masă şi, când o deschise, inima îi tresări de

bucurie. Păpuşa atât de dragă lui Glory era înăuntru.

Şorţuleţul dispăruse. Cu atât mai rău pentru că nu avea timp de pierdut căutându-l. Inspectă toate camerele, pentru a fi sigur că nu lăsase nicio urmă. Nu aprinsese şi nu stinsese nicio lumină. Nu atinsese nicio uşă. Căpătase o oarecare experienţă lucrând la ospiciu. Bineînţeles, dacă Patricia ar căuta păpuşa, şi-ar da seama că a intrat cineva, dar în rest... Se gândi că poate – o vreme – nu va avea timp să se gândească la păpuşă.

Ieşi aşa cum intrase – pe fereastra camerei de la primul etaj. Patricia nu folosea această cameră. Deci nu va intra în următoarele zile.

Intrase în casă la şapte şi un sfert. Ceasul din turnul universităţii suna ora opt când el cobora din copac. Apoi traversă fugind curtea şi dispăru în noapte.

* * *

Casa ambasadorului era imensă. Pereţii în întregime albi puneau în valoare o superbă colecţie de tablouri. Canapelele capitonate şi mesele stil englezesc îi atraseră atenţia lui Pat. Un enorm brad de Crăciun cu decoraţii strălucitoare se înălţa în faţa uşilor ce dădeau spre terasă.

Masa din sufragerie era plină cu fel de fel de feluri de mâncare: caviar şi peşte, jambon de Virginia, raţă rece, salate, pâiniţe fierbinţi. Doi servitori umpleau cupele de şampanie pentru invitaţi.

Ambasadorul Gardell, înalt, elegant, cu părul alb o întâmpinase pe Pat cu o politeţe exagerată şi o prezentă surorii lui Rowena Van Cleef, care locuia în prezent cu el.

— Sunt pe post de baby-sitter, spuse doamna Van Cleef cu o privire maliţioasă. Nu am decât 64 de ani, iar Edward are 82.

Erau aproape 40 de invitaţi. Lila îi şopti numele celor mai importante persoane.

— Ambasadorul Marii Britanii şi soţia lui, sir John şi lady Clemens... Ambasadorul Franţei... Donald Arlen – el va trece la conducerea Băncii mondiale... Bărbatul acela înalt, din apropierea căminului, e generalul Wilkins. Tocmai a fost numit la conducerea OTAN-ului. Senatorul Whitlock... Femeia care îl însoţeşte nu e soţia lui.

Îi prezentă şi pei cei care locuiau în apropiere. Surprinsă, Pat îşi dădu seama că era în centrul atenţiei. Toţi voiau să ştie câte ceva. Îl găsiseră pe autorul infracţiunii? Preşedintele voia să o numească pe Abigail Jennings în postul de vicepreşedinte? Era uşor de lucrat cu Abigail? Înregistrau emisiunea înainte?

Gina Butterfield, de la Washington Tribune se apropiase şi

asculta curioasă ceea ce spunea Pat.

— Că cineva a intrat ca să lase o scrisoare de amenințare pare absolut uluitor, remarcă ea. Dar se pare că nu ai dat prea mare atenţie faptului...

Pat încercă să pară foarte degajată.

— Cred că e vorba de un bolnav psihic. Şi îmi pare rău că a stârnit atâta vâlvă. Acum şi numele lui Abigail e legat de el, prin intermediul meu.

Reportera zâmbi.

— Draga mea, aici e Washington! Doar nu crezi că asemenea evenimente pasionante pot fi trecute sub tăcere! Pari foarte liniştită, dar eu – în locul tău – aş fi înspăimântată şi de cea mai mică amenințare... Ca să nu mă mai gândesc că a intrat şi în casă!

— Mai ales în casa aceea! întări altcineva. Cred că ştiţi povestea familiei Adams, nu?

Pat privi spre băutura acidulată din pahar.

— Da, ştiu povestea... Dar s-a petrecut cu mulţi ani în urmă...

— Chiar trebuie să discutăm despre aşa ceva? o întrerupse Lila. E ajunul Crăciunului!

— Doar un minut, spuse rapid Gina Butterfield. Adams... Deputatul Adams...

Vreţi să spuneţi că Pat locuieşte în casa în care s-a sinucis el? Cum au putut ziarele să uite aşa ceva?

— Ce legătură să fi avut cu amenințarea? replică sec Lila.

Pat simţi că Lila îi strânge braţul, avertizând-o. Expresia chipului ei o trădase?

Ambasadorul se apropie de grupul lor.

— Vă rog, veniţi să gustaţi ceva, îi invită el.

Pat se întoarse pentru a-l urma, dar – în spate – o auzi pe ziaristă punând o întrebare cuiva:

— Locuiaţi la Washington când au murit?

— Da, bineînţeles, răspunde un glas de femeie. La două case de a lor. Îi cunoşteam foarte bine.

— Eu nu eram în Washington pe atunci, explică Gina Butterfield. Dar am auzit zvonuri care au circulat. E adevărat că povestea rămâne, totuşi un mister?

— Adevărat.

Buzele femeii se întredeschiseră într-un surâs plin de subînţelesuri.

— Mama lui Renée, doamna Schuyler, a spus presei că fiica ei realizase că această căsătorie e sortită eşecului şi că voia să divorţeze de Dean Adams.

— Pat, vino să mănânci ceva!

Şi Lila îi cuprinse braţul, obligând-o să se îndepărteze.

— Deci voiau să divorţeze? întrebă Gina.

— Mă îndoiesc, răspunse altcineva. Era nebună după Dean, bolnavă de gelozie, reproşându-i fiecare clipă în care nu era cu ea. La recepţii nu ştia cum să se poarte, ce să spună. Şi avea obiceiul să cânte la pian opt ore pe zi. În zilele de vară, înnebuneam ascultând-o. Şi, crede-mă, nu era Myra Hess. Cânta cât se poate de banal.

„Nu cred nimic!” îşi spuse Pat în gând. „Nu pot să cred! Ce vrea Gina Butterfield acum? Să afle dacă Adams era un afemeiat?”

— Era atât de cuceritor, că femeile roiau în jurul lui.

Femeia ridică din umeri.

— Aveam 28 de ani pe atunci şi eram îndrăgostită de el. Seara ieşea la plimbare cu Kerry şi, de fiecare dată, mă aranjam şi ieşeam pe afară. Degeaba... Dar cred că ar trebui să mergem la bufet. Mor de foame!

— Deputatul a dat vreodată vreun semn de dezechilibru? întrebă Gina.

— Bineînţeles că nu. Mama lui Renée a inventat povestea asta. Ştia ea ce făcea. Amintiţi-vă, erau amprentele amândurora pe revolver. Eu şi mama mea am crezut întotdeauna că Renée şi-a pierdut capul şi a tras. Cât despre Kerry... Ca pianistă, Renée avea destulă putere! N-aş fi mirată să aflu că ea a lovit-o pe micuţă în seara aceea.

Douăzeci

Sam bău berea cu înghiţituri mici, privind plictisit mulţimea care se grăbea spre Clubul de Tenis din Palm Springs. Întorcând capul, întâlni privirea fiicei lui şi zâmbi. Karen moştenise tenul

mamei sale; cu piele bronzată, cu părul strâns părea însă plină de viaţă şi foarte fericită. Mâna ei se odihnea pe braţul soţului său. Thomas Walton Snow, junior. „Un tip simpatic!” gândi Sam. Un soţ bun şi un om de afaceri strălucit. Familia lui era prea modernă pentru gusturile lui Sam, dar – totuşi – Karen făcuse o căsătorie bună.

De când sosise, îi fuseseră prezentate mai multe femei, foarte seducătoare – în jur de 40 de ani – văduve, divorţate, femei care se consacraseră muncii lor, dar gata să-şi găsească un bărbat cu care să-şi petreacă restul vieţii. Ceea ce era de ajuns pentru a-l nemulţumi pe Sam, care căpăta din ce în ce mai mult convingerea că nu avea ce căuta într-un asemenea loc.

Dar, pentru numele lui Dumnezeu, unde era locul lui?

La Washington. Acolo era locul lui. Era mulţumit că e împreună cu Karen, dar nu se simţea bine cu aceşti oameni care o adorau pe fiica lui.

„Copilul meu are 24 de ani”, gândi el. „Are o căsătorie fericită. Aşteaptă un copil. N-am niciun chef să fac cunoştinţă cu toate femeile singure din Palm Springs!”

— Tată, n-ai putea să nu mai stai atât de încruntat?

Karen se aplecase peste masă, îl sărutase pe obraz şi se aşeză la loc pe scaunul ei, ghemuindu-se în braţele lui Tom. Sam observă chipurile atente ale familiei ginerelui său. Într-o zi sau alta, se vor plictisi de el. Va deveni un invitat incomod.

— Iubito, îi spuse lui Karen în şoaptă, m-ai întrebat care e părerea mea. Preşedintele o va numi sau nu pe Abigail ca vice-preşedinte? Ţi-am spus că nu ştiu nimic. Dar voi fi sincer cu tine. Cred că o va numi.

Toate privirile se întoarse brusc spre el.

— Mâine, în seara de Crăciun, senatorul dă o petrecere, care va fi parţial transmisă la televizor. Abigail ar vrea să fiu şi eu acolo. Dacă nu te superi, cred că ar fi timpul să mă întorc…

Nimeni nu se opuse. Socrul lui Karen se va informa în legătură cu orele de zbor. Dacă va pleca din Los Angeles a doua zi dimineaţă, la ora opt, va ajunge la National Airport pe la patru jumătate, ora locală. Să asiste la o recepţie televizată va fi foarte pasionant. Toată lumea aştepta emisiunea cu nerăbdare.

Doar Karen nu spuse nimic.

— Tată, nu spune poveşti! Toată lumea zice că Abigail e îndrăgostită de tine!

Douăzeci şi unu

La ora nouă şi un sfert, Pat şi Lila se întorceau în tăcere de

la petrecerea ambasadorului. Când ajunseră în dreptul casei sale, Lila spuse în şoaptă:

— Pat, nu ştii ce rău îmi pare!

— Ce era adevărat şi ce era minciună în povestea femeii? Trebuie să ştiu!

Toate cuvintele se învârteau în mintea ei, amenințând-o: nervoasă… degetele puternice… afemeiat… credem că ea a rănit-o pe sărmana micuţă…

— Trebuie să ştiu ce e adevărat din toate astea! repetă ea.

— Pat, e un coşmar! Ştia exact ce face vorbindu-i ziaristei despre trecutul casei.

— Dar s-a înşelat, bineînţeles… spuse Pat cu voce albă.

— Înşelat?

Erau în faţa peluzei. Pat îşi privi casa de pe celălalt trotuar. Părea îndepărtată şi obscură, în ciuda luminiţelor de la parter.

— Vezi, de un singur lucru sunt sigură că-mi amintesc. Când am intrat alergând în cameră în seara aceea, am dat peste corpul mamei mele.

Se întoarse spre Lila.

— Gândeşte-te cu ce m-am ales! O mamă bolnavă de nervi pentru care eram incomodă şi un tată nebun şi ucigaş! Frumoasă moştenire, nu?

Lila nu-i răspunse. Presimţirea unei nenorociri iminente se intensificase.

— Kerry, aş vrea să te ajut!

Pat îi strânse mâna.

— Mă ajuţi, Lila, spuse ea. Noapte bună!

* * *

În bibliotecă, becul roşu al robotului de la telefon era aprins. Pat dădu drumul înregistrării. Era un singur apel.

— Luther Pelham. E şapte şi douăzeci. Avem o problemă. Indiferent la ce oră te întorci sună-mă la Abigail: 703-555-0143. Trebuie neapărat să vorbim în seara asta.

Cu buzele uscate, Pat formă numărul. Suna ocupat. Mai încercă de trei ori până să reuşească.

Îi răspunse Toby.

— Patricia Traymore. Toby, ce s-a întâmplat?

— Unde eşti?

— Acasă.

— Bun. O maşină a domnului Pelham aşteaptă să vină să te ia. Ajunge la tine în zece minute.

— Toby, ce se întâmplă?

— Domnişoară Traymore, ăsta este un lucru pe care

dumneata îl vei explica senatorului.

Închise.

Jumătate de oră mai târziu, maşina de serviciu de la Potomac se opri în faţa casei senatorului Jennings, la McLean.

În timpul drumului, Pat făcuse neîncetat supoziţii, care conduceau toate către aceeaşi concluzie: se întâmplase ceva care atrăsese atenţia asupra lui Abigail, ceea ce o deranja. Şi ea era cea vinovată!

Toby – cu o faţă impenetrabilă – îi deschise uşa şi o conduse în bibliotecă. O adevărată campanie de atac părea să se pregătească şi era adunat consiliul de război, într-o atmosferă ce contrastă cu decoraţiunile sărbătorilor şi mirosurilor îmbietoare de mâncare.

Abigail Jennings, de un calm glacial, o faţă de sfinx dăltuită în marmură, o fixă pe Pat cu privirea. Philip era în dreapta ei, cu şuviţele sale cărunte ciufulite pe craniu oval.

Luther Pelham era roşu de mânie şi părea că e primul gata să treacă la atac.

„Nu e un proces”, gândi Pat. „Deja toţi au hotărât că sunt vinovată?”

Fără să-i spună să ia loc, Toby se prăbuşi în ultimul fotoliu gol din jurul mesei.

— Doamnă senator, spuse Pat, s-a întâmplat ceva şi, fără nicio îndoială, mă priveşte. Ar putea avea cineva amabilitatea de a mă pune la curent?

Pe mijlocul mesei, trona un ziar. Philip îl deschise, întorcându-l spre Pat.

— Unde au găsit această fotografie? întrebă el cu o voce de gheaţă?

Pat privi prima pagină din „National Mirroir”. Un titlu mare anunţa: „Miss Apple Junction va fi prima femeie vice-preşedinte?” Fotografia, mare cât toată pagina, o înfăţişa pe Abigail pe cap cu coroana de Miss Apple Junction, în picioare, alături de mama ei.

Mărită, fotografia scotea şi mai mult în evidenţă corpolenţa lui Francey Foster. Carnea îi ieşea pe sub rochia pătată şi prost cusută. Braţul care o ţinea pe Abigail era ca un butuc de grăsime. Surâsul mândru accentua guşa lăsată şi ridurile feţei urâte.

— Ştiai deja fotografia asta! declară Philip pe un ton muşcător.

— Da.

„E cumplit pentru Abigail!” gândi ea. Îşi aminti că Abby îi spusese că 30 de ani la rând încercase să uite că e din Apple Junction. Fără să ţină cont de ceilalţi, Pat se adresă direct lui Abigail.

— Doar nu credeţi că am vreo legătură cu faptul că „Mirroir”

a obţinut această fotografie.

— Ascultă domnişoară Traymore, răspunse Toby, nu-ţi mai da osteneala să spui minciuni. Am descoperit că ţi-ai băgat nasul peste tot în Apple Junction, inclusiv în vechile ziare. Ieri mă aflam la dumneata când te-a sunat Saunders.

Toby încetase să mai fie respectuos cu ea.

— I-am spus senatorului că ai fost la Apple Junction, deşi eu m-am opus, mormăi Luther.

Pat înţelese mesajul. Abigail nu trebuia să afle că Luther fusese de acord cu această călătorie. Dar, pentru moment, era un amănunt lipsit de importanţă. Situaţia în care era Abigail acum era cea mai importantă.

— Doamnă senator… începea ea, înţeleg ce trebuie să simţiţi…

Abia spuse aceste cuvinte, că Abigail explodă, într-o clipă se ridicase în picioare.

— Într-adevăr? Credeam că am fost destul de clară, dar îţi mai repet o dată. Urăsc fiecare minut petrecut în acel oraş! Luther şi Toby s-au hotărât, în sfârşit, să mă pună la curent cu modul în care ţi-ai permis să scormoneşti în trecutul meu. Ştiu că te-ai întâlnit cu Jeremy Saunders. Ce ţi-a spus gunoiul ăsta? Că trebuia să intru pe uşa de serviciu şi că mama era bucătăreasă? Pariez că ţi-a spus toate acestea! Cred că din cauza ta a fost publicată fotografia asta, Pat Traymore. Şi să-ţi spun şi de ce! Ţi-a intrat în cap să-mi faci portretul aşa cum vrei tu! Îţi plac poveştile cu Cenuşărese! Mi-ai spus-o deseori în scrisorile pe care mi le-ai trimis. Şi când am fost destul de proastă ca să accept emisiunea, ai hotărât să o realizezi aşa cum vrei tu! Nimeni n-ar putea vorbi despre talent atât de emoţional ca Patricia Traymore! Dar te-ai gândit că pui în pericol munca mea de o viaţă?

— Credeţi că aş fi publicat această fotografie pentru a mă ajuta pe mine, în cariera mea?

Pat îi privi ţintă pe rând.

— Luther, senatorul a văzut decupajul?

— Da.

— Şi cealaltă versiune?

— Inutil să mai vorbim despre ea.

— Care „cealaltă versiune?” întrebă Philip.

— Cea pe care îl rugasem pe Luther să o folosească şi vă asigur că nu conţine nicio aluzie nici la premiul de frumuseţe, nici la fotografiile făcute cu acest prilej. Doamnă senator, aveţi dreptate într-un fel. Voiam emisiunea aşa cum am conceput-o eu. Dar din cu totul alte motive. Vă admir foarte mult. Scriindu-vă, nu ştiam că există şansa de a fi numită vice-preşedinte. Mă gândeam la viitor şi că aţi fi un candidat perfect pentru alegerile

prezidenţiale de anul viitor.

Pat se opri pentru a-şi trage sufletul, apoi continuă grăbită:

— Aş vrea să recitiţi prima scrisoare pe care v-am scris-o. Cred că am exprimat destul de clar ceea ce gândeam. Singura problemă în ce mă priveşte este că lumea vă crede rece şi distantă. Fotografia asta e un exemplu bun. Vă este ruşine de ea. Dar priveşte figura mamei dumneavoastră. E atât de mândră! E grasă... vă deranjează? Milioane de oameni sunt graşi şi acum ca şi pe vremea ei. În locul dumneavoastră aşa aş răspunde întrebărilor care mi s-ar pune: a fost un concurs de frumuseţe şi aţi participat pentru că mama dumneavoastră şi-a dorit atât de mult să-l câştigaţi. Nicio mamă din lume nu v-ar condamna pentru asta! Luther ar putea să vă arate şi celelalte propuneri pentru emisiune. Dar vreau să vă mai spun ceva. Dacă nu veţi fi numită vice-preşedinte, va fi nu din cauza acestei fotografii, ci din cauza felului în care reacţionaţi văzând-o, de parcă v-ar fi ruşine de propriul trecut. Aş vrea ca şoferul să mă ducă înapoi acasă, termină ea.

Apoi, cu ochi strălucitori, se întoarse spre Luther.

— Poţi să mă suni dimineaţă să-mi spui dacă mai ai nevoie de mine. Noapte bună, doamnă senator!

Se întoarse să plece, dar vocea lui Luther o opri.

— Toby, ridică-ţi oasele de acolo şi du-te să faci o cafea! Pat, aşează-te şi să încercăm să dregem prostia asta!

* * *

Era ora unu jumătate noaptea când Pat ajunse acasă. Se schimbă în cămaşa de noapte, îşi făcu un ceai şi aduse cana în salon, apoi se prăbuşi pe canapea.

Cu privirea fixată pe bradul de Crăciun se gândi la ziua care trecuse. Dacă admitea ceea ce-i spuse Catherine Graney, tot ce auzise despre ea.

Dacă lua drept adevăr tot ce auzise la serată, mama ei era bolnavă de nervi. Dacă o credea pe Abigail, tot ce îi povestise Jeremy erau calomnii lipsite de fundament. Probabil că el trimise fotografia la Mirroir. Avea toate motivele s-o facă de râsul tuturor.

Înghiţi ultima gură de ceai şi se ridică. Nu o ajutau cu nimic îndoielile astea. Se îndreptă spre brad, întinse mâna pentru a stinge instalaţia, apoi se opri. În timp ce stătea cu Lila, avusese impresia că o ghirlandă alunecase şi căzuse pe jos. „Probabil m-am înşelat”, îşi spuse ea.

Ridică din umeri şi plecă să se culce.

Douăzeci şi doi

La ora nouă fără un sfert, în dimineaţa de Crăciun, Toby aştepta în bucătărie la Abigail să fiarbă cafeaua. Spera să aibă timp să bea o ceaşcă, înainte ca Abby să apară. O cunoştea de când erau copii, dar – sincer – nu ştia în ce toane va fi în dimineaţa aceea. În timpul serii fusese agitată şi n-o văzuse aşa decât de două ori până acum. Şi prefera să nu şi le mai aducă aminte.

După plecarea Patriciei, Abby, Pelham şi Phil rămăseseră încă o oră în jurul mesei încercând să găsească cea mai bună soluţie. Mai exact, Abby se înfuriase pe Pelham, repetându-i de douăzeci de ori că, după părerea ei, Pat lucra pentru Claire Lawrence, şi poate şi Luther la fel.

Şi Abigail îşi dăduse seama că exagerase, dar Toby remarcă surprins că Luther o ascultă fără să protesteze. Mai târziu, Philip îi luase apărarea:

— Pelham e cel mai cunoscut reporter de televiziune din ţara asta. A făcut avere. Şi, la 60 de ani, nu-l mai interesează banii. Acum vrea să ajungă ca Edward R. Murrow care şi-a încheiat cariera tot în fruntea reporterilor din Statele Unite. Un prestigiu enorm şi fără motive de bârfă şi scandaluri. Senatorul îl poate ajuta, doar dacă şi el este ajutat. Şi el ştie că ea are dreptate să se înfurie împotriva modului în care decurge pregătirea acestei emisiuni.

Toby fu şi el de acord cu această părere. Că le plăcea sau nu, asta era realitatea. Deci ca emisiunea să nu pară o farsă, trebuie să includă şi perioada din Apple Junction.

— Nu poţi să te faci că nu ştii de fotografia asta! îi repetă mereu Pelham. Ziarul ăsta e cumpărat de patru milioane de cititori sau chiar mai mulţi! Dumnezeu ştie câţi. Fotografia va apărea în toate ziarele de scandal din ţară. Trebuie să le explici ce e cu ea!

— Să le explic?! exclamase Abby. Le voi spune adevărul: tata a fost un beţiv şi singurul lucru bun care l-a făcut a fost acela că a murit când aveam şase ani. Apoi voi adăuga: mama mea cea grasă avea mentalitatea unei servitoare şi cea mai mare ambiţie a ei a fost să mă vadă miss Apple Junction şi o bună bucătăreasă. E exact trecutul potrivit unui vice-preşedinte, nu?

Plânse de mânie şi nu era o fire plângăreaţă. Doar Toby o mai văzuse aşa, dar foarte rar…

Îşi spuse şi el părerea.

— Abby ascultă-mă! Eşti tulburată din cauza fotografiei lui Francey. Trebuie să-ţi revii şi să-i ajuţi pe Pat şi pe Luther.

Apoi, ea se calmase. Avea încredere în el.

Brusc, Toby auzi pasul lui Abigail pe culoar. Era nerăbdătoare să vadă cum e îmbrăcată. Şi Pelham fusese de acord că era bine să se ducă la slujbă, la Catedrală, dar să aibă grijă să fie într-o ţinută elegantă, fotogenică.

— Lasă-ţi blana acasă, îi sugeră el.

— Bună ziua, Toby! Crăciun fericit!

Vocea îi era muşcătoare, dar se vedea că face eforturi să se stăpânească. Înainte de a se întoarce cu faţa la ea, Toby ştiu că Abigail îşi regăsise sângele rece.

— Crăciun fericit!

Apoi privind-o din faţă:

— Hei! Arăţi magnific!

Purta o haină trei sferturi roşie şi o fustă plisată.

Vocea ei avea inflexiuni batjocoritoare. Luă ceaşca de cafea şi o ridică, vrând parcă să ţină un toast.

— Vom reuşi şi de data asta, nu-i aşa, Toby?

— Şi încă cum!

* * *

Aşteptau în catedrală. În clipa în care Abigail ieşi din maşină, un reporter întinse un microfon spre ea.

— Crăciun fericit, doamnă senator!

— Crăciun fericit, Bob!

„Abby e inteligentă!” îşi spuse Toby încurajându-se. Îi cunoştea pe toţi reporterii şi pe toţi ziariştii, indiferent cât erau de importanţi sau nu.

— Doamnă senator, vă pregătiţi să participaţi la slujba de Crăciun de la catedrală. Aveţi vreo rugăminte specială să-i adresaţi lui Dumnezeu?

Abigail ezită exact cât trebuie. Apoi spuse:

— Bob, cred că toţi ne rugăm pentru pace şi linişte în lume, nu? Mă voi ruga şi pentru cei cărora le e foame. N-ar fi minunat să ştii că fiecare bărbat, fiecare femeie, fiecare copil din lume va mânca bine în seara asta?

Surâse şi înaintă prin mulţimea care aştepta la porţile catedralei.

Toby urcă în maşină. „Formidabil!” îşi spuse. De sub scaunul său scoase lista cu numerele curselor. Nu prea avusese noroc cu caii aleşi în ultima vreme. Era cazul ca să-i surâdă şi lui norocul.

* * *

Slujba dură o oră şi un sfert. La ieşire, alt ziarist o aştepta pe Abigail cu câteva întrebări dificile.

— Doamnă senator, aţi văzut coperta de la „National Mirroir”?

Toby tocmai se pregătea să-i deschidă portiera, îşi ţinu respiraţia, nerăbdător să vadă cum se va descurca Abigail.

Ea surâse – un surâs larg, fericit.

— Da, bineînţeles.

— Şi ce părere aveţi?

Ea râse.

— Am fost surprinsă. Eram obişnuită să apar în „Congressional Record” decât în „National Mirroir”.

— V-a deranjat apariţia acestei fotografii?

— Bineînţeles că nu! De ce să mă deranjeze? Ca cea mai mare parte dintre noi, în aceste zile de sărbătoare, mă gândesc la cei pe care îi iubesc, dar nu mai sunt lângă mine. Fotografia mi-a amintit ce mult şi-a dorit mama mea să câştig acest concurs. Am participat doar să-i fac ei plăcere. Era văduvă, după cum ştiţi şi m-a crescut singură. Am fost foarte apropiate una de cealaltă.

Brusc, ochii i se umeziseră, buzele îi tremurară, coborî privirea şi intră în maşină.

Cu un zgomot sec, Toby puse siguranţele pe portiere.

* * *

Becul robotului de la telefon era aprins când Pat se întoarse de la slujbă. Apăsă pe butonul de derulare până ce banda ajunse la capăt, apoi îi dădu drumul.

Primii trei nu lăsaseră mesaj. Apoi se auzi vocea încordată a lui Sam.

— Pat, am încercat să te găsesc. Iau avionul spre Washington. Ne vedem deseară la Abigail.

Nu se putea o surpriză mai mare! Sam, care voia să petreacă o săptămână cu Karen şi cu soţul ei, se întorcea în grabă la Washington. Probabil că Abigail insistase să vină. Trebuia să fie ceva între ei! Abigail avea cu opt ani mai mult ca el, dar nu-şi arăta vârsta. Şi erau atâţia bărbaţi care se căsătoreau cu femei mai în vârstă decât ei.

Luther sunase şi el.

— Continuă să lucrezi la a doua versiune a decupajului. Vino la Abigail la ora patru după-amiază. Dacă ziarişti te întreabă despre fotografia din Mirroir spui că nu ai văzut-o.

Mesajul următor începea astfel, pe un ton jos, emoţionat:

— Domnişoară Traymore... of, Pat. Poate că m-ai uitat. (O clipă de linişte.) Ba nu, cred că îţi aminteşti de mine. Dar la câţi oameni cunoşti dumneata... (Din nou linişte.) Trebuie să mă grăbesc. Sunt Margaret Langley. Directoarea... pensionată, bineînţeles... a şcolii din Apple Junction.

Timpul mesajului se epuizase. Enervată, Pat îşi muşcă buzele.

Domnişoara Langley mai sunase o dată. De data aceasta, era grăbită.

— Dacă vrei să afli mai multe, sună-mă la 518- 555-2460.

Se auzi zgomotul unei respiraţii ezitante, apoi domnişoara Langley adăugă brusc:

— Am aflat noutăţi despre Eleanor astăzi.

Domnişoara Langley răspunse la primul apel.

Pat de abia avu timp să se prezinte.

— Domnişoară Traymore, după atâţia ani, am primit veşti de la Eleanor. Când veneam de la biserică telefonul sună, am ridicat şi ea a spus" alo" cu vocea ei plăcută şi timidă... Am început amândouă să plângem.

— Unde e Eleanor? Ce face?

Tăcere. Apoi Margaret Langley vorbi încet, ca şi cum şi-ar fi căutat cuvintele.

— Nu mi-a spus unde e. Mi-a spus că e bine acum, dar că nu vrea să se ascundă tot restul vieţii. Vrea să se predea poliţiei. Ştie că se va întoarce în închisoare... A încălcat obligaţiile pe care le avea. Dar acum ar vrea să vin să o văd.

— Să se predea poliţiei!

Pat îşi aminti chipul disperat, stupefiat al Eleanorei după ce fusese condamnată.

— Ce i-aţi răspuns?

— Am implorat-o să-ţi dea telefon. Credeam că ai posibilitatea să o ajuţi să-şi recapete libertatea condiţionată...

Brusc, vocea directoarei se frânse.

— Domnişoară Traymore, te rog, nu-l lăsa pe copilul ăsta să intre în închisoare!

— Voi încerca, promise Pat. Am un prieten, un deputat care ne va ajuta. Domnişoară Langley, vă rog, de dragul Eleanorei, ştiţi unde aş putea să o găsesc?

— Nu, sincer, nu ştiu.

— Dacă vă mai sună, rugaţi-o să ia legătura cu mine înainte de a se preda.

— Ştiam că vei accepta să ne ajuţi. Ştiam că eşti o persoană cumsecade.

Vocea Margaretei Langley se schimbase.

— Vreau să îţi spun ce impresionată am fost că domnul

Pelham mi-a telefonat pentru a mă invita la emisiune. Mâine vin să facă înregistrarea.

Deci Luther îi ascultase indicaţiile.

— Sunt încântată!

Pat încercă să pară entuziasmată şi adăugă:

— Nu uitaţi să-i spuneţi Eleanorei să mă sune.

Închise şi aşeză cu grijă receptorul la locul lui.

Dacă Eleanor era atât de timidă cum spunea directoarea, predându-se poliţiei, făcea dovada unui curaj nemăsurat. Dar ar fi delicat pentru Abigail Jennings în următoarele zile ca această tânără vulnerabilă să reintre în închisoare. Mai ales dacă susţine încă faptul că e nevinovată şi că nu era autoarea furtului de la biroul electoral.

Douăzeci şi trei

Intrând pe culoarul ospiciului, Arthur simţi o atmosferă tensionată şi deveni mai atent. Clădirea părea liniştită. Fuseseră aduşi brazi de Crăciun şi lumânările de Hanukkah, iar mesele erau acoperite cu zăpadă artificială. La fiecare uşă a unui salon, era o carte de rugăciuni. Aparatele de radio difuzau colinde de Crăciun. Dar era ceva care nu mergea.

— Bună ziua, doamnă Harnick! Cum vă mai simţiţi.

Bătrâna înaintă încet în fotoliul cu rotile, cu trupul aplecat înainte, cu părul răvăşit şi chipul pământiu.

— Nu te apropia de mine, Arthur, spuse cu voce tremurătoare. Le-am spus că ieşeai din camera Anitei şi sunt sigură că nu m-am înşelat.

Atinse braţul doamnei Harnick, dar ea se feri.

— Bineînţeles că am fost la doamna Gillespie. Doar eram foarte bun prieten cu ea!

— Nu eraţi prieteni! îi era frică de dumneata!

Arthur încercă să-şi ascundă mânia.

— Ascultă, doamnă Harnick.

— Ştiu eu ce spun. Anita voia să trăiască! Fiica ei Anna Maria trebuia să vină s-o vadă. Nu mai fusese în Est de trei ani. Anita spunea că nu-i pasă dacă moare după ce o vede pe Anna Maria. Nu putea să moară aşa... Şi le-am spus asta!

Infirmiera-şefă, Elizabeth Sheehan era aşezată la un birou la mijlocul culoarului. Avea chipul sever şi ochii bleu-gri erau ca de oţel când era mânioasă.

— Arthur, înainte de a-ţi începe lucrul, vino pe la biroul meu, dacă vrei.

O urmă în biroul administrativ al ospiciului, unde familiile veneau să lase ultimele dispoziţii înainte de a se debarasa de bătrânii lor părinţi.

Dar astăzi, în birou nu era nimeni, doar un bărbat îmbrăcat într-un impermeabil şi cu o pereche de pantofi ce aveau nevoie de

o perie bună pentru a-şi recăpăta luciul. Avea un surâs amabil şi o atitudine foarte prietenoasă, dar Arthur nu-l lăsă să abuzeze.

— Sunt comisarul Barrot, spuse el.

Apăruse şi directorul ospiciului, domnul doctor Cole.

— Aşează-te, Arthur, spuse el cu o voce forţat amabilă. Mulţumesc, domnişoară Sheeham, nu mai e nevoie să rămâneţi.

Arthur se aşeza pe un scaun cu spătarul drept, fără să uite să îşi aşeze mâinile pe genunchi, într-o atitudine foarte surprinsă, ca şi cum nu înţelegea ce se întâmplă. Exersase de multe ori mimica şi poziţia în faţa oglinzii.

— Arthur, doamna Gillespie a murit marţea trecută, spuse comisarul Barrot

Arthur înclină capul şi luă un aer dezolat. Mulţumi brusc cerului că se întâlnise cu doamna Harnick pe culoar.

— Ştiu. Aş fi vrut să mai reziste puţin. Fiica ei voia să vină să o vadă. Nu o mai văzuse de doi ani.

— Ştiai? întrebă doctorul Gole.

— Bineînţeles. Doamna Gillespie îmi spusese.

— Înţeleg. Nu ştiam că ţi-a vorbit de vizita fiicei sale.

— Domnule doctor, ştiţi cât dura să o hrănesc pe doamna Gillespie. Uneori voia să se odihnească şi stăteam de vorbă.

— Arthur, te-ai simţit uşurat de moartea ei? întrebă comisarul Barrot.

— Am fost uşurat că a murit înainte ca acel cancer pe care-l avea să o otrăvească. A suferit ca o martiră, nu-i aşa, domnule doctor?

Îl privi pe director cu ochi mari.

— Posibil că da, spuse directorul fără chef. Deşi nu se ştie niciodată…

— Dar aş fi dorit ca să trăiască măcar până ar fi văzut-o pe Anna Maria. Deseori ne rugam împreună pentru asta. Îmi spunea să-i citesc rugăciuni…

Comisarul Barrot îl privi absent.

— Arthur, ai fost în camera ei luni?

— Da, am intrat chiar înainte de turul de inspecţie al infirmierei Krause. Dar nu avea nevoie de nimic.

— Doamna Harnick spune că te-a văzut ieşind la ora patru fără cinci. Exact?

Arthur îşi pregăti răspunsul.

— Nu. Nu intrasem în cameră, mă uitam numai din prag. Avusese o noapte agitată şi eram îngrijorat pentru ea. Doamna Harnick m-a văzut când am băgat capul pe uşă.

Doctorul Cole se instală mai comod pe fotoliu. Părea uşurat.

Vocea comisarului se îmblânzi:

— Dar ieri ai spus că doamna Harnick s-a înşelat.

— Nu. Am fost întrebat dacă am intrat de două ori în camera doamnei Gillespie. Am spus că nu. Dar, gândindu-mă mai târziu, mi-am amintit că băgasem capul pe uşă. Deci avem amândoi dreptate, şi eu, şi doamna Harnick.

Doctorul Cole surâdea.

— Arthur este un ajutor foarte devotat, spuse el. Doar ţi-am spus, domnule Barrot.

Dar comisarul nu surâdea.

— Arthur, mai sunt ajutoare care se roagă cu pacienţii lor?

— Oh, cred că sunt singurul. Vedeţi, eu am fost cândva la Seminar. Voiam să devin popă, dar m-am îmbolnăvit şi am renunţat. Dar, într-un fel, simt că sunt om al Bisericii.

Cu o privire clară, comisarul îl încurajă să continue.

— Ce vârstă aveai când ai intrat la Seminar, Arthur? întrebă el politicos.

— 20 de ani. Şi-am rămas acolo până la 21.

— Înţeleg… Spune-mi, Arthur, la ce Seminar ai fost?

— La „Collegeville”, Minnesota, la benedictini.

Comisarul scoase un carnet şi notă amănuntele. Arthur îşi dădu seama prea târziu că spuse prea mult. Dacă Barrot lua legătura cu cei de acolo, ar afla că Arthur a fost rugat să plece după moartea fratelui Damian.

Acest gând îl deranjă toată ziua. Doctorul Cole îi spusese să se întoarcă la lucru dar simţea cum îl urmăresc privirile bănuitoare ale infirmierei Sheeham. Toţi pacienţii îl priveau cu un aer ciudat.

Când merse să-l vadă pe domnul Thomas o găsi lângă el şi pe fiica lui.

— Arthur, nu te vei mai ocupa de tatăl meu. Am rugat-o pe infirmiera Sheehan să desemneze pe cineva care să aibă grijă de el.

Avu impresia că îl pălmuieşte cineva. Chiar săptămâna trecută, domnul Thomas se plânsese:

— Nu voi mai putea suporta mult timp să fiu atât de bolnav.

Arthur îl liniştise:

— Poate că Dumnezeu nu vă va prelungi chinurile, domnule Thomas.

Arthur se strădui să păstreze un surâs calm pe buze în timp ce traversa salonul, îndreptându-se spre domnul Whelan care se chinuia să se ridice. Ducându-l şi aducându-l de la toaletă, simţi că iar îl iau durerile de cap… acele dureri surde, înnebunitoare care făceau să i se aprindă mii de flăcări în faţa ochilor. Ştia ce voia să însemne asta.

Ajutându-l pe domnul Whelan să se aşeze în fotoliu, privi spre televizor. Ecranul cenuşiu prindea viaţă puţin câte puţin… Chipul lui Gabriel… Aşa cum apărea în ziua judecăţii de apoi…

Gabriel i se adresa doar lui:

— Arthur, nu mai eşti în siguranţă aici.

— Înţeleg!

Îşi dădu seama că vorbise cu voce tare şi îl auzi pe domnul Whelan spunând:

— Fir-ar să fie!

Coborî la vestiare, îşi strânse lucrurile, lăsând doar uniforma şi o pereche de şosete vechi. Avea liber de luni până miercuri şi nimeni nu putea să bănuiască faptul că joi, el nu se va mai întoarce. Doar dacă – din întâmplare – ar umbla cineva în dulapul lui şi ar vedea că e gol.

Îşi luă haina sport, în nuanţe de maro şi galben pe care şi-o cumpărase anul trecut de la J.C. Renney. De obicei o lăsa la ospiciu, pentru a fi prezentabil în caz că se întâlnea cu Glory la cinema sau în oraş.

În buzunarul impermeabilului, puse perechea de şosete în care ascundea trei sute de dolari.

Păstra întotdeauna o rezervă de bani aici şi acasă, în vederea unei plecări în grabă.

Sala vestiarelor era răcoroasă şi destul de murdară. Nu mai era nimeni. Cea mai mare parte a angajaţilor erau liberi. Doar el se oferise voluntar să lucreze.

Avea mâinile uscate şi-i tremurau. Nervozitatea le accentua tremurul de obicei imperceptibil. Nu avea dreptul să-l trateze astfel! Cu ochi neliniştiţi făcu înconjurul sălii goale. Într-un dulap fuseseră îngrămădite mai multe furnituri, şi, în apropierea scării, era o cutie cu sticle şi cutii de conserve aparţinând lucrătorilor însărcinaţi cu curăţenia. Se gândi la cei de la etaj – doamna Harnick, care îl acuza, fiica domnului Thomas – care îi interzicea să se apropie de tatăl ei, infirmiera Sheehan. Cum îndrăzneau să-l bârfească. Să-l interogheze, să-l dea afară?!

Găsi un bidon pe jumătate plin cu terebentină, îi scoase dopul şi îl goli peste un dulap. Picăturile de terebentină se scurseră încet. Lăsă uşa dulapului deschisă. Vreo 10 saci cu gunoaie erau îngrămădiţi alături, aşteptând să fie căraţi de acolo.

Arthur nu fuma, dar – când vizitatorii îşi uitau pachetele de ţigări la ospiciu, le strângea pentru Glory. Luă un Salem din buzunar, îl aprinse, trase mai multe fumuri pentru a se asigura, că ţigara nu se va stinge, desfăcu un sac de gunoaie şi aruncă ţigara înăuntru.

Nu va dura prea mult. Ţigara se va consuma repede. Apoi sacul va lua foc, şi celelalte la fel, iar terebentina va da amploare incidentului.

Tifoanele şi cârpele vor face un fum gros şi, în timpul în care personalul se va grăbi să-i scoată pe bătrâni afară, imobilul va fi

complet distrus. Se va vorbi de un accident datorită neglijenţei: o ţigară aprinsă în gunoaie, un bidon deschis de terebentină... în cazul în care anchetatorii vor mai găsi atâtea urme.

Privi sacul cu nările fremătând de uşoara şi plăcuta mireasmă de ars. Apoi ieşi şi traversă strada, îndreptându-se spre staţia de metrou.

* * *

Instalată în canapea, Glory citea când Arthur se întoarse acasă. Glory purta o rochie de lână albastră cu broderie în faţă şi mâneci lungi. Romanul pe care îl citea era un best-seller care o costase 15 dolari şi 95 de cenţi. Arthur nu cheltuise niciodată în viaţa lui mai mult de un dolar pe o carte. Cumpăra, de obicei de la anticariat, unde răsfoia o mulţime de cărţi şi alegea şase sau şapte volume. Apoi se instala fericit să le citească. Dar cărţile cu copertă pătată şi ruptă care îi făceau atâta plăcere când le cumpăra păreau sărăcăcioase alături de cartea aceasta cu coperta lucioasă, cu pagini curate şi albe. I-o dăduseră fetele de la birou.

Glory îi pregăti pui prăjit, sos cu usturoi şi pâine caldă. Dar nu-i făcea nicio plăcere să mănânce singur de Crăciun. Ea spusese că nu îi e foame. Părea gânditoare. O surprinsese de mai multe ori fixându-l cu o privire neliniştitoare şi întrebătoare.

Îi amintea de privirea doamnei Harnick. Nu voia ca lui Glory să îi fie teamă de el!

— Am un cadou pentru tine, îi spuse. Sunt sigur că-ţi va face plăcere.

Ieri, la un magazin în centrul comercial, găsise un şorţuleţ şi păpuşa Raggedy Ann era exact ca înainte. O ambalase în hârtie specială pentru cadouri pentru a-i da impresia unei surprize adevărate.

— Şi eu am ceva pentru tine, tată.

Schimbară cu gravitate cadourile.

— Deschide tu prima! spuse el.

Voia să vadă cum reacţionează. Va fi foarte fericită!

— Bine.

Ea surâse. Arthur remarcă faptul că părul ei era mai deschis. Şi-l decolorase?

Desfăcu panglica, îndepărtă hârtia şi şorţuleţul se ivi primul.

— Ce...? Oh, tată?

Era uimită.

— Ai găsit-o! Ce şorţ drăguţ are!

Părea mulţumită, dar nu înnebunită de fericire aşa cum şi-o imaginase el. Apoi chipul ei deveni gânditor.

— Priveşte figura asta tristă... Aşa credeam eu că sunt. Îmi

amintesc de ziua în care am pictat-o. Eram foarte bolnavă, nu-i aşa?

— Vei dormi din nou cu ea? întrebă el. De asta o căutai, nu?

— Oh, nu... Voiam doar s-o văd. Acum deschide cadoul. Cred că îţi va plăcea.

Era un pulover de lână bleu cu alb, cu anchior şi mâneci lungi.

— Eu l-am împletit pentru tine, spuse Glory bucuroasă. Îţi dai seama? în sfârşit am fost în stare să duc ceva până la capăt! Credeam că nu voi reuşi niciodată... Dar încep să mă descurc. Era şi timpul, nu?

— Eu te iubesc aşa cum eşti, spuse el. Îmi place să am grijă de tine.

— Dar, în curând, s-ar putea să nu mai fie posibil.

Ştiau amândoi ce voia ea să spună

Era cazul să-i vorbească.

— Glory, începu el prudent. Azi mi s-a cerut să mă ocup de ceva deosebit. Mai multe ospicii din Tennessee nu au personal şi au nevoie de ajutor pentru bolnavi. Vor să plec să lucrez acolo cât mai curând.

— Să pleci? Iar?

Părea uimită.

— Da, Glory. Eu îndeplinesc misiunile Domnului şi e rândul meu acum să-ţi cer ajutorul. Însemni mult pentru mine. Vom pleca joi dimineaţă.

Nu se temea de nimic până atunci. Focul încă nu ajunsese până sus. Cel mult, dosarele pacienţilor începuseră să ardă. Chiar şi dacă incendiul era stins înainte de a distruge clădirea, poliţia va avea nevoie de ceva timp pentru a-l verifica şi a găsi datele despre serviciile lui, perioadele lungi în care nu lucrase şi mai ales motivele pentru care era dat afară. Când comisarul îl va căuta, el şi Glory vor fi plecaţi.

Câteva clipe, Glory rămase tăcută. Apoi spuse:

— Tată, dacă fotografia mea apare în emisiunea de vineri seara, mă predau la poliţie. Toată lumea o va vedea şi nu mai pot continua să trăiesc întrebându-mă dacă m-a recunoscut cineva sau nu. Dacă fotografia nu apare, mergem la Tennessee.

Buzele începuseră să-i tremure şi el bănui că se stăpâneşte să nu plângă.

Se apropie de ea şi-i mângâie obrazul. Nu-i putea spune lui Glory că alesese ziua de joi pentru plecare tocmai din cauza emisiunii.

— Tată, izbucni brusc Glory, începusem să fiu fericită aici. E nedrept să te oblig să faci mereu valizele şi să plecăm.

Douăzeci şi patru

La ora unu şi jumătate, Lila suna la uşa lui Pat. Avea în mână un pachet.

— Crăciun fericit!

— Crăciun fericit! Intră!

Pat era fericită de această vizită. De dimineaţă, începuse să se întrebe dacă era bine sau nu să-l anunţe pe Luther că Eleanor voia să se predea. Şi cum ar putea deschide cu el discuţia despre Catherine Graney? Ideea unei urmăriri judiciare nu-i surâdea deloc.

— Nu am timp să stau, spuse Lila Voiam doar să-ţi aduc prăjitura asta cu fructe. E una din specialităţile mele.

Pat o strânse în braţe.

— Sunt atât de bucuroasă că te văd! Ar fi fost trist să fiu singură în după-amiaza de Crăciun. Bei un pahar de sherry?

Lila se uită la ceas.

— La ora două fără un sfert trebuie să plec.

Pat o invită în salon, luă o farfurie, un cuţit şi pahare, turnă sherry şi tăie câteva bucăţi de prăjitură.

— Grozav! aprecie ea după ce gustă o bucăţică.

— E bună, nu-i aşa? admise Lila.

Făcu rapid cu privirea turul salonului.

— Ai schimbat ceva aici?

— Două tablouri. Mi-am dat seama că nu erau la locul lor.

— Ce-ţi aminteşti, de fapt?

— Anumite detalii. Lucram în bibliotecă, apoi ceva m-a îndemnat să vin aici. Am ştiut imediat că trebuie să schimb natura moartă cu peisajul.

— Ce altceva, Pat? Mai e ceva, nu?

— Sunt foarte nervoasă, spuse ea simplu. Şi nu ştiu de ce.

— Pat, te rog, pleacă de aici! Du-te la un hotel, ia-ţi un apartament.

Lila îşi împreună mâinile într-un gest de implorare.

— E imposibil! Dar am nevoie de ajutorul tău! Îţi petreceai Crăciunul aici? Povesteşte-mi cum era!

— Ultima dată când am fost, aveai trei ani jumătate şi ştiai ce înseamnă Crăciunul. Erau foarte fericiţi că te au. A fost – cu adevărat – o zi fericită.

Uneori mi se pare că îmi amintesc câte ceva despre ziua aceea. Aveam o păpuşă care mergea. Şi încercam să mă plimb cu ea. Aşa a fost?

— Da, în anul acela ai primit o păpuşă care mergea.

— Mama a cântat la pian în cursul după-amiezii, nu?

— Da.

Pat se îndreptă spre pian şi îl deschise.

— Îţi aminteşti ce a cântat?

— Sunt sigură că a fost aria ei preferată: „Clopotele de Crăciun”!

— O ştiu. Veronica m-a învăţat. Spunea că bunica adora această arie.

Degetele ei atinseseră uşor clapele.

Lila o ascultă fără să-şi îndepărteze privirea de la ea. Când ecoul ultimelor acorduri se stinse, declară:

— E foarte apropiat de ceea ce cânta mama ta. Ţi-am spus că semeni cu tatăl tău, dar – până acum – niciodată n-am realizat cât de frapantă e această asemănare. Cine l-a cunoscut bine nu poate să nu-şi dea seama…

* * *

La ora trei, echipa de televiziune de la Antena Potomac ajunse la senatorul Jennings pentru a filma petrecerea de Crăciun.

Toby îi urmări pe toţi cu atenţie în timp ce îşi instalau aparatura în salon şi în sufragerie, supraveghind ca nimic să nu fie spart sau mutat de la locul lui. Ştia ce mult ţine Abby la tot ce se afla în acea casă.

Pat şi Luther ajunseră la interval de un minut sau două. Pat purta o rochie albă care îi punea în valoare silueta. Părul era strâns cu o clamă din pietre preţioase. Toby nu o văzuse niciodată pieptănată astfel. Avea un aer straniu şi i se părea că-i aminteşte

de cineva... Dar de cine?

Părea calmă, în vreme ce Pelham nu se chinuise deloc să-şi ascundă agitaţia. De abia sosit, se luă la ceartă cu unul dintre operatori. Abigail era crispată, ceea ce înrăutăţea şi mai mult situaţia. Încă de la început, avu o mică dispută cu Pat. Pat voia să fie luate câteva platouri de pe bufet, pentru ca Abigail să fie filmată în timp ce făcea ultimele pregătiri. Abigail refuză.

— Doamnă senator, durează până obţinem exact ambianţa dorită. E mai bine să încercăm câte ceva înainte să vină toată lumea.

— Nu vreau ca invitaţii mei să fie transformaţi în figuranţi, într-un film de mâna a doua, spuse sec Abigail.

— De aceea şi vreau ca o parte din filmări să le facem acum.

Toby remarcase faptul că Pat nu ştia să cedeze atunci când voia neapărat ceva. Luther spuse că Abigail gătise totul, ceea ce dădu naştere unei alte dispute. Pat voia ca Abigail să fie filmată în bucătărie.

— Doamnă senator, toată lumea se gândeşte că aceste feluri de mâncare au fost comandate. Dacă se află că le-aţi pregătit singură, veţi câştiga inima tuturor femeilor condamnate să pregătească trei mese pe zi, fără să mai vorbim de bărbaţii cărora le place să gătească.

Abigail refuză categoric, dar Pat insistă:

— Suntem aici pentru a-i convinge pe ceilalţi că sunteţi un om obişnuit, ca şi ei.

Până la urmă, Toby o convinse să accepte.

— Hai, arată-le că ai trecut cursurile mătuşii Julia, o încurajă el.

Abby refuză şorţul peste cămaşa şi pantalonii eleganţi pe care-i purta, dar văzând-o astfel nimeni nu ar fi crezut-o cu adevărat în stare să gătească ceva.

Toby o privi întinzând crema pe o prăjitură, tăind jambonul, sărând crabul, făcând adevărate minuni cu degetele ei subţiri şi lungi. În bucătăria ei, domnea ordinea şi curăţenia. Era meritul lui Francey Foster.

Când operatorii începuseră să filmeze, Abigail se destinse. La a doua filmare, Pat declară:

— Mulţumesc. Sunt sigură că avem acum ce am dorit. Totul e perfect! Acum, dacă vreţi să vă schimbaţi, puteţi profita de timpul în care filmăm masa.

* * *

Toby era nerăbdător să vadă ce ţinută alesese Abby:

întreaga zi ezitase între două posibilităţi. Fu de-a dreptul fericit să o vadă în corsajul galben şi fusta în nuanţe pastelate. Părul i se revărsa în jurul chipului, atingându-i aproape umerii. Machiajul era puţin mai pronunţat ca de obicei.

Era de o frumuseţe surprinzătoare. Şi strălucirea aceasta pe care o degaja mai avea un motiv şi Toby ştia care e. Sam Kingsley va fi prezent în seara aceea, acolo.

Abby îşi aruncase plasa asupra lui Sam, nu mai era nicio îndoială. Nu-i trebuise mult timp lui Toby pentru a remarca discreţia cu care Abby le sugera tuturor cunoscuţilor să-l aşeze lângă ea la dineuri. Ceva din el îi aducea aminte de Billy şi – probabil – de aceea se simţea atât de atrasă de el. Se comportase bine în public întotdeauna, dar Toby ştia cât o afectase moartea lui Billy.

Şi mai ştia şi că Sam nu era îndrăgostit de ea. Dar asta conta prea puţin. Sam nu va rezista mai mult decât ceilalţi. Abby era prea dominatoare pentru toţi bărbaţii. Fie îi suportau programul şi toanele, ceea ce o făcea pe Abigail să se plictisească de ei, fie refuzau ei o asemenea viaţă hărţuită. Dar, el, Toby, făcea parte din viaţa ei pentru totdeauna. Nu putea să-l părăsească şi ştia şi ea acest lucru.

Tot privind-o agitându-se de la masă la bufet şi înapoi, se simţi cuprins de regret şi i se puse un nod în gât. Se surprindea uneori imaginându-şi că altele ar fi fost relaţiile lor acum dacă el şi-ar fi pus capul la treabă în timpul liceului. Ar fi ajuns inginer în loc de om bun la toate şi la nimic. Dacă ar fi fost atrăgător ca Jeremy Saunders şi nu doar un munte de om… Cine ştie? Poate Abigail s-ar fi îndrăgostit şi de el…

Alungă acest gând, întorcându-se în prezent.

La ora cinci fix, sosi prima maşină. Fostul judecător de la Curtea Supremă şi soţia sa intrară la braţ.

— Crăciun fericit, doamnă vice-preşedinte! spuse judecătorul.

Abigail îl strânse în braţe cu căldură.

— Domnul să vă audă! spuse ea râzând.

Începură să sosească şi ceilalţi invitaţi. Li se servi şampanie şi punch.

— Păstraţi băuturile tari pentru mai târziu, recomandase Luther. Statele din Sud nu vor să vadă că reprezentanţii lor beau prea mult alcool.

Sam ajunse ultimul. Abigail merse să-i deschidă uşa. Sărutul care îl depuse pe obrazul lui fu plin de tandreţe. Luther îndreptă camera spre ei. Pat simţi că inima i se strânge de durere. Sam şi Abigail formau un cuplu excepţional – înalţi, unul brunet, altul blond, echilibru între şuviţele cărunte ale lui Sam şi ridurile fine din

jurul ochilor lui Abigail.

Invitaţii se strânseră în jurul lui Abigail. „Nu mă pot gândi la ei ca deputat! îşi spuse ea. Nu l-am văzut niciodată în mediul lui profesional.” Tot aşa se întâmplase şi cu părinţii ei? Se întâlniseră într-o vacanţă la Martha’s Vineyard şi se căsătorise luna următoare, fără a se cunoaşte cu adevărat şi fără a-şi înţelege unul altuia pasiunile. Dezacordurile erau inevitabile.

„Dar eu nu mă voi certa cu tine, Sam. Mie îmi place această lume!”

Probabil că Abigail spusese o glumă pentru că toată lumea izbucni în râs. Sam îi zâmbi.

— E un plan bun, Pat, spuse operatorul. Un pic de sentiment – înţelegi ce vreau să spun? E prima dată când Abigail apare cu un tip. Oamenii iubesc poveştile astea.

— Îndrăgostiţii plac tuturor, replică Pat.

— De ajuns! anunţă Luther. Să-i lăsăm puţin să se simtă bine. Pat, mai filmăm şi mâine dimineaţă în biroul lui Abigail. Te ocupi tu, pentru că eu voi fi la Apple Junction. Ştii de ce avem nevoie.

Îi întoarse spatele cu un gest brusc, de parcă i-ar fi dat de înţeles că pentru ea seara se terminase. De ce? Din cauza fotografiei din „Mirroir” sau pentru că refuzase să se culce cu el? Voi afla şi acest răspuns în timp..

Se strecură printre invitaţi, o luă pe culoar şi intră în biroul în care îşi lăsase haina.

— Pat!

Se întoarse.

— Sam!

O privea din pragul uşii.

— Adică… domnule deputat… Cele mai bune urări!

Apoi îşi luă haina.

— Pat, pleci?

— Nimeni nu mi-a spus să rămân. Se apropie şi-i luă haina din mâini.

— Ce e cu povestea asta cu „Mirroir”? îi spuse în câteva cuvinte.

— Şi doamna senator de Virginia mă bănuieşte că am trimis fotografia la ziar doar pentru a realiza emisiunea aşa cum voiam eu.

Sam îi aşeză o mână pe umăr.

— Şi n-ai trimis-o tu, nu-i aşa?

— Şi tu mă întrebi?!

Cum putea să creadă aşa ceva?! Dacă se gândise o clipă la asta, înseamnă că nu o cunoştea deloc. Era poate timpul ca ea să realizeze că Sam din visurile şi amintirile ei nu exista… Nu mai

exista…

— Pat, nu pot să plec chiar acum. Dar sper să scap într-o oră. Te întorci acasă?

— Da. De ce?

— Vin cât pot de repede. Vom merge să cinăm undeva.

— Toate restaurantele bune sunt închise. Rămâi aici, distrează-te.

Făcu un pas să se îndepărteze de el.

— Domnişoară Traymore, dacă îmi daţi cheile, vă aduc maşina în faţă.

Brusc, se îndepărtară unul de celălalt jenaţi.

— Toby, ce dracu’ faci aici? exclamă Sam.

Toby îl privi impasibil.

— Doamna senator i-a rugat pe invitaţi să se aşeze la masă, domnule deputat, şi eu transmit rugămintea ei celor ce nu au fost de faţă. M-a trimis special să vă caut.

Sam ţinea încă haina lui Pat, care i-o lua din mână.

— Pot să-mi caut maşina şi singură, Toby, spuse ea, privindu-l în faţă.

Rămăsese în pragul uşii, cu silueta lui masivă şi sumbră. Pat voi să treacă pe lângă el, dar Toby nu se mişcă.

— Se poate?

Toby o privea dus pe gânduri.

— Oh, da… Bineînţeles… Pardon… Făcu un pas şi se lipi de perete, evitând ca ea să-l atingă trecând.

* * *

Pat conducea cu geamul deschis încercând să îşi alunge din minte bucuria cu care se regăsiseră Abigail şi Sam şi atitudinea celorlalţi invitaţi care îi priveau aproape ca pe un cuplu. Ajunse acasă la ora opt fără un sfert. Felicitându-se în gând că pregătise raţa la cuptor. Îşi pregăti o gustare şi-şi turnă un pahar de vin. Casa îi părea mare şi goală. Aprinse luminile la intrare, în bibliotecă, în sufragerie şi în salon, apoi conectă la priză instalaţiile luminoase din brad.

În ajun, salonul i se păruse plăcut, primitor. În seara aceea, fără să ştie exact de ce, regăsea o atmosferă neliniştitoare, bântuită de umbre din trecut. De ce? Privirea îi fu atrasă de o şuviţă de păr de înger, cu greu vizibilă pe covorul colorat. Ieri, când era cu Lila, i se păruse că văzuse o ghirlandă exact în acelaşi loc de pe covor. Dar pentru că nu era decât o şuviţă de păr…

Televizorul era instalat în bibliotecă. Îşi luă gustarea şi paharul şi se aşeză să urmărească ultimele ştiri transmise de Potomac. Vor prezenta şi reportajul de la biserică din acea

dimineaţă?

Într-adevăr, Pat o văzu pe Abigail coborând din maşină, îmbrăcată într-o haină roşie care accentua culoarea tenului şi a părului, ochii plini de căldură, mai ales în timp ce vorbea despre cei cărora le este foame. Ea era femeia pe care o admirase atât. Prezentatorul anunţă:

— În continuare, senator Jennings a fost întrebată despre fotografia ca tânără regină a frumuseţii, apărută în „National Mirroir”.

O reproducere a copertei revistei apăru pe ecran.

— Cu lacrimi în ochi, senator Jennings a evocat dorinţa mamei sale de a participa la concurs. Antena Potomac îi urează doamnei senator Crăciun fericit! Dacă mama ei ar fi trăit să o vadă astăzi, suntem siguri că ar fi fost foarte mândră de ea.

— Dumnezeule mare! exclamă Pat.

Se ridică brusc şi închise televizorul.

„Şi Luther are tupeul să numească parodia asta program de ştiri! Nu e de mirare că televiziunea e acuzată că nu-şi respectă neutralitatea politică!”

Începu să noteze în grabă declaraţiile contradictorii pe care le auzise de-a lungul săptămânii:

„După părerea Catherinei Graney, Abigail şi Willard erau pe punctul de a divorţa.

Abigail afirma că îşi iubea cu pasiune soţul.

Eleanor a furat 65.000 de dolari din fondurile senatorului Jennings.

Eleanor Brown jură că nu ea a furat banii.

* * *

George Graney era un pilot foarte bun. Avionul lui trecuse controlul de revizie exact înainte de a decola.

După părerea lui Abigail, George Graney era un pilot imprudent şi pilota un avion de mâna a doua.”

„Toate astea nu însemnau nimic”, gândi Pat. „Absolut nimic.”

Era aproape ora unsprezece când soneria de la intrare anunţă sosirea lui Sam.

La ora zece, convinsă că Sam nu reuşi să plece, Pat urcase în camera ei. Apoi îşi spuse că Sam ar fi sunat-o că nu mai poate veni. Se îmbrăcase într-o pijama de mătase, destul de comodă, dar şi elegantă în cazul în care, totuşi, Sam şi-ar face apariţia. Se spălase pe faţă şi îşi lăsase o umbră vagă de culoare pe pleoape şi pe buze. Voia să arate cât mai bine, mai ales că Sam venea de la o regină a frumuseţii.

Îşi strânse şi hainele aruncate prin cameră. Sam era ordonat? „Nici măcar atât nu ştiu”, gândi Pat. În singura noapte pe care o petrecuseră împreună nu prea avuseseră timp să vorbească despre obiceiurile fiecăruia. În camera aceea de motel se spălase pe dinţi cu o periuţă pliantă pe care o lua tot timpul în călătorii.

— Iată exact ceea ce mi-ar trebui şi mie, spusese el.

Ea îi zâmbi în oglindă.

— Unul dintre pasajele mele preferate din Prizonierul trecutului este cel în care Smithy şi Paula îşi dau seama că se iubesc atât de mult, că sunt în stare să folosească aceeaşi periuţă de dinţi.

Înţelesese aluzia şi îi întinse periuţa spălată:

— Îţi aparţine.

Această periuţă de dinţi era acum într-un sertar al mesei de toaletă. Unele femei păstrează trandafiri uscaţi sau îşi leagă scrisorile cu o panglică. Ea păstrase periuţa de dinţi.

Tocmai coborâse când auzi soneria de la intrare.

— Intră, oricine ai fi! strigă ea.

Sam avea un aer dezolat.

— Pat regret din suflet. N-am putut pleca atât de repede cum credeam. Apoi m-am întors acasă cu un taxi, am desfăcut valizele şi mi-am luat maşina. Te pregăteai să te culci?

— Nu, deloc. Dacă te referi la ţinuta mea, te anunţ că – în termeni tehnici – se cheamă pijama de interior şi – după Saks – e ţinuta ideală pentru o seară petrecută acasă cu prietenii.

— Cu o singură precizare: depinde de prieteni, insinuă Sam. Cred că e o ţinută destul de sexy…

Pat îi luă haina. Stofa fină mai păstra încă răceala vântului de afară.

Sam se aplecă să o sărute.

— Vrei ceva de băut?

Şi, fără să aştepte răspunsul, îl conduse în bibliotecă şi îi arătă cu un gest barul.

Sam umplu două pahare de coniac şi îi întinse şi ei unul.

— Dacă nu mă înşel asta e băutura ta preferată după cină…

Pat aprobă din cap şi se aşeză pe fotoliul din faţa canapelei.

Trecând pe acasă, Sam se schimbase. Purta un pulover în nuanţe de bleu şi gri, care se potrivea perfect cu culoarea ochilor şi strălucirea argintie a părului. Se aşeză pe canapea cu un gest obosit şi plictisit. Ridurile din jurul ochilor i se accentuară.

— Ce s-a mai întâmplat după plecarea mea?

— Nimic special… De fapt a fost un moment demn de menţionat: Preşedintele a dat telefon pentru a-i ura lui Abigail Crăciun fericit.

— A dat telefon Preşedintele?! Asta înseamnă că…

— După părerea mea, jocurile n-au fost făcute încă. I-a telefonat probabil şi Clarei Lawrence.

— Crezi că nu s-a hotărât?

— Cred că, mai caută încă cea mai bună soluţie. Ai remarcat cum la dineul de la Casa Albă a făcut din Abigail vedeta serii. Totuşi, ieri seară a participat împreună cu soţia lui la un supeu în cinstea Clarei Lawrence.

— Sam, în ce măsură îl poate influenţa coperta de la „National Mirroir”?

El ridică din umeri.

— Greu de spus. Pentru unii, Abigail prea joacă rolul aristocratei din Sud. Pentru alţii, atitudinea asta o face de admirat. Dar aici apare problema: publicitatea făcută în jurul ameninţărilor pe care le-ai primit a dat tonul la o mulţime de glume pe sălile Capitoliului… Toate despre Abigail.

Pat privi spre paharul ei de coniac rămas neatins. Îşi simţi buzele uscate. Săptămâna trecută, Sam fusese îngrijorat pentru ea din cauza acestor ameninţări. Acum reacţiona la fel în ceea ce o priveşte pe Abigail. Poate că astfel se vor lămuri lucrurile.

— Şi, dacă emisiunea aduce cu sine o scădere mai mare a publicităţii de care se bucură Abigail, asta ar putea s-o coste scaunul de vice-preşedinte?

— Poate. Niciun preşedinte, în special cel care ţine la reputaţia administraţiei sale, nu va risca să se complice.

— Ăsta era răspunsul de care mă temeam.

Îi vorbi apoi despre Eleanor Brown şi Catherine Granny.

— Nu mai ştiu ce să cred, încheie ea. Să vorbesc cu Luther şi să eliminăm cele două subiecte. Dacă o fac, Luther va trebui să-i explice de ce lui Abigail.

— Nici nu se pune problema să-i mai dai şi altă bătaie de cap lui Abby, declară Sam. După plecarea celorlalţi, se vedea că a ajuns la capătul puterilor.

— După plecarea celorlalţi?

Pat ridică o sprânceană.

— Vrei să spui că tu ai mai rămas?

— Ea m-a rugat.

— Înţeleg.

Pat simţi că i se strânge inima. Deci bănuielile ei se adeveriseră.

— Deci, nu trebuie să-i spun nimic lui Luther.

— Pe cât posibil. Dacă fata asta…

— Eleanor Brown.

— Dacă dă telefon, convinge-o să aştepte negocierile eliberării sale condiţionate. Astfel, evităm orice fel de publicitate, cel puţin până Preşedintele va anunţa pe cine a ales.

— Şi Catherine Graney?

— Lasă-mă să caut dosarele acestui accident. Nu are niciun argument valabil.

Crezi că vreuna dintre femeile astea ar fi în stare să-ţi trimită ameninţările pe care le-ai primit?

— N-am cunoscut-o pe Eleanor. De Catherine Graney sunt sigură. Şi nu uita că era vocea unui bărbat.

— Într-adevăr. Te-a mai sunat?

Privirea lui Pat se opri asupra cutiei ascunse sub birou. Ezită, apoi renunţă să-i arate păpuşa lui Sam. Nu voia să-l neliniştească degeaba.

— Nu, n-a mai sunat.

— Mă bucur.

Îşi termină coniacul şi aşeză paharul pe masă.

— Trebuie să plec. A fost o zi lungă şi cred că eşti moartă de oboseală.

Aceasta era ocazia pe care o aştepta.

— Sam, în seara asta, venind acasă, m-am gândit mult.. Vrei să-ţi spun la ce m-am gândit?

— Sigur.

— Am venit la Washington cu trei scopuri precise, prea puţin realizabile încă de la început. Voiam să fac un reportaj demn de Emmy despre o femeie minunată, admirabilă. Voiam să găsesc o explicaţie pentru crima tatălui meu. În sfârşit, voiam să te revăd şi să fie marea regăsire a secolului. Niciunul din aceste ţeluri nu s-au împlinit. Abigail e un personaj politic de prim plan şi un conducător bun, dar nu e nimănui simpatică. M-a adus aici doar pentru că ideile mele preconcepute despre Abigail îi conveneau şi ei, şi lui Luther Pelham. Iar reputaţia mea în domeniu ar fi făcut credibilă această emisiune pentru cât mai multe voturi... Prea multe lucruri contrastează în viaţa acestei femei... Ideea asta mă înspăimântă. Pe de altă parte, am stat aici destul de mult pentru a înţelege că mama nu a fost o sfântă, cum credeam eu şi că l-a hărţuit pe tatăl meu până la gestul nebunesc din seara aceea. Nu e chiar toată povestea – ştiu – dar nu sunt departe de adevăr. Cât despre noi, Sam, cred că îţi sunt datoare cu nişte scuze. Am fost naivă să cred că însemni mai mult decât o aventură de o seară. Faptul că nu mi-ai telefonat după moartea Janicei ar fi trebuit să mă facă să înţeleg, dar bănuiesc că eu reacţionez mai încet. Nu mai are rost să-ţi faci gânduri. Nu te voi mai deranja cu alte declaraţii de dragoste. Am înţeles ce e între tine şi Abigail.

— Nu e nimic între mine şi Abigail!

— Ba da. Poate tu nu-ţi dai seama, dar e clar pentru toată lumea. Abigail te vrea, Sam! Şi un copil şi-ar da seama. Şi să nu-mi spui că ţi-ai scurtat vacanţa şi că ai traversat toată ţara fără niciun

motiv. Nu e nevoie să umbli cu mănuşi cu mine! Sincer, Sam, toate discursurile acelea când încercai să-mi explici oboseala şi incapacitatea de a hotărî au fost de prost gust. Nu are rost să te mai oboseşti de acum înainte.

— E adevărul, Pat!

— Atunci, nu-l mai spune! Nu e demn de tine! Eşti frumos, viril şi mai ai vreo 25-30 de ani frumoşi înainte.

Pat surâse.

— Te deranjează puţin ideea că vei deveni bunic?

— Ai terminat?

— Exact.

— Atunci, dacă nu te deranjează, nu îmi voi prelungi vizita.

Se ridică cu ochii plini de furie. Pat îi întinse mâna.

— Nu e niciun motiv pentru care să nu rămânem prieteni. Washington e un oraş mic. De aceea m-ai sunat în prima seară, nu?

Sam nu-i răspunse. Cu o anume satisfacţie, Pat auzi uşa de la intrare închizându-se în urma lui.

Douăzeci şi cinci

— Probabil că îţi vor cere să prezinţi emisiunea „Azi”, o anunţă Toby pe Abigail cu un ton fericit.

Urmări reacţia ei în oglindă. Mergeau spre birouri. La ora şase şi jumătate dimineaţa, 26 decembrie, era încă întuneric şi un frig grozav.

— N-am niciun chef să fac pe prezentatoarea la „Azi”, şi nici la oricare altă emisiune, declară Abby pe un ton muşcător. Toby, cum arăt? N-am reuşit să dorm toată noaptea. Toby, Preşedintele mi-a telefonat... el personal... Mi-a spus să mă odihnesc în timpul vacanţelor parlamentare, pentru că mă aşteaptă un an greu. Ce pot eu să înţeleg din toate astea? Toby... Simt... Vice-preşedinte... Toby, de ce nu mi-am ascultat instinctul? De ce am acceptat emisiunea lui Pelham. Unde mi-era capul?

— Abigail, ascultă! Fotografia aceea e poate o întâmplare fericită. Claire Lawrence n-a câştigat niciodată un concurs de frumuseţe. Poţi să fii sigură. Pat are dreptate. E genul de truc care te poate face mai... accesibilă. Am folosit corect termenul?

Traversau podul Roosvelt şi circulaţia devenise mai densă. Toby se concentra asupra traseului. Când privi din nou în oglindă, Abigail stătea cu mâinile pe genunchi.

— Toby, am făcut totul ca să ajung aici.

— Ştiu, Abby.

— Nu e drept să pierd doar pentru că m-am ridicat prin forţa pumnului.

— Nu vei pierde!

— Nu ştiu. Ceva mă nelinişteşte, în legătură cu Pat Traymore. Mi-a făcut o publicitate nedorită de două ori în aceeaşi săptămână. E mai implicată în povestea asta decât credeam noi.

— Phil are câteva informaţii despre ea. Cariera ta a interesat-o încă din timpul universităţii. A scris şi un eseu pe tema asta în ultimul an la Wellesley. Putem avea încredere în ea. N-a avut noroc, dar ne putem baza pe ea.

— Ne-a adus numai necazuri. Îţi spun eu, mai e ceva care ne scapă.

Maşina trecu pe lângă Capitoliu şi se opri în faţa sediului Senatului.

— Vin exact la ora stabilită şi, fără grijă, nu o scap din ochi pe Patricia. Nu îţi va sta în cale.

Apoi ieşi din maşină pentru a-i deschide portiera lui Abigail.

Abigail se sprijini de mâna lui întinsă, ieşi, apoi degetele ei se crispară pe braţul lui.

— Toby, uită-te în ochii ei! Au ceva... ceva secret... de parcă...

Nu-şi termină fraza. Dar nici nu era necesar pentru că Toby înţelesese.

* * *

La ora şase, Philip aşteptă în birou momentul în care să o introducă pe Pat şi echipa de televiziune.

Paznicii pe jumătate somnoroşi şi femeile de serviciu cu chipul plictisit, dar resemnat, erau singurele persoane din clădire. În biroul lui Abigail, Pat şi operatorul se ocupau de decupajul emisiunii.

— Secvenţa asta trebuie să fie doar de trei minute, spuse Pat. Vreau să se simtă că Abigail ajunge în clădirea asta goală şi-şi începe lucrul înaintea tuturor. Apoi, intrarea lui Philip care îi prezentă programul... un plan pe agendă, fără a prinde în cadru data. Apoi momentul când soseşte personalul. Apelurile telefonice care încep. Curierul zilei. Primirea celor care vin să o vadă – discuţia cu un alegător. Phil intră şi iese cu diferite mesaje. Înţelegi ce vreau – o zi plină de lucru...

La sosirea lui Abigail, totul era pregătit. Pat îi explică ce trebuia să facă, Abigail aprobă din cap şi ieşi pe culoar. Camerele începură filmarea: Abigail descuia uşa... cu un aer serios şi preocupat. Îşi scoase haina şi rămase într-un costum gri foarte sobru, dar foarte elegant. Chiar şi gestul cu care îşi trecu mâna prin păr fu natural, gestul unei femei preocupate nu de înfăţişarea ei, ci de probleme mult mai importante.

— Tăiaţi! spuse Pat. E perfect! Exact ceea ce voiam!

Complimentul ei spontan dădu naştere unui surâs ambiguu pe chipul lui Abigail.

— Mulţumesc. Şi acum?

Pat explică scena cu planul zilei şi curierul, Phil şi alegătoarea Maggie Sayles.

Filmarea se făcu fără întreruperi. Lui Pat nu-i trebui mult să remarce că Abigail apărea întotdeauna în cel mai potrivit unghi al camerei. Ştia instinctiv ce să facă şi cum. Costumul în care era îmbrăcată îi dădu un aer sobru, complet schimbat faţă de petrecerea de Crăciun. Avea cercei simpli, de argint şi un ac discret de cravată – tot din argint – pe ţesătura fină a cămăşii de mătase de un gri palid. La sfârşit, Abigail dădu ideea unui plan de ansamblu care să cuprindă drapelele Statelor Unite şi Virginiei din biroul ei.

Pat privi prin obiectivul camerei exact în momentul în care Abigail alegea cu grijă o scrisoare din bogata corespondenţă lăsată pe un colţ al biroului. Scrisoarea avea pe plic un scris de copil. „Încă o dovadă a calităţilor ei de actriţă”, gândi Pat. „Câtă abilitate!” Apoi intră Maggie – a cărei mamă fusese internată în ospiciu datorită lui Abigail. Se ridică în grabă să o întâmpine, o îmbrăţişă cu căldură şi o conduse la un fotoliu, cu mult avânt şi solicitudine.

„Nu se trădează, îşi spuse Pat. Eram aici când i-a găsit un loc la ospiciu, dar acum totul e regizat. Toţi oamenii politici sunt astfel? Sunt atât de naivă?”

La ora zece, reuşiră să termine. După ce o asigură pe Abigail că avea tot ce-i putea fi necesar, Pat se pregăti să plece împreună cu echipa de filmare.

— Facem primul montaj după-amiază, îi spuse Pat operatorului-şef. Deseară discutăm şi cu Luther.

— Cred că va fi grozav! se entuziasmă el.

— E de ajuns să fie bun. Nu vreau nimic mai mult, spuse Pat.

Douăzeci şi şase

Privirea îngheţată a doamnei Gillespie nu încetase să-i bântuie visele lui Arthur. Dimineaţa, se trezi obosit, cu capul greu. Se ridica din pat, pregătea cafeaua şi ieşea să cumpere pâiniţe, chiar dacă Glory nu mai voia.

— Nu vreau, îi spusese ea, şi – cât sunt plecată la serviciu – odihneşte-te puţin. Nu ai dormit prea bine, nu-i aşa?

— De unde ştii?

Se aşeză la masă, în faţa ei şi o privea lung, în timp ce ea lăsa ceaşca de cafea în farfurie.

— Ai strigat într-una prin somn. Moartea doamnei Gillespie te chinuie atât de mult, tată? Vorbeai numai despre ea.

Îl cuprinse un fior de gheaţă. Dacă o întrebau pe Glory despre el? Ce-ar spune ea? Bineînţeles, nimic care să îl distrugă, dar de unde să ştie ea ce îl poate distruge şi ce nu? Îşi alese cu grijă cuvintele.

— Sunt foarte trist că nu şi-a revăzut fiica înainte de a muri. Îşi dorea foarte mult.

Glory îşi termină cafeaua şi se ridică de la masă.

— Tată, aş vrea să-ţi iei un concediu şi să te odihneşti puţin. Munceşti prea mult.

— Mă simt bine, Glory. Ce-am spus prin somn?

— Îi spuneai doamnei Gillespie să închidă ochii. Ce visai?

Glory îl privi de parcă i-ar fi fost frică de el. Ce ştia? Bănuia ceva? După plecarea ei, rămase cu privirea fixată asupra ceştii, preocupat şi foarte obosit. Se hotărî să iasă la o scurtă plimbare. Dar aerul rece nu îl linişti. După câteva sute de metri, se întoarse spre casă.

La colţul străzii, remarcă agitaţie. O maşină de poliţie era oprită în faţa casei. Instinctiv se ascunse după un zid, continuând să supravegheze intrarea. Pe cine căutau? Pe el? Pe Glory?

Ar trebui să o prevină pe Glory. I-ar da întâlnire undeva şi ar încerca să fugă. Avea la el cei 300 de dolari şi un cont de 680 de dolari de la o bancă în Baltimore deschis pe un alt nume. Ar trebui să-i ajungă pentru un nou serviciu. Slujba la un ospiciu nu se obţinea prea greu. Întotdeauna aveau nevoie de ajutoare.

Se strecură pe lângă casă, alergă până la colţul străzii şi telefonă la Glory la birou. Vorbea la alt telefon.

— Căutaţi-o! ordonă el nervos. E important! Spuneţi-i că tatăl ei insistă.

Glasul lui Glory părea agasat.

— Tată, ce s-a întâmplat?

Îi spusese. Îşi imaginase că ea avea să izbucnească în plâns, să fie tulburată, dar la celălalt capăt al firului se lăsase tăcerea.

— Glory?

— Da, tată.

Avea vocea calmă, aproape indiferentă.

— Pleacă imediat, fără să spui nimic, ca şi cum te-ai duce la toaletă. Mă găseşti la metrou, strada 12, ieşirea G. Vom fi departe, înainte ca ei să dea alarma. Mergem la Baltimore să ridicăm banii şi pornim spre Sud.

— Nu, tată.

Glasul ei era energic.

— Nu vreau să mai fug. Mulţumesc, dar nici tu nu trebuie să fugi din cauza mea. Mă predau la poliţie.

— Glory, nu! Aşteaptă! Totul se poate aranja! Promite-mi că aştepţi!

Maşina poliţiei porni încet de-a lungul străzii. Nu mai putea să aştepte niciun minut. În timp ce ea şoptea: „Promit!”, el închise telefonul şi se ascunse într-un bloc. După ce maşina trecu, îşi înfundă mâinile în buzunare şi se îndreptă grăbit spre staţia de metrou.

* * *

La ora zece şi jumătate, când Toby veni cu maşina să o ia, Abigail părea bine dispusă. Toby începu să vorbească, dar îşi dădu seama că e mai bine să tacă pentru a o lăsa pe Abby să spună ce avea pe suflet.

— Toby, nu am chef să merg direct acasă. Condu-mă la Watergate. Iau acolo micul dejun.

— Bine.

Toby răspunse fără să se mire, de parcă aşa ar fi fost normal să fie. Ştia de ce alesese acest loc. Sam locuia în clădirea restaurantului. Ajunsă acolo, va suna – probabil – să vadă dacă e acasă şi-l va invita să coboare la o cafea.

Bun. Dar Pat şi Sam nu vorbeau despre ploaie sau despre vreme ieri seară în birou. Era ceva între ei doi şi Toby nu voia ca Abigail să sufere din nou. De aceea se întrebă dacă nu era mai bine să-i spună.

Aruncă o privire pe deasupra umărului: Abigail se privea în oglinda pe care o avea în poşetă.

— Eşti foarte frumoasă! spuse el.

În faţa restaurantului, portarul îi deschise portiera şi Toby observă salutul călduros dar plin de respect al omului. Doar erau aproape o sută de senatori la Washington, dar un singur vice-preşedinte. „Ştiu că tu vei fi, Abigail!” gândi el. „Dacă depinde” de mine, nimeni nu te va opri!”

Duse maşina în parcare şi coborî să vorbească cu ceilalţi şoferi. Toţi discutau despre Abigail. Toby îl auzi pe şoferul unui

membru al guvernului spunând:

— Numirea e în buzunarul senatorului Abigail Jennings.

„Abigail, frumoasa mea, aproape că ai ajuns!” exclamă el în forul lui interior.

Ea lipsi puţin mai mult de o oră, aşa că Toby avu timp să citească şi ziarul. Încheie cu cronica mondenă. Deseori găsea aici întâmplări picante pe care i le povestea lui Abigail, căci ea era prea preocupată pentru a avea timp să le citească.

Gina Butterfield era vestită în Washington. Astăzi, titlul articolului apărea pe ambele pagini centrale. Toby îl citi, îl reciti, refuzând să creadă că ceea ce vede era adevărat: „Casa dramei ADAMS – teatru unui lung şir de ameninţări. Senator Abigail Jennings implicat.” Primele două paragrafe erau scrise cu caractere groase:

„Scrisori, telefoane, o intrare prin efracţiune nu au încetat să o hărţuiască pe Pat Traymore, tânăra şi deja celebra reporteră de televiziune, angajată de Antena Potomac pentru realizarea unei emisiuni despre senatorul Jennings. Deşi ameninţată cu moartea, ea se încăpăţânează să realizeze emisiunea.

Invitată la petrecerea ambasadorului Cardell cu ocazia Crăciunului, seducătoarea Pat a dezvăluit că în casa în care locuieşte s-a desfăşurat drama sinuciderii deputatului Adams, acum 24 de ani. Pat nu pare tulburată de trecutul lugubru al acestei case, dar ceilalţi invitaţi care locuiesc în acelaşi cartier nu păreau atât de indiferenţi.”

Urmau câteva detalii despre drama acestei familii. Fotografii de arhivă ale lui Dean şi Renée, mărite, sacii cu cadavrele celor doi, o imagine cu fetiţa bandajată stăteau sub semnul: „Şase luni mai târziu, Kerry Adams îşi pierde curajul în lupta împotriva morţii.”

Articolul lăsă să se înţeleagă că verdictul fusese lăsat în umbră:

„Aristocratica Patricia Renington Schuyler, mama tinerei femei decedate a insistat asupra faptului că deputatul Adams avea un caracter instabil şi că soţia lui voia să ceară divorţul. Dar pentru cei ce l-au cunoscut pe Dean Adams se pare că soţia lui l-a determinat să pună mâna pe revolver.” Era nebună după el!” mi-a spus o prietenă. Gelozia lui Renée a explodat în acea noapte? Ce a putut declanşa acest acces de furie? 24 de ani mai târziu, Washingtonul îşi mai pune această întrebare.”

Fotografia lui Abigail cu coroana de Miss Apple Junction era însoţită de următoarele cuvinte:

„Multe interviuri ale celebrităţilor au rămas la nivelul stilului bătrânului Ed. Murrow. Dar viitoarea emisiune despre Abigail Jennings riscă să bată recordurile de audienţă din această

săptămână. La urma urmei, senatorul e pe cale de a deveni prima femeie vice-preşedinte. Toată lumea e convinsă de acest lucru. Sperăm că vom vedea mai multe decât eleganţa doamnei senator şi decât coroana de regină a frumuseţii. În rest, nimeni nu bănuieşte cine ar putea să o urască atât de mult pe Abigail Jennings încât să o ameninţe pe Pat Traymore care a avut ideea realizării acestei emisiuni."

Jumătatea paginii drepte stătea sub semnul unui alt titlu: „Anii dinainte de Camelot." Era plină cu fotografii, mai ales instantanee. Textul care le însoţea era:

„Printr-o stranie coincidenţă, senatorul Abigail Jennings frecventa înainte cu asiduitate casa familiei Adams. Împreună cu soţul ei, Willard Jennings erau prieteni intimi cu Dean şi cu Renée Adams şi familia Kennedy. Aceste trei cupluri ieşite din comun nu puteau bănui pe atunci că umbra neagră a destinului se va abate asupra vieţii lor."

Erau toţi şase împreună sau însoţiţi de alte persoane în grădina casei din Georgetown pe proprietatea familiei Jennings şi pe domeniul din Hyannes Port. Apoi alte fotografii o surprinseseră pe Abigail singură cu ei după moartea lui Willard.

Toby simţea că explodează. Mototoli ziarul în mâini, cuprins de dorinţa de a distruge aceste pagini doar prin forţa lui fizică. Dar la ce bun? Ziarul nu dispărea…

Îi va arăta articolul lui Abigail când o va conduce acasă. Dumnezeu ştie cum va reacţiona. Nu trebuia să-şi piardă sângele rece. Totul depindea de asta.

Când Toby trase maşina lângă trotuar, Abby îl aştepta, cu Sam Kingsley alături. Dădu să iasă, dar Sam deschise imediat portiera şi o ajută pe Abigail să urce în maşină.

— Mulţumesc că mi-ai ridicat moralul, Sam, spuse ea. Mă simt mult mai bine. Îmi pare rău că nu eşti liber pentru cină.

— Mi-ai promis că îmi vei mai oferi ocazia.

Toby conduse repede, grăbit să ajungă acasă, de parcă ar fi vrut s-o protejeze pe Abigail de privirile celorlalţi, înainte ca ea să fie avertizată.

— Sam e altfel, spuse brusc Abby rupând tăcerea. Ştii cum am trăit toţi anii ăştia – dar, Toby, îmi aduce aminte de Billy. Am impresia că ar putea fi ceva între noi doi. De parcă mi s-ar oferi a doua şansă.

Era prima dată când vorbea astfel. Toby o privi în oglindă. Abigail se sprijinea de banchetă cu corpul destins, cu chipul luminat de un surâs cald.

Şi el era ticălosul care avea să spulbere speranţa şi încrederea.

— Toby, ai cumpărat ziarul? Nu avea rost să mintă.

— Da.

— Arată-mi-l, te rog.

Îi întinse prima parte a ziarului.

— Nu, nu am chef de politică. Unde sunt paginile cu rubricile mondene?

— Nu chiar acum, Abigail.

— De ce nu chiar acum?

Toby nu răspunse. Se lăsă tăcerea. Apoi vocea lui Abigail se auzi rece şi muşcătoare.

— E ceva… ceva care ar putea să mă distrugă?

— Ceva care nu îţi va plăcea. Până acasă, merseră în tăcere.

Douăzeci şi şapte

Washington, capitala administrativă, devenea un oraş fantomă în zilele vacanţei de Crăciun. Preşedintele era plecat la proprietatea lui, şedinţele Congresului nu mai aveau loc, universităţile erau închise. Washingtonul era cuprins de o stare de somnolenţă aşteptând explozia de activitate care însoţea întoarcerea Preşedintelui, a parlamentarilor şi a studenţilor.

Pat se întoarse imediat acasă. Nu-i era foarte foame, aşa că o gustare rece şi o cană de ceai erau numai bune. Se întrebă cum se descurca Luther la Apple Junction. Profita şi acolo de farmecul lui aşa cum făcuse şi cu ea când încercase să o seducă? Totul i se părea atât de departe!

Gândindu-se la Apple Junction, îşi aminti de Eleanor Brown. Oare o sunase pe domnişoara Langley? Eleanor Brown... Acesta era personajul cheie care o făcea să se îndoiască de aspectul moral al emisiunii. De ce? Era cuvântul lui Toby împotriva cuvântului Eleanorei. Chiar sunase el şi-o trimisese să caute inelul la biroul comitetului electoral? Abigail îl susţinuse pe Toby când acesta declarase că era la volan când avusese loc apelul telefonic. Şi o parte din bani fuseseră găsiţi în pivniţa Eleanorei. Cum spera ea să reuşească să convingă pe cineva cu un alibi atât de puţin convingător?

„Mi-ar plăcea să am o copie a procesului”, gândi Pat.

Deschise carnetul şi analiză însemnările făcute cu o seară înainte. Nu aveau nici cap, nici coadă. Pe pagina următoare, scrisese Eleanor Brown. Ce spusese Margaret Langley despre această fată? Cu sprâncenele încruntate, notă pe hârtie impresiile conversaţiei cu fosta directoare.

„Eleanor era timidă... nu mânca niciodată gumă la ore, nu vorbea pe la spatele profesorului... îi plăcea munca pe care o făcea pentru senator... obţinuse avansul... urma cursurile de artă... mergea în acea zi la Baltimore ca să deseneze.”

Pat citi şi reciti aceste însemnări. O fată care îşi iubea munca, ce fusese avansată într-un post de responsabilitate, nu era chiar atât de fraieră să ascundă banii furaţi la ea acasă.

O parte a banilor furaţi, de fapt. Suma principală, 70.000 de dolari nu fusese niciodată găsită. O persoană atât de timidă nu putea să se apere mai bine decât o făcuse ea... Şi fusese o apărare proastă.

Făcuse o criză de nervi în puşcărie. Ar fi trebuit să fie o actriţă desăvârşită ca să reuşească. Dar îşi încălcase obligaţiunile.

Şi Toby? Citat ca martor, distrusese alibiul Eleanorei. Jurase că nu i-a dat telefon în după-amiaza aceea. Abigail confirmase că era la volanul maşinii ei când Eleanor primise telefonul.

Abigail ar fi minţit intenţionat în favoarea lui Toby? Ar fi trimis cu bună ştiinţă o nevinovată în puşcărie?

Dar dacă un necunoscut cu vocea asemănătoare a lui Toby dăduse acel telefon? în acest caz – toţi trei: Abigail, Eleanor, Toby – spuseseră adevărul. Cine altcineva ar fi cunoscut pivniţa casei Eleanorei? Şi cel care pătrunsese în casă şi lăsase păpuşa putea fi acel X care jucase rolul esenţial în dispariţia fondurilor electorale?

Păpuşa... Pat împinse scaunul şi trase cu mâna cutia de carton de sub birou, apoi se răzgândi. Nu-i folosea la nimic s-o mai privească o dată. Chipul acela plângăreţ o tulbura prea mult. După ce va termina emisiunea, dacă ameninţările vor înceta, va arunca păpuşa. Dacă vor mai fi alte scrisori, alte telefoane, sau dacă cineva va mai intra în casa ei, o va arăta la poliţie.

Pe pagina următoare a carnetului scrise Toby, apoi deschise sertarul biroului pentru a regăsi casetele cu interviurile lui. Îl înregistrase pe Toby, în maşină, în după-amiaza în care se cunoscuseră. Vocea nu i se auzea foarte clar. De aceea întoarse volumul la maximum şi începu să noteze.

„Abby a riscat uneori pentru mine... Lucram pentru un bookmaker la New York şi am avut câteva necazuri... Îi conduceam pe Abigail şi Willard la recepţii în această casă... micuţa Kerry...”

Trecu cu bucurie la interviul lui Elhel Stubbins şi al soţului ei, Ernie. Şi ei spuseseră ceva despre Toby. Căută mai departe pe bandă. Ernie spunea:

— Salutaţi-l din partea mea. Întrebaţi-l dacă mai pierde bani la curse.

Şi Jeremy îi vorbise despre Toby. Ascultă remarcile ironice despre „plimbarea” cu maşina şi despre modul în care bătrânul domn Saunders o cumpărase pe Abigail.

— Mă întreb şi acum dacă nu cumva Toby a ajutat-o.

După ce ascultă şi ultima casetă, Pat îşi reciti însemnările. Ştia ce are de făcut. Dacă Eleanor se predă la poliţie şi era trimisă în închisoare, îşi jură să se ocupe de această afacere până când va

fi convinsă de vinovăţia sau nevinovăţia Eleanorei. „Şi dacă ajung să cred că ea spune adevărul – îşi promise ea – voi face tot ce e posibil pentru a o ajuta. Oricare ar fi consecinţele – şi chiar dacă o vor privi şi pe Abigail Jennings.” Pat se plimbă fără rost prin bibliotecă apoi se îndreptă spre scară. Ridică privirea, ezită… „Treapta îngustă a scării circulare… Aici mă aşezam…”

Cuprinsă de un impuls subit, urcă primele trepte şi se aşează pe treaptă, îşi sprijini capul de balustradă şi închise ochii.

„Tatăl ei era la intrare. Ea se ascunsese în umbră, ştiind că – de data asta – era furios şi că nu va mai râde găsind-o acolo. Alergase să se culce.”

Urcă în grabă şi restul scărilor. Fosta ei cameră era lângă cea de oaspeţi, care avea vederea spre grădină. Acum era goală.

Intrase acolo în prima dimineaţă, în timp ce i se aducea mobila, dar camera nu îi trezise nicio amintire. Acum, i se părea că revede patul cu baldachin alb cu volane, fotoliul de lângă fereastră, etajerele pline de jucării.

„În seara acea, am plecat să mă culc. Eram înspăimântată pentru că tata era furios. Salonul se află exact sub camera asta. Puteam să aud vocile Se certau. Apoi, un zgomot puternic şi strigătul mamei: Nu… nu!”

Strigătul mamei. După împuşcătură. Avea cum să ţipe după ce fusese împuşcată sau ţipase realizând că a tras în soţul ei?

Pat începu să tremure. Se sprijini de uşă ca să nu cadă. Avea palmele şi fruntea ude de transpiraţie. Respiraţia i se accelerase. Gâfâia. „Mi-e teamă”, gândi ea. „Dar s-a terminat. S-a întâmplat cu atât de mult timp în urmă!”

Se întoarse şi începu să alerge pe culoar, apoi coborî scările câte patru o dată. „Iată-mă! gândi ea. Îmi voi aminti!”

— Tată, tată! şopti ea.

La piciorul scării, se îndreptă spre intrare cu braţele desfăcute.

— Tată… Tată!

Ajungând la uşa salonului căzu în genunchi. Se simţea înconjurată de umbre vagi, dar lipsite de forme. Îşi ascunse chipul în mâini şi începu să plângă…

— Mamă, tată… Întorceţi-vă!

„Se trezise lângă o femeie necunoscută. Mama. Tata. Vreau cu mama. Vreau cu tata. Şi veniseră amândoi. Mama care o legăna. Kerry, Kerry, totul va fi bine. Tatăl care o mângâia… Amândoi o ţineau în braţe. Şştt, Kerry, suntem aici.”

După o clipă, Pat se întinse pe covor şi privi fix camera. Îşi mai amintise ceva şi nu se înşela. „Oricare ar fi fost vinovat în seara aceea, amândoi mă iubeau…”

Douăzeci şi opt

Cinematograful de la Wisconsin Avenue se deschidea la ora zece. Arthur intră în cafeneaua învecinată şi luă o cafea, apoi se plimbă prin cartier până la deschiderea ghişeului.

Îi plăcea să meargă la cinema când era tulburat. Îşi alese un loc în spate, lângă perete. Îşi cumpărase pop-corn, se aşeză, mâncă şi privi formele ce se mişcau pe ecran, fără să înţeleagă nimic.

Îi plăcea să se simtă înconjurat de oameni, indiferenţi faţă de el, îi plăceau vocile şi muzica de pe banda sonoră, anonimatul din sala întunecată. Era un loc în care se putea gândi în linişte. Îi făcea bine să fixeze ecranul cu o privire goală.

Greşise când pusese focul. Ziarul nu povestise nimic despre incendiu. Ieşind din metrou, telefonase la ospiciu şi telefonista îi răspunse imediat. Spusese cu o voce surdă:

— Sunt fiul doamnei Harnick. Focul a făcut multe pagube?

— Oh, domnule, a fost stins imediat. O ţigară ardea într-un sac cu gunoaie. Nu cred că pacienţi şi-au dat seama.

Găsiseră cu siguranţă bidonul vărsat de terebentină. Nimeni nu crezuse că era un accident.

Dacă n-ar fi vorbit de mănăstire! Bineînţeles că cei de acolo ar fi putut să spună poliţiei doar:

— Da, din dosarele noastre rezultă că Arthur Stevens a fost aici o perioadă foarte scurtă.

Dar dacă li s-ar cere detalii?

— A plecat la îndemnul directorului nostru spiritual.

— Am putea vorbi cu el?

— A murit acum câţiva ani.

Vor spune de ce a fost rugat să plece? Vor examina

registrele ospiciului, vor număra câţi pacienţi au murit în ultimii ani? Vor afla cine i-a îngrijit? Nimeni n-ar înţelege cât de milos a fost el uşurând suferinţele bolnavilor…

De două ori înainte fusese interogat după ce trimisese Domnului pacienţii pe care îi îngrijea.

— Te-ai simţit uşurat văzându-i morţi, Arthur?

— Am fost fericit să-i ştiu în pace. Am făcut tot posibilul să-i ajut să se însănătoşească sau ca să sufere mai puţin.

Când nu mai era nicio speranţă, nicio uşurare a durerii, când bătrânii deveneau prea slăbiţi pentru a şopti sau a geme, când medicii şi familia admiteau că totul stătea doar în puterea şi mila Domnului, atunci – şi numai atunci – Arthur îi ajutase să plece spre El.

Dacă ar fi ştiut că Anita Gillespie aştepta vizita fiicei sale, ar fi aşteptat. Ar fi fost atât de mulţumit ca doamna Gillespie să moară fericită.

Aici era problema. Ea luptase împotriva morţii în loc să se resemneze. Teroarea o împiedicase să înţeleagă că el voia doar să o ajute.

Şi el fusese neglijent pentru că era neliniştit pentru Glory. Îşi aminti seara când începuseră grijile. Cinau amândoi acasă, cufundaţi în citirea ziarului. Şi Glory exclamase:

— Oh, Doamne!

Citea pagina de televiziune din „Tribuna” şi văzuse anunţul emisiunii despre senatorul Jennings. Urmau să fie amintite cele mai importante momente ale carierei senatorului. O implorase pe Glory să nu se neliniştească, era sigur că totul va merge bine. Dar ea nu ascultase. Începuse să plângă.

— E mai bine să iau lucrurile aşa cum sunt, spusese ea. Nu vreau să mai trăiesc aşa!

Începând cu acel moment, atitudinea ei începuse să se schimbe. Arthur continua să privească drept în faţă, mâncând pop-corn. Nu putea să se roage.

Trebuia să rămână singur. Sărăcie, curăţenie şi supunere. Nu se abătuse de la acest deziderat, dar rămăsese foarte singur.

Acum zece ani a întâlnit-o pe Glory. Era în sala de aşteptare a clinicii, strângând păpuşa Raggedy Ann în braţe, aşteptându-şi rândul la cabinetul psihiatric. Păpuşa îi atrase atenţia lui Arthur. Nu ştia de ce o aşteptase la ieşire. Merseră împreună spre autobuz. Îi spusese că e preot, dar că renunţase la această meserie pentru a se ocupa direct de bolnavi. Ea îi povestise totul despre ea, că făcuse închisoare pentru un delict pe care nu-l comisese, că era în libertate condiţionată şi că locuia într-o cameră mică.

— Nu am dreptul să fumez în cameră, să-mi fac o cafea sau ceva de mâncare când n-am chef să ies din cameră ca să mănânc.

Mâncaseră împreună, iar seara se lăsaseră peste oraş. Ea spusese că este târziu, că femeia la care locuia avea să se supere. Apoi începuse să plângă, spunând că prefera să moară decât să se întoarcă acolo. El o condusese la el.

— Vei fi ca un copil care mi-a fost încredinţat mie, spusese el.

Era un copil disperat. Îi dăduse camera lui şi el dormise pe canapea. La început, ea plânse. Câteva săptămâni la rând, poliţiştii se învârteau în jurul clinicii aşteptând ca ea să se prezinte la examenul medical, apoi încetaseră să se mai intereseze de ea.

Plecaseră la Baltimore şi el îi spusese că avea intenţia să spună tuturor că e fiica lui.

— Oricum îmi spui „tată”…

El îi spune Gloria.

Ea începuse să se simtă din ce în ce mai bine. Dar, şapte ani la rând, nu părăsise apartamentul decât în timpul nopţii. Îi era teamă să nu fie recunoscută.

El lucrase în diferite ospicii de lângă Baltimore. Cu doi ani în urmă, au trebuit să plece. Se stabiliseră în Alexandria. Glory iubea Washingtonul, dar îi era teamă să nu întâlnească oameni pe care îi cunoscuse cândva. El o convinsese că greşea.

— Nicio persoană din biroul senatorului nu va trece pe aici.

Totuşi, Glory ieşea întotdeauna cu ochelari negri la ochi. Încetul cu încetul, crizele sale de disperare dispăruseră. Avea tot mai puţină nevoie de medicamente şi îşi găsise un serviciu pe post de dactilografă.

Arthur termină pop-corn-ul. Nu vor pleca din Washington mai devreme de mâine seară, după ce vor vedea emisiunea. Nu-i ajuta niciodată pe oameni să moară înainte de a fi sigur că medicii nu mai pot face nimic pentru ei, înainte ca vocile să-i spună că venise timpul. Nu o condamnase pe Pat Traymore înainte de a avea proba vinovăţiei sale. Dacă nu va vorbi despre Glory, dacă nu îi va arăta fotografia, Glory va fi în siguranţă. Îşi vor da întâlnire şi vor pleca împreună.

Dar dacă Glory avea să fie prezentată iar ca o hoaţă, ea se va preda la poliţie. Ştia că o va face. Văzuse destui oameni care îşi pierd pofta de a trăi. În acest caz, Patricia Traymore va fi vinovată de acest păcat! Va merge la ea acasă şi va face dreptate.

Numărul 300, strada N. Casa în care locuia Pat era simbolul suferinţei şi al morţii.

Filmul se termină. Unde să meargă acum?

„Trebuie să te ascunzi, Arthur!”

— Dar unde? Îşi dădu seama că a vorbit cu voce tare. Femeia aşezată în faţa lui se întoarse să-l privească.

„300, strada N”, şoptiră vocile. „Du-te Arthur. Intră pe

fereastră. Aminteşte-ţi de camera copilului.”

Amintirea acestei camere neocupate îl bucură. Va fi la căldură, în siguranţă, ascuns după etajere. Luminile se aprinseră în sală şi el se ridică în grabă. Nu trebuia să atragă atenţia Va merge la un alt film, apoi la altul.. Apoi se va lăsa întunericul. Există un loc mai potrivit pentru a aştepta emisiunea decât casa Patriciei Traymore? Nimeni nu se va gândi să-l caute acolo.

„Trebuie să-i dau o şansă, Arthur! Nu te grăbi să acţionezi!” Cuvintele vibrară în aerul de deasupra lui.

— Înţeleg, spuse el.

Dacă numele lui Glory nu va fi amintit, Patricia nu va afla niciodată că el a fost în casa ei. Dar, dacă Glory apărea, dacă era recunoscută, îngerii o vor pedepsi pe Patricia.

A lui va fi mâna care o va răzbuna pe Glory.

Douăzeci şi nouă

Servitoarea Lilei Thatcher se întoarse de la Băcănie la ora unu a după-amiezii. Lila era în birou, pregătind o conferinţă pe care o va ţine săptămâna următoare la Maryland pe tema: „Învăţaţi să vă controlaţi harurile de medium.” Lila se aplecă cu degetele crispate asupra maşinii de scris.

Servitoarea bătu la uşă.

— Domnişoara Lila, nu păreţi în apele dumneavoastră.

Îi vorbea cu familiaritatea unei servitoare care a devenit o prietenă de încredere.

— Adevărat, Ouida. Pentru cineva care vrea să afle cum să-şi utilizeze harul de medium e mai simplu decât pentru mine.

— Am cumpărat „Tribune”. Vreţi să-l vedeţi acum?

— Da.

Cinci minute mai târziu, nevenindu-i să creadă, Lila citea cu indignare rândurile scrise de Gina Butterfield. Un sfert de oră mai târziu sună la uşa lui Pat. Îşi dădu seama că Pat plânsese.

— Trebuie să-ţi arăt ceva, îi explică ea.

Merseră împreună în bibliotecă. Lila aşează ziarul pe masă şi îl deschise. O privi pe Pat în timp ce citea titlul cu litere groase. Pat se îmbujoră brusc. Copleşită, citi în grabă articolul, privi fotografiile.

— Dumnezeule, toată lumea va crede că am vorbit despre efracţiune, despre senator, despre această casă, despre tot! Lila,

nu-ţi poţi imagina cum vor reacţiona. Luther Pelham suprimase din montaj fotografiile cu părinţii mei. Nu voia ca nimeni să facă cea mai mică apropiere între Abigail şi Adams. E ca şi cum o forţă acţionează mai presus de mine şi nu o pot opri! Nu ştiu dacă voi avea posibilitatea să le explic, sau îmi vor cere demisia, sau cine ştie ce va mai fi…

Pe obraji îi curgeau lacrimi de mânie.

Lila strânse încet ziarul.

— În ceea ce priveşte serviciul, nu-ţi pot da niciun sfat. Pot să-ţi spun numai să nu mai răsfoieşti acest ziar, Kerry. Trebuia să ţi-l arăt, dar îl iau înapoi. Faptul că te vezi, aşa cum erai atunci, ca o păpuşă stricată, nu-ţi va folosi la nimic.

Pat îi strânse mâna.

— De ce spui asta?

— Ce să spun? Vrei să zici de ce-ţi spun Kerry? Mi-a scăpat…

— Nu. Vreau să spun, de ce m-ai comparat cu o păpuşă stricată?

Lila o privi cu un aer surprins, apoi îşi coborî privirea spre ziar.

— Aşa e scris aici. Citeşte!

Pe prima coloană, Gina Butterfield reprodusese o parte a articolului original din „Tribune” despre tragedia familiei Adams.

„Comisarul de poliţie Collins comentând înspăimântătoarea întâmplare a declarat: N-am văzut niciodată ceva mai cumplit. În faţa sărmanei micuţe – ghemuită ca o păpuşă stricată – m-am întrebat de ce nu au ucis-o şi pe ea. Ar fi fost mai bine.”

— „O păpuşă stricată…”, murmură Pat. Cel care mi-a lăsat-o aici, mă cunoştea când eram copil.

— Ce a lăsat? Pat, aşează-te. Pari pe punctul de a te prăbuşi. Îţi aduc un pahar cu apă.

Lila ieşi în fugă din cameră.

Pat îşi sprijini capul de spătarul canapelei şi închise ochii. Când citise rândurile din ziar, când văzuse fotografia părinţilor ei şi a ei plină de bandaje şi sânge, acestea se suprapuseră perfect peste cele din amintirile ei. Dar mai cumplit era să fi citit comentariul comisarului. Probabil că ziarul acela îi lipsea. Dar toată întâmplarea venea să confirme faptul că necunoscutul care o ameninţa îl citise pe vremea aceea.

Lila se întoarse. Ţinea în mână un pahar cu apă.

— Mi-e mai bine, spuse Pat. Lila. În seara în care a intrat cineva aici, nu a lăsat numai biletul.

Trase cutia de sub birou. Dar era bine fixată şi nu se mişcă niciun centimetru măcar. „Nu puteam s-o împing chiar aşa”, gândi Pat. Trăgând de cutie, îi povesti Lilei despre păpuşă.

Tulburată, Lila o asculta cu un interes crescând. Intrusul lăsase o păpuşă pătată de sânge lângă cămin? Pat nu era în siguranţă în această casă; Lila simţise acest lucru de la început.

Pat reuşi să scoată cutia O deschise şi Lila văzu pe chipul lui Pat cum mirarea se transformă în spaimă.

— Pat, ce s-a întâmplat?

— Păpuşa… A dispărut…

— Eşti sigură…

— Am pus-o aici. Am privit-o din nou alaltăieri. Lila, i-am scos şorţuleţul. Vederea lui îmi făcea rău. L-am îngrămădit la fundul cutiei. Poate mai e încă acolo.

Pat răscoli lucrurile din cutie.

— Uite! Iată-l!

Lila privi fix bucata de material alb boţită, pătată cu pete roşii-cenuşii, cu şuviţele de cordon atârnându-i pe părţi.

— Când ai văzut păpuşa ultima dată?

— Sâmbătă după-amiază. O pusesem pe masă. Şoferul lui Abigail a venit să-mi aducă albumul cu fotografii, i-am dat drumul în cutie. Nu voiam să o vadă.

Pat se opri brusc.

— Stai puţin. Toby mi s-a părut ciudat când a intrat aici. Era prost dispus şi s-a uitat cu atenţie în jur. Nu i-am deschis imediat şi cred că s-a întrebat ce făceam. Apoi mi-a spus că pleacă şi să nu îl însoţesc. După ce am auzit uşa închizându-se am vrut să încui şi uşa s-a deschis din nou. Toby ţinea în mână ceva ca o carte de credit. A încercat să dea înapoi spunând că verifică yala şi că ar trebui să încui. Mă cunoştea când eram mică. Dacă el e cel care m-a ameninţat? Dar de ce?

Începuse să se întunece în ciuda faptului că era destul de devreme. Pat părea palidă şi vulnerabilă în lumina cenuşie a după-amiezii.

— Trebuie anunţată poliţia, spuse Lila. Îl vor interoga pe şofer.

— Imposibil! Imaginează-ţi ce va crede Abigail! E doar o bănuială. Dar am un prieten care poate afla adevărul de la Toby.

Chipul Lilei era înspăimântat.

— Nu te îngrijora, o linişti Pat. Încui uşa… Şi, Lila, dacă toată povestea asta a fost ca să nu fac emisiunea, e prea târziu. Înregistrăm diseară momentul în care Abigail vine acasă. Mâine mai rămân câteva detalii de pus la punct. După aceea, nu mai are niciun rost să mă intimidez. Şi încep să cred că cineva a încercat doar să mă intimideze.

Câteva minute mai târziu Lila plecă. Pat trebuia să ajungă la studio la ora patru. Promisese să-i telefoneze prietenului ei deputat – Sam – pentru a-i cere să-i pună câteva întrebări lui Toby. Spre

uimirea prietenei ei, voise să păstreze ziarul.

— Trebuie să-l citesc cu atenţie, să ştiu exact ce scrie. Dacă nu mi-l laşi pe ăsta, cumpăr altul.

Servitoarea îi deschise uşa când urca treptele.

— Vă urmăream, domnişoară Lila, explică ea. Nu v-aţi terminat masa şi păreaţi tulburată când aţi plecat.

— Mă urmăreai, Ouida?

Lila intră în sufragerie şi se îndreptă spre fereastra ce dădea spre stradă. De acolo, se vedea perfect faţada casei lui Pat.

— Nu merge, şopti ea. A intrat pe uşa de la terasă şi nu pot să văd nimic de aici.

— Ce spuneţi, domnişoară Lila?

— Nimic. Am mult de lucru şi mă gândeam să-mi instalez maşina de scris în faţa ferestrei.

— Mult de lucru?

— Da. Vreau să supraveghez ceva.

— Vreţi să supravegheaţi ceva la domnişoara Traymore. Credeţi că spărgătorul poate veni?

Lila privi întunericul anormal care înconjura casa lui Pat. Cu o presimţire de prost augur, răspunse sumbru:

— Exact la asta mă gândeam.

Treizeci

Din momentul în care Arthur îi telefonase, Glory se aşteptase să vadă poliţia sosind. La ora 10, uşa agenţiei imobiliare se deschise şi un bărbat între două vârste intră. Glory ridică privirea şi văzu maşina poliţiei parcată în faţă. Degetele i se crispară pe clapele maşinii de scris.

— Comisarul Barrot, spuse vizitatorul şi arătă o insignă. Vreau să vorbesc cu Gloria Stevens. E aici?

Glory se ridică. Aştepta deja întrebările:

— Adevăratul nume e Eleanor Brown? Aţi încălcat obligaţiunile? Cât timp credeţi că vă puteţi ascunde?

Comisarul se apropie de ea. Avea un chip plăcut, obrajii roşii şi părul blond ondulat. Privirea lui era întrebătoare, dar nu ostilă. Îşi dădu seama că, de fapt, e cam de aceeaşi vârstă cu ea şi i se păru mai puţin înspăimântător decât poliţistul plin de dispreţ care o interogase după ce fuseseră găsiţi banii la ea acasă.

— Domnişoară Stevens? Nu vă neliniştiţi! Pot să vă vorbesc

între patru ochi?

— Putem intra aici.

Îi arătă cu un gest biroul personal al domnului Schuller. În faţa mesei, erau două fotolii din piele. Se aşezară şi comisarul făcu la fel.

— Păreţi înspăimântată, îi spuse el cu căldură. Nu trebuie să vă fie teamă de nimic. Voiam doar să vorbim despre tatăl dumitale... Ştii unde l-am putea găsi?

Să vorbească despre tatăl ei! Înghiţi cu greu.

— Când am plecat la serviciu azi dimineaţă, era acasă. Trebuia să coboare la brutărie.

— Nu s-a mai întors. Cred că a preferat să nu se mai întoarcă văzând maşina poliţiei în faţa casei. Crezi că ar putea fi la nişte rude, la nişte prieteni?

— Nu... nu ştiu. De ce-l căutaţi?

— Ca să-i punem câteva întrebări. A dat vreun telefon aici în dimineaţa asta?

Acest bărbat credea că Arthur e tatăl ei. Nu avea nicio treabă cu ea.

— A... a telefonat. Dar vorbeam la un alt telefon cu patronul meu.

— Ce voia?

— Voia să ne întâlnim şi eu i-am spus că nu pot pleca.

— Unde voia să vă întâlniţi?

Cuvintele lui Arthur răsunau în urechile ei: „Metro Central... Strada 12, ieşirea G...” Unde era el acum? Avea necazuri? Avusese grijă de ea în tot acest timp. N-avea dreptul să-i facă rău.

Îşi căută cu grijă cuvintele.

— Nu mai puteam întârzia la telefon... l-am spus, pur şi simplu, că nu pot pleca şi i-am închis telefonul. Ce se întâmplă? De ce vreţi să-i vorbiţi?

— Oh, poate nu e nimic.

Poliţistul avea un ton amabil.

— Tatăl tău îţi vorbea de pacienţii pe care îi avea?

— Da. Era foarte preocupat de starea lor.

Nu era greu de răspuns la asemenea întrebări.

— Ţi-a vorbit şi despre doamna Gillespie?

— Da. A murit săptămâna trecută, nu? Era foarte bolnavă.

Glory îşi aminti cum Arthur îi strigase numele prin somn: „Închide ochii, doamnă Gillespie, închide ochii!” Poate că greşise cu ceva îngrijind-o pe doamna Gillespie şi acum îl socotesc vinovat de moartea ei.

— Părea schimbat în ultimul timp? Nervos sau ceva în genul ăsta?

— E cel mai bun om pe care îl cunosc. Şi-a consacrat

întreaga viaţă pentru a-i ajuta pe oameni. De fapt, direcţia ospiciului chiar i-a cerut să plece să aibă grijă de un ospiciu din Tennesse.

Comisarul surâse.

— Câţi ani ai, domnişoară?

— 34 de ani. El păru uimit.

— Nu pari. Din dosar rezultă că Arthur Stevens are 49 de ani. Nu e tatăl tău natural nu? întrebă el după un moment de tăcere, dar la fel de amabil.

Începu imediat să o copleşească cu întrebări.

— A fost preot, dar a preferat să se dedice bolnavilor. Şi eu eram bolnavă, nu aveam pe nimeni şi m-a luat la el.

Acum o va întreba care e numele ei. Dar el nu o făcu.

— Înţeleg. Domnişoară… domnişoară Stevens, trebuie să luăm legătura cu… cu tatăl dumitale. Dacă îţi dă telefon, poţi lua legătura cu noi? Îi întinse cartea de vizită: William Barrot.

Simţea că o observă. De ce nu o întreba nimic despre ea, despre trecutul ei?

Dar comisarul plecă. Rămase singură în birou până la venirea lui Opal.

— Gloria, ce se întâmplă?

Opal era o prietenă foarte bună, cea mai bună pe care o avusese vreodată. Ea o ajutase să redevină femeie. Ea o scoase în oraş, prezentându-i un băiat care să o însoţească. Dar Gloria o refuzase.

— Gloria, ce se întâmplă? repetă Opal. Eşti tulburată.

— N-am nimic. Mă doare capul. Crezi că aş putea pleca acasă?

— Sigur. Termin eu curierul tău. Gloria, dacă pot face ceva…

Glory privi chipul neliniştit al prietenei sale.

— Nu poţi face nimic, dar îţi mulţumesc pentru tot.

Porni pe jos până acasă. Temperatura afară urcase peste zero grade, dar era destul de frig şi gerul îi pătrundea prin palton şi mănuşi. Apartamentul i se păru brusc gol, ca şi cum ar fi simţit că stăpânii nu se vor mai întoarce acolo. Se îndreptă spre dulapul de pe hol şi găsi valiza neagră, deformată, pe care Arthur o cumpărase de ocazie. Îşi împachetă lucrurile, trusa de machiaj şi, cartea pe care i-o dăduse Opal de Crăciun. Valiza nu era prea mare şi o închise cu greu.

Dar mai era ceva! Păpuşa Raggedy Ann. Psihiatrul clinicii îi ceruse să se descrie aşa cum se vedea ea pe sine, dar nu reuşise s-o facă. Atunci el luase păpuşa de pe etajeră unde mai erau şi altele şi i-o dăduse:

— Crezi că ai putea să-mi arăţi cum ar fi păpuşa asta dacă ar semăna cu tine?

Glory pictă cu uşurinţă lacrimile, expresia înspăimântătoare a ochilor, schimbase curba obişnuită a gurii, astfel că, în loc să surâdă, păpuşa părea a izbucni în plâns.

— Atât de nefericită? întrebă doctorul când ea termină.

— Mai rău.

„Oh, Tată – gândi ea – aş fi vrut să rămân şi să aştept să-mi dai telefon, dar mă vor găsi oricum. Comisarul acela sigur verifică acum cine sunt. Nu pot să fug mereu. Trebuie să mă predau la poliţie atât timp cât am curajul să o fac. Voi obţine poate o pedeapsă mai uşoară…”

Mai promisese un singur lucru şi trebuia să se ţină de cuvânt. Domnişoara Langley o implorase să dea telefon celebrei Pat Traymore, înainte de a face ceva. Formă numărul, povesti ce avea de gând să facă şi ascultă impasibilă argumentele emoţionante ale lui Pat.

La ora trei plecă. La capătul străzii, era parcată o maşină cu doi bărbaţi înăuntru.

— Ea e, spuse unul. Minţea când spunea că nu se întâlneşte cu Stevens.

Din vocea lui, era clar că regreta să facă această constatare.

Celălalt apăsă pe accelerator.

— Ţi-am spus că ne-a ameţit cu poveşti. Zece dolari că ne duce la Stevens.

Treizeci şi unu

Pat ajunse la Lotus Inn pe Wisconsin Avenue. Încerca cu disperare să o convingă pe Eleanor Brown să nu se predea la poliţie. Trebuia să o convingă că ea, Pat, are dreptate.

Încercase să se întâlnească cu Sam, dar – după ce lăsase telefonul să sune de cinci ori – închise nervoasă şi plecase în grabă. Intră în fugă în restaurant încercând să o recunoască pe tânăra din fotografia pe care o avea la ea. Era sigură că nu îşi foloseşte numele real. Proprietara îi făcu semn să se apropie.

— Sunteţi domnişoara Traymore?

— Da.

— Domnişoara Brown vă aşteaptă.

Era aşezată la o masă în fundul sălii şi avea în faţă un pahar de vin alb. Pat se aşeză pe scaunul din faţa ei gândindu-se la ce avea să-i spună. Eleanor Brown nu se schimbase prea mult faţă de fotografia din liceu. Cu siguranţă, mai îmbătrânise, nu mai era chiar atât de slabă şi devenise mai drăguţă decât s-ar fi aşteptat Pat. Dar era imposibil să nu o recunoşti.

Vorbi cu o voce plăcută:

— Domnişoară Traymore? Mulţumesc că ai venit.

— Eleanor, te implor, ascultă-mă! Ai dreptul la un avocat. Poţi să rămâi în libertate provizorie în timp ce noi căutăm o soluţie. Erai într-o perioadă de depresie nervoasă când ai încălcat obligaţiile. Sunt atât de multe argumente pe care le poate invoca un avocat!

Chelneriţa le aduse o farfurie cu creveţi.

— Îmi doream de atâta timp! Vrei să comanzi ceva? întrebă Eleanor.

— Nu, mulţumesc. Eleanor, ai înţeles ce ţi-am spus?

— Da, foarte bine.

Eleanor muie un crevete în sos.

— Domnişoară Traymore, sper să-mi obţin eliberarea condiţionată, dar dacă nu se va putea, mă simt destul de puternică acum pentru a-mi împlini pedeapsa. Acum aş dormi într-o celulă, într-o uniformă de prizonieră, să mănânc porcăria aceea pe care ei o numesc mâncare, să accept umilinţa şi plictiseala. La ieşire, nu va mai trebui să mă ascund şi vreau să-mi petrec restul vieţii dovedindu-mi nevinovăţia.

— Eleanor, banii au fost găsiţi la tine?

— Domnişoară Traymore, jumătate din cei de la birou ştiau unde e pivniţa. Când m-am mutat, vreo şase sau opt dintre ei au venit să mă ajute. Părea un fel de petrecere – surpriză. Mobilele pe care nu le puteam folosi au fost coborâte în pivniţă. S-au găsit nişte bani acolo, dar 70.000 de dolari au rămas în buzunarul altcuiva.

— Eleanor, spui că Toby ţi-a dat telefon, şi el neagă. Nu ţi s-a părut anormal că te trimite într-o duminică la birou?

Eleanor lăsă restul creveţilor pe marginea farfuriei.

— Nu. Ştii că senatorul se prezenta pentru a fi din nou aleasă. Biroul comitetului electoral trimitea peste tot prospecte şi ea avea obiceiul să vină pe acolo din când în când numai pentru a lăsa impresia celor care o ajutau benevol că sunt – într-adevăr – importanţi. În aceste ocazii, îşi scotea diamantele. Inelul îi era puţin larg şi era foarte neglijentă cu el. O dată sau de două ori, chiar l-a uitat.

— Şi Toby, sau cel a cărui voce semăna cu a lui Toby, a spus că îl rătăcise din nou?

— Da. Ştiam că trecuse pe la birou sâmbătă pentru a verifica poşta, deci mi s-a părut firesc să-l fi uitat din nou şi unul dintre asistenţi să fi avut ideea să-l pună în seif. Apoi tăcu. După câteva clipe, reluă:

— Cred că Toby conducea maşina la ora când a fost dat telefonul. Era o voce înfundată şi nu mi-a spus prea multe. Ceva de genul: „Verifică dacă inelul doamnei senator e în seiful biroului electoral şi ia-l de acolo.” Eram grăbită pentru că voiam să plec la Richmond să fac nişte schiţe şi cred că i-am răspuns: „îl va regăsi ca ochelarii pe nas.” Persoana care era la telefon a început să râdă şi a închis. Dacă Abigail nu ar fi vorbit atât despre faptul că îmi oferise o a doua şansă, dacă nu m-ar fi tratat ca pe o hoaţă înrăită, poate ceilalţi s-ar fi îndoit. Am pierdut 11 ani din viaţă pentru un delict pe care nu l-am comis şi nu vreau să mai pierd nici măcar o zi.

Se ridică şi lăsă banii pe masă.

— Pentru consumaţie.

Se aplecă, îşi luă valiza, apoi rămase nemişcată.

— Ştii ce mi se pare cel mai greu acum? Am călcat promisiunea făcută omului cu care locuiam, care a fost atât de bun cu mine. M-a implorat să nu mă predau încă. Voiam să-i pot explica, dar nu ştiu unde e acum.

— Aş putea să-i telefonez eu din partea ta, mai târziu? Care e numele lui? Unde locuieşte?

— Îl cheamă Arthur Stevens. Cred că are necazuri acolo unde lucrează. Nu poţi să faci nimic. Sper că va fi o emisiune reuşită. Am avut un şoc când am văzut anunţul. Ştiam că o singură fotografie de-a mea e de ajuns pentru a mă întoarce în închisoare în 24 de ore. Dar, vezi, am înţeles şi că am obosit să mă ascund. Curios, dar ideea aceasta mi-a dat puterea de a mă întoarce în închisoare ca să fiu din nou liberă într-o zi. Tatăl, vreau să spun Arthur, nu se putea obişnui cu ideea. Şi acum ar fi mai bine să plec înainte de a-mi pierde curajul. Neputincioasă, Pat o privi plecând. În clipa în care Eleanor părăsea restaurantul, doi bărbaţi de la masa din colţ se ridică şi porniră în urma ei.

Treizeci şi doi

— Abby, nu e chiar atât de cumplit!

În patruzeci de ani, era doar a treia oară când o lua în braţe. Plângea în hohote.

— De ce nu mi-ai spus că locuieşte în casa aceea?

— Ce rost avea să-ţi spun?

Erau în salonul lui Abigail. Imediat după ce ajunseseră, îi arătase articolul lui Abigail, încercând să atenueze şi inevitabila explozie de disperare.

— Abby, mâine, acest ziar va putrezi pe fundul coşurilor de gunoi!

— Nu vreau să-mi văd chipul în coşurile de gunoi! strigase ea.

El îi aduse un whisky şi o obligă să îl bea.

— Hai, calmează-te! Dacă e un fotograf ascuns în arbuşti?

— Taci, catârule!

Dar această presupunere o pusese pe gânduri. Îşi bău paharul, apoi începuse iar să plângă.

— Toby, nu e un ziar de scandal, dar se vinde bine. Şi fotografia asta… fotografia asta…

Nu se referea la fotografia cu Francey Foster.

O cuprinse în braţe şi, cu degetele, o bătea încet pe spate, cu gândul – pentru a câta oară – că el nu însemna pentru ea decât mâna de care să se agaţe când pierdea şi nu avea cine să o scoată la suprafaţă.

— Dacă cineva se uită atent la fotografie… Toby, priveşte fotografia asta…

— Nimeni n-o să le acorde prea multă atenţie.

— Toby, fata asta – Pat Traymore… Cum a ajuns să locuiască în casa aceea? Nu poate fi doar o coincidenţă.

— Casa a fost închiriată de 12 locatari diferiţi în 24 de ani. Pat e şi ea un locatar ca oricare altul.

Toby făcea eforturi ca vocea să-i pară sinceră şi indiferentă. Dar nici el nu credea ceea ce spusese. De altfel, Philip nu clarificase încă această problemă.

— Nu te mai gândi, Abigail. Cel care a ameninţat-o pe Pat Traymore…

— Toby, de unde ştim că a fost într-adevăr ameninţată? Dacă nu e decât un calcul diabolic pentru a mă distruge?

Toby fu atât de surprins că se dădu înapoi un pas. Şi ea se îndepărtă de el şi se priviră câteva clipe lung în faţă.

— Dumnezeule, Abigail, crezi că totul a fost o înscenare?

Soneria telefonului îi făcu pe amândoi să tresară. Toby o privi:

— Vrei să…

— Da.

Abigail îşi acoperi chipul cu mâinile.

— Nu-mi pasă cine e. Nu sunt aici.

— Casa senatorului Jennings.

Toby vorbea cu vocea sigură şi politicoasă a unui majordom.

— Aveţi un mesaj pentru doamna senator? Nu e liberă în

momentul de faţă.

Îi făcu cu ochiul lui Abigail şi ea îi surâse.

— Preşedintele… Oh, aşteptaţi o clipă, domnule Preşedinte…

Acoperi cu palma receptorul.

— Abby e Preşedintele…

— Toby, cum îndrăzneşti?!

— Abby, pentru numele lui Dumnezeu, e Preşedintele!

Mâinile i se crispară şi se apropie mai mult de telefon.

— Dacă e una din glumele tale…

Apoi luă telefonul în mână.

— Abigail Jennings.

Toby văzu cum expresia chipului ei se schimbă.

— Domnule Preşedinte, îmi pare rău… Cu adevărat, îmi pare rău… Dosarele… Vi le-am lăsat… Îmi pare rău… Oh, Domnule Preşedinte, bineînţeles. Da, pot să fiu la Casa Albă mâine seară… Ora 8 jumătate, am înţeles… Da, am fost foarte ocupată cu emisiunea. Sincer, nu sunt încântată să fiu în centrul unor astfel de… Dumnezeule, e foarte amabil din partea dumneavoastră. Domnule Preşedinte, vreţi să spuneţi… Nu ştiu ce să zic… Bineînţeles, înţeleg… Mulţumesc, domnule Preşedinte.

Închise. Cu un aer uimit, îl privi pe Toby.

— Nu trebuie să vorbesc cu nimeni. Va anunţa că eu sunt candidata lui după emisiunea de mâine seară. Părerea lui e că a fost o idee bună ca ţara să mă cunoască mai bine. Coperta de la „Mirroir” l-a făcut să râdă. A spus că şi mama lui era grasă, dar că arăt foarte bine şi acum ca şi la 17 ani. Toby, voi deveni vice-preşedintele Statelor Unite!

Izbucni într-un râs isteric şi se aruncă în braţele lui.

— Abby, ai reuşit!

O ridică în braţe.

O clipă mai târziu, trăsăturile ei împietriră.

— Toby, nu se poate întâmpla nimic… Nimic nu trebuie să…

El îi cuprinse mâinile în palmele lui mari.

— Abby, îţi jur că nimic nu îţi va sta în cale.

Ea începu să râdă, apoi să plângă.

— Toby, simt că plutesc. Tu şi blestematul tău whisky! Ştii că nu trebuie să beau! Toby… vicepreşedinte!

Trebui să o calmeze, îi spuse cu o voce apăsată.

— Abby, mergem la o plimbare cu maşina şi trecem să vedem viitoarea ta reşedinţă. Vei locui într-un adevărat palat. Următoarea oprire, Massachusetts Avenue.

— Toby, taci! Fă-mi o cană de ceai. Fac un duş şi după aceea voi încerca să mă limpezesc puţin. Vice-preşedinte! Dumnezeule, dumnezeule!

El puse ceainicul cu apă la fiert şi, fără să-şi ia haina, merse până la cutia de scrisori şi o deschise. Plicurile obişnuite – oferte la preţ redus, concursuri gen „Puteţi câştiga două milioane de dolari…” 99% din curierul personal al lui Abigail sosea la birou.

Apoi o văzu. Plicul bleu avea înscrisă adresa cu litere de mână. O scrisoare personală pentru Abigail. Privi în colţul din stânga sus şi simţi cum sângele îi îngheaţă în trup.

Scrisoarea venea de la Catherine Graney.

Treizeci şi trei

Sam o luă pe strada 7 care ducea la celălalt capăt al oraşului. Era deja în întârziere pentru întâlnirea cu Larry Laggiotes

la Oficiul Naţional de Securitate a Transporturilor.

După plecarea de la Pat, mersese direct acasă şi rămăsese treaz cea mai mare parte a nopţii, pradă emoţiei şi mâniei datorită acuzaţiilor lui Pat.

— Pot să vă ajut cu ceva, domnule?

— Poftim? Oh, nu.

Zăpăcit, Sam îşi dădu seama că era atât de cufundat în gânduri că intrase în holul imobilului şi lăsase în urma lui uşa larg deschisă. Unul dintre paznici îl privea cu un aer întrebător.

Urcă la etajul opt şi-şi lăsă numele la biroul de recepţie.

— Nu va dura prea mult, îi spuse o secretară.

Sam se aşeză într-un fotoliu. „Abigail şi Willard Jennings se certaseră atât de tare în ultima zi?” se întrebă el. Dar asta nu dovedea nimic. Îmi amintesc de perioada în care ameninţase că va părăsi Congresul, pentru a-i putea oferi Janicei liniştea pe care o merită. Ea se certase cu el, se enervase şi oricine i-ar fi auzit s-ar fi gândit că se urăsc. Era posibil ca şi soţia pilotului să fi asistat la o asemenea ceartă. Willard era poate demoralizat, gata să abandoneze politica şi Abigail nu voia să-l lase să-i spulbere planurile.

Sam îi telefonase lui Jack Carlson, prietenul de la FBI, cerându-i să găsească raportul despre accident.

— Acum 27 de ani? Va fi greu, spuse Jack. Acum Oficiul Naţional de Securitate a Transporturilor se ocupă de anchete, dar pe vremea aceea Aviaţia Civilă a cercetat cazul. Te sun eu.

Jack reveni la nouă şi jumătate.

— Ai ceva noroc, îi spuse Jack laconic. Majoritatea dosarelor sunt distruse după 10 ani, dar când victimele accidentelor sunt personalităţi se păstrează dosarele în arhivele Oficiului Securităţii. Au informaţii de la Amelia Erhart şi Carole Lombard până la Dag Hammarskjöld şi Hale Boggs. Omul meu de la Securitatea Transporturilor e Larry Laggiotes. A cerut ca dosarul să-i fie trimis la birou, aşa că ia legătura cu el. El propune să vă întâlniţi spre amiază. Veţi studia dosarele împreună.

— Scuzaţi-mă, domnule. Domnul Laggiotes vă primeşte imediat.

Sam ridică privirea. Avea impresia că secretara încercase de mai multe ori să-i atragă atenţia. „Ar fi mai bine să revin pe pământ”, gândi el şi o urmă pe secretară pe culoar.

Larry Laggiotes era un bărbat solid cu trăsături ce aminteau tuturor descendenţa sa greacă. Se salutară. Sam îi explică în amănunte de ce voia să obţină dosarul accidentului.

Larry îl ascultă sprijinit de spătarul fotoliului cu sprâncenele încruntate.

— O zi frumoasă, nu? remarcă el. E ceaţă la New York,

gheaţă la Minneapolis şi plouă torenţial la Dallas. Totuşi, în următoarele 24 de ore, vor avea loc 120.000 de decolări şi aterizări ale avioanelor militare, private şi de companii. Riscurile unor accidente sunt minime. De aceea nu suntem foarte încântaţi când un avion revizuit de un mecanic expert în materie, pilotat de un pilot de primă mână, într-o zi cu vizibilitate perfectă se izbeşte de un munte şi mai sunt găsite câteva rămăşiţe din el la o distanţă de 4 kilometri de la locul accidentului.

— Avionul lui Jennings!

— Avionul lui Jennings, confirmă Larry. Am recitit raportul. Ce s-a întâmplat? Nu se ştie. Ultimul control cu George Graney a fost în momentul în care a părăsit turnul de control din Richmond. Nici urmă de vreo problemă tehnică. Era un zbor de rutină de două ore. Apoi timpul de zbor a fost depăşit.

— Concluzia a fost eroare de pilotaj? întrebă Sam.

— Cauza probabilă – eroare de pilotaj. E concluzia obişnuită când nu avem niciun alt indiciu. Era un bimotor Cessna aproape nou şi inginerii constataseră că e într-o stare perfectă. Văduva lui Willard Jennings a început să se lamenteze că avea oroare de avionul ăsta, că soţul ei se plânsese de multe aterizări dificile cu Graney.

— Nu s-a gândit nimeni la posibilitatea unei crime?

— Domnule deputat, întotdeauna ne gândim la posibilitatea unei crime într-un astfel de caz. În primul rând, căutăm mijloacele prin care ar fi putut fi înfăptuită. De fapt sunt multe mijloace aproape imposibil de depistat. De exemplu, un aparat minuscul ar putea deregla toate benzile magnetice de la bordul unui avion. Dar, acum 27 de ani, aşa ceva nu era posibil! Dacă cineva ar fi vrut să saboteze aparatul lui Graney, tăind un fir, Graney ar fi anunţat o pierdere de înălţime în timp ce traversa munţii. Şansele de a găsi o probă au fost aproape nule. S-ar putea să fi fost ceva şi la rezervoare, căci avionul avea două! Pilotul făcea trecerea pe al doilea când acul primului indica faptul că era gol. Cineva care n-ar fi vrut ca aparatul să ajungă la destinaţie ar fi putut pune un bidon cu acid coroziv, în locul bagajelor, sub un scaun, nu contează unde. Ar fi distrus cablurile şi într-o jumătate de oră avionul nu ar mai fi putut fi controlat. Dar l-am fi descoperit dacă ar fi fost aşa.

— N-aţi găsit nimic, deci? întrebă Sam.

— N-au fost găsite suficiente fragmente de avion pentru a face toate cercetările.

— În acest caz s-a renunţat. Compania la care lucra Graney mergea bine. Dar, de curând, nu mai aveau asigurare. Nici deputatul personal nu era asigurat, dar probabil că provenea dintr-o familie prea bogată pentru a avea nevoie de aşa ceva. Dar e a doua oară când cineva îmi cere o copie a raportului: Doamna

George Graney m-a rugat să-i dau una săptămâna trecută.

— Larry, în măsura în care e posibil, încerc să o scutesc pe Abigail de neplăcerea de a revedea pusă pe tapet această problemă. Voi studia şi eu raportul, dar vreau să-ţi mai pun o întrebare: există vreo îndoială asupra calităţilor profesionale ale lui George Graney?

— Nici cea mai mică. Era un pilot remarcabil. A fost în aviaţia de vânătoare în timpul războiului din Coreea, apoi a lucrat la „United”. Să piloteze un asemenea aparat era un joc de copil pentru el.

— Şi aparatul?

— În cea mai bună stare. Mecanicii au fost foarte buni.

— Văduva Graney are deci motive întemeiate să nu creadă că soţul ei e vinovat de accident.

Larry scoase un rotocol de fum şi spuse cu un aer bănuitor.

— Bineînţeles că are motive – şi încă foarte bine întemeiate!

Treizeci şi patru

La ora patru şi zece, Pat reuşi – în sfârşit – să-l găsească pe Sam şi să vorbească cu el dintr-o cabină telefonică situată în holul clădirii Antenei Potomac. Fără să facă nicio aluzie la cearta lor, îi povesti întâlnirea cu Eleanor.

— N-am reuşit să o împiedic. E hotărâtă să se predea la poliţie.

— Nu te nelinişti, Pat. Trimit un avocat să o caute. Câtă treabă ai la studio?

— Nu ştiu. Ai văzut „Tribune” azi?

— Doar titlurile.

— Citeşte paginile rubricii mondene. O ziaristă pe care am întâlnit-o în ajunul Crăciunului a făcut o poveste întreagă din faptul că am fost ameninţată, că locuiesc în casa familiei Adams…

— Pat, eu nu mai plec nicăieri de acasă. Când ieşi de la studio, vino pe la mine.

Luther o aştepta în biroul lui. Pat se aştepta la ce putea fi mai rău. Dar el stătea în expectativă.

— La Apple Junction totul a mers perfect, spuse el. Ieri ningea şi gaura aceea de oraş părea un vis american al anilor 50. Am filmat şcoala, casa Saunders, bulevardul şi bradul de Crăciun. În faţa Primăriei, o pancartă: „Apple Junction – oraşul natal al senatorului Abigail Foster Jennings.”

Luther trase un fum din ţigară.

— Bătrâna doamnă, Margaret Langley ne-a dat un interviu bun. Să o vezi vorbind despre eleva conştiincioasă care a fost Abigail, arătându-i fotografia din albumul anual.

Pat îşi dădu seama că Luther îi preluase ideea ei de a filma Apple Junction în introducere ca şi cum ar fi fost dintotdeauna a lui.

— Ai văzut ce am filmat ieri dimineaţă? întrebă ea.

— Da. Merge. Ai fi putut filma mai mult când Abigail lucra. Secvenţele din seara de Crăciun sunt perfecte.

— Ai citit „Tribune” de azi?

— Da.

Luther strivi ţigara în scrumieră şi mai luă una. Vocea i se schimbă şi obrajii i se îmbujorară.

— Pat, vei avea bunăvoinţa să-mi dezvălui şi mie secretele jocului tău şi să-mi spui de ce ai împrăştiat povestea asta?

— Ce să împrăştii?

Luther renunţă la calmul lui obişnuit.

— O mulţime de oameni vor vedea – probabil – o simplă coincidenţă în faptul că toate aceste lucruri s-au întâmplat în ultima săptămână, făcând din viaţa lui Abigail un subiect de

senzaţie. Dar eu nu cred în coincidenţe! Împărtăşesc aceeaşi părere cu Abigail din ziua când a apărut fotografia în „Mirroir”. De la început ai făcut tot posibilul ca emisiunea să fie realizată aşa cum vrei tu. Şi cred că ai tras toate sforile ca publicitatea să te ajute puţin. Există cineva în Washington care să nu vorbească azi despre Patricia Traymore?

— Dacă eşti convins de aşa ceva, de ce nu mă dai afară?

— Ca să te bucuri de şi mai multă publicitate? Nici nu se pune problema. Dar, doar aşa, pentru a-mi satisface curiozitatea, ai putea să-mi răspunzi la nişte întrebări?

— Spune.

— Chiar în prima zi, ţi-am cerut să suprimi tot ce putea să facă aluzie la deputatul Adams şi la soţia lui. Ştiai că locuieşti în casa lor?

— Da, ştiam.

— Nu crezi că ar fi fost normal să-mi spui acest lucru?

— Nu, nu cred. Şi am suprimat imaginile cu ei pe care mi le-a trimis Abigail ceea ce – pentru că a venit vorba – mi-a dat multă bătaie de cap. Ai văzut filmele?

— Da. Ai făcut o treabă bună. Acum spune-mi care e părerea ta despre ameninţările primite. Oricare imbecil din domeniu şi-ar fi putut da seama că emisiunea va fi făcută cu sau fără tine.

Pat îşi alese cu grijă cuvintele.

— Pentru mine, aceste ameninţări nu reprezintă nimic mai mult decât ceea ce au fost – nişte ameninţări. Cred că nimeni nu a voit să-mi facă rău, doar cineva a încercat să mă înspăimânte. Cred că îi este teamă cuiva de emisiune şi are impresia că nu se va realiza fără participarea mea.

Se opri, apoi adăugă intenţionat:

— Dar persoana respectivă nu şi-a dat seama că eu sunt aici doar de decor, într-o campanie menită să o conducă pe Abigail Jennings spre vice-preşedenţie.

— Vrei să insinuezi că…

— Nu, nu insinuez nimic. Constat. Am fost numai bună pentru afiş. M-am păcălit acceptând imediat propunerea ta, grăbindu-mă să fac munca de trei luni de zile într-o săptămână, şi obţinând documente furnizate exclusiv prin grija doamnei senator. Dacă reportajul acesta nu avea cât de cât ceva deosebit, nou în el şi cinstit, asta se va datora secvenţelor pe care ţi le-am impus eu. Şi mă străduiesc să fac emisiunea în favoarea lui Abigail pentru că – fără să vreau – eu i-am atras o publicitate deloc plăcută în ultimul timp. Dar te previn, vreau să-mi continui cercetările în anumite probleme.

— De exemplu?

— Cazul Eleanorei Brown, fata care a fost acuzată că a furat din fondurile electorale. Am văzut-o astăzi. Voia să se predea la poliţie. Dar jură că nu s-a atins de banii aceia.

— Eleanor se predă? o întrerupse Luther. Am putea profita de acest lucru. Cum nu şi-a respectat obligaţiile, eliberarea ei condiţionată va fi anulată.

— Deputatul Kingsley va încerca să obţină din nou amânarea.

— E o greşeală. Voi avea eu grijă să nu facă nimic până după anunţul Preşedintelui. Apoi pe cine va mai interesa această problemă? Dar ne poate ajuta în emisiune. Vorbim despre proces aşa cum am planificat, adăugând doar că s-a predat la poliţie din cauza acestei emisiuni. Nu va putea să ne facă necazuri.

Pat avu impresia că trădase încrederea pe care Eleanor o avusese în ea.

— Cred că fata asta e nevinovată şi, dacă este, voi face tot posibilul să redeschid procesul.

— Nu e nevinovată, spuse sec Luther. Altfel, de ce şi-ar fi încălcat obligaţiile? Acum probabil că a cheltuit cei 70.000 de dolari şi nu mai vrea să se ascundă. Nu uita: juriul a condamnat-o în unanimitate. Ai încredere în deciziile unui juriu, nu? Şi acum, mai e altceva? Mai rămâne, după părerea ta, vreun singur detaliu care ar putea să-i fie nefast lui Abigail?

Îi povesti despre Catherine Graney.

— Vrea să dea televiziunea în judecată.

Luther părea încântat.

— Şi asta te neliniştеşte?

— Dacă începe să vorbească despre căsătoria celor doi Jennings… dacă povesteşte că mama soacră nu i-a lăsat lui Abigail niciun cent…

— Abigail va avea de partea ei pe toate femeile din America ce au de suportat o soartă imposibilă… Cât despre cum s-au înţeles cei doi, e cuvântul doamnei Graney împotriva cuvântului lui Abigail şi Toby. Nu uita că el a fost martorul ultimilor ani pe care i-au petrecut cei doi împreună. Şi scrisoarea pe care Abigail i-o trimisese soţului ei? E datată câteva zile înaintea morţii lui.

— Presupunem doar… Oricine poate remarca faptul că anul lipseşte.

— Îl va adăuga acum dacă trebuie. Altceva?

— După părerea mea, doar aceste două probleme riscă să creeze probleme. Cred că aş putea să garantez pentru rest.

— Foarte bine.

Luther părea uşurat.

— Voi trimite pe cineva s-o filmeze pe Abigail întorcându-se seara acasă… după o zi lungă de muncă.

— Nu vrei s-o fac chiar eu?

— Prefer să stai cât mai departe de Abigail până se va calma. Pat, ai citit cu atenţie contractul cu Antena?

— Aşa mi se pare.

— Atunci ştii – fără îndoială – că avem dreptul să te concediem şi să-ţi plătim o sumă prevăzută în contract. Sincer, nu înghit povestea cu ameninţările cuiva care te-ar împiedica să faci emisiunea. Dar te admir pentru modul în care ai reuşit să faci tot Washingtonul să vorbească despre tine. Dar ai făcut lucrul ăsta folosindu-te de o femeie care şi-a închinat întreaga viaţă muncii.

— Ai citit contractul meu? întrebă Pat.

— Eu l-am redactat.

— Atunci, ştii şi că am controlul absolut asupra emisiunilor pe care le fac. Crezi că ai respectat contractul meu săptămâna asta?

Deschise uşa biroului lui Luther, sigură că toată lumea îi ascultă.

Ultimele cuvinte ale lui Luther răsunară în liniştea încăperii.

— Începând de săptămâna viitoare vom reanaliza contractul tău.

Fu una din puţinele ocazii din viaţa ei când Pat trânti uşa.

* * *

Un sfert de oră mai târziu, se prezenta la recepţia imobilului în care locuia Sam. O aştepta în faţa uşii.

— Pat, pari obosită.

— Sunt.

Îl privi cu un aer plictisit. Purta acelaşi pulover ca şi cu o seară înainte. Şi cu o strângere de inimă, remarcă din nou ce mult punea în valoare culoarea ochilor. O luă de braţ şi o conduse de-a lungul culoarului.

Intrând în apartament, Pat fu surprinsă de decor. Mobilele de culoarea antracitului erau aşezate în mijlocul camerei. Pe pereţi erau atârnate câteva gravuri şi picturi de maeştri. Mocheta era tot în nuanţe de gri, negru şi alb.

Se aşteptase la un decor mai tradiţional – o canapea cu mânere sculptate, fotolii confortabile, mobile de familie. Un covor oriental ar fi adus o notă mai veselă încăperii. Sam o întrebă ce părere are şi ea nu ezită să-i răspundă. Sam o ascultă cu ochii pe jumătate închişi.

— Ei bine, acum, te-ai convins! Ai dreptate. Ar trebui să aranjez altfel totul. De acord… Locul ăsta seamănă cu intrarea unui motel.

— Atunci de ce nu te muţi? Cred că îţi poţi permite.

— Oh, apartamentul îmi convine, spuse el calm. Doar mobilele îmi dau bătaie de cap. Am renunţat la cele vechi, dar se pare că nu am ales prea bine nici noul mobilier.

Era o constatare făcută pe un ton ironic, dar Sam nu o făcuse la întâmplare.

— Ai cumva un scotch pentru o femeie obosită? întrebă ea.

— Bineînţeles, răspunse Sam îndreptându-se spre bar.

— Mult sifon, gheaţă, o felie de lămâie, dar nu e foarte grav dacă îţi lipseşte ceva.

Sam îi surâse.

— Nu cred că îmi ceri un lucru prea greu de realizat.

— Nu foarte greu, dar e important să fie bine făcut.

Sam aduse paharele şi le aşează pe o măsuţă joasă.

— Aşează-te şi liniştеşte-te puţin. Cum a fost azi la studio?

— De azi într-o săptămână, nu voi mai avea serviciu, fără nicio îndoială. Luther e convins că am vrut să-mi fac publicitate şi îmi admiră doar osteneala în acest sens.

— Cred că Abigail împărtăşeşte acelaşi punct de vedere.

Pat ridică o sprânceană.

— Eşti, fără îndoială, primul care a aflat-o. Sam, nu voiam să-ţi telefonez atât de curând după ceea ce ţi-am spus aseară. De fapt, aş fi preferat să las lucrurile să se aşeze şi peste câteva luni am fi fost doi prieteni foarte buni. Dar am nevoie de ajutor şi nu pot conta pe Luther. Cred că eşti singurul candidat.

— Nu e exact ceea ce aş fi vrut să aud de la tine, dar – totuşi – sunt fericit că-ţi pot fi de folos.

Era diferit astăzi. Pat simţea acest lucru, ca şi cum oboseala şi incertitudinea l-ar fi părăsit.

— Sam, mai este ceva care nu ţi-am spus în legătură cu efracţiunea.

Cât mai calmă posibil îi povesti despre păpuşa Raggedy Ann.

— Acum păpuşa a dispărut.

— Pat, vrei să spui că s-a întors la tine în casă?

— Da.

— În acest caz, te muţi de acolo imediat.

Neliniştită, Pat se ridică şi se îndreptă spre fereastră.

— Nu e o soluţie. Dar, Sam, poate să ţi se pară curios, dar mă linişteşte faptul că păpuşa nu mai e la mine în casă. Nu cred că cel care m-a ameninţat vrea să-mi facă rău. Ar fi făcut-o deja. Dar îi este teamă de ceva anume care ar putea apărea în emisiune. Şi cred că bănui de ce.

Îi povesti pe scurt ce credea ea despre afacerea cu Eleanor Brown.

— Dacă Eleanor nu minte, atunci Toby a minţit. Dacă Toby

ar minţi, Abigail l-ar acoperi, ceea ce pare cât se poate de probabil. Dar să presupunem că ar mai fi implicată şi o altă persoană, care are vocea asemănătoare cu a lui Toby, care ştia unde e pivniţa Eleanorei şi a lăsat intenţionat banii acolo pentru ca ea să fie acuzată.

— Şi păpuşa? Şi ameninţările?

— După părerea mea, cine m-a cunoscut când eram copil a putut să mă recunoască şi a încercat să mă înspăimânte pentru a renunţa la emisiune. Sam, gândeşte-te la următoarele elemente: Toby mă cunoştea când eram copil. Îmi este ostil. La început am crezut că e din cauza lui Abigail şi a acestei publicităţi groaznice, dar ieri nu contenea să analizeze lucrurile din bibliotecă, de parcă ar fi vrut să recunoască locurile. Şi, după ce a plecat, s-a întors. Nu s-a gândit că vin după el să încui uşa. Mi-a spus că a vrut să verifice yala, că ar putea intra oricine şi că ar trebui să fiu mai prudentă. Am vrut să-l cred, dar – sincer, Sam – prezenţa lui Toby în preajma mea mă nelinişteşte. Ai putea să te interesezi dacă a avut necazuri în trecut? Vreau să spun, necazuri mari.

— Da, pot s-o fac. Nici mie nu îmi prea place acest tip.

Se apropie pe la spate de ea şi îi cuprinse talia cu braţele. Instinctiv, Pat se sprijini de el.

— Mi-a fost dor de tine, Pat.

— De aseară?

— Nu, de doi ani.

— N-aş fi ghicit.

O clipă se abandonă plăcerii de a fi în braţele lui. Apoi se întoarse şi îl privi în faţă.

— Sam, nu vreau doar puţină tandreţe… Altfel…

Braţele lui o strânseră cu mai multă putere. Buzele lui nu mai erau ezitante.

— Nu cred că e doar puţină tandreţe.

Mai multe minute, rămaseră fără să se mişte, lângă fereastră.

Apoi Pat se îndepărtă. Sam nu o opri.

— Pat, spuse el privind-o, ce ai spus aseară era adevărat, în afară de un singur lucru. Nu e nimic între mine şi Abigail. De ce nu-mi laşi puţin timp pentru a mă limpezi? Până când te-am reîntâlnit, săptămâna trecută, nu mi-am dat seama că reacţionam ca o marionetă.

Pat încerca să surâdă.

— Uiţi că şi eu am nevoie de puţin timp. Nu e atât de simplu cu amintirile…

— Încerci să regăseşti impresiile obiective ale acelei nopţi?

— Obiective, poate… Mai ales, plăcute. Încep să cred că mama mea şi-a pierdut firea în seara aceea, ceea ce face ca

situaţia să fie puţin penibilă…

— De ce crezi asta?

— Acum nu e important de ce cred aşa ceva, ci de ce a tras? Mâine seară, „Momentele vieţii lui Abigail Jennings” vor fi prezentate în public. Apoi voi deschide o adevărată anchetă. Aş da orice ca emisiunea să nu se fi realizat atât de în pripă. Sam, sunt prea multe lucruri care nu se potrivesc. Şi nu-mi pasă ce crede Luther. Secvenţa despre accidentul de avion va declanşa totul. Catherine Graney nu glumeşte.

Pat refuză invitaţia la cină.

— Ziua a fost obositoare. M-am trezit la patru ca să fiu la timp la biroul lui Abigail. Mâine terminăm înregistrările. Vreau să iau o gustare şi să mă culc la ora nouă.

La uşă, Sam o opri.

— Când eu voi avea 70 de ani, tu vei avea 49.

— Şi când tu vei avea 100, eu voi avea 82. Fă nişte cercetări despre Toby şi anunţă-mă când afli ceva despre Eleanor.

— Bineînţeles.

După plecarea lui Pat, Sam îi telefonă lui Jack Carlson povestindu-i pe scurt ceea ce îi spusese Pat.

Jack scoase un fluierat.

— Vrei să spui că tipul s-a întors? Sam, e un nebun! Bineînţeles că pot să aflu câte ceva despre Toby, dar fă şi tu ceva pentru mine. Vreau să îmi faci rost de o hârtie cu scrisul lui. Poţi?

Treizeci şi cinci

Comisarul Barrot era drăguţ. Credea că ea spusese adevărul. Dar celălalt poliţist părea ostil. Eleanor răspunse la întrebările lui de o sută de ori.

Cum putea să spună unde ascunsese cei 70.000 de dolari când nu-i avusese niciodată?

O ura pe Patricia Traymore pentru că realizase o emisiune care nu îi mai lăsa posibilitatea să fugă? Nu, bineînţeles că nu! La început îi fusese teamă dar apoi îşi dădu seama că nu se va mai putea ascunde prea mult timp şi se simţi mulţumită că nu va fugi.

Ştia unde locuieşte Pat? Da, tatăl îi spusese că locuieşte în casa familiei Adams, în Georgetown, îi arătase acea casă într-o zi. Arthur făcuse parte din echipa de salvare a spitalului Georgetown în vremea când avusese loc drama. Să pătrundă în acea casă? Nu, bineînţeles. Cum să intre?

În celula închisorii se aşeză pe marginea patului, mirată că avusese puterea să se întoarcă în acest univers. Barele de fier, toaletele deschise, impresia că e prinsă în capcană, tristeţea care o copleşea… toate o înconjurau ca o ceaţă deasă şi întunecată.

Se întinse pe pat şi se întrebă unde era Arthur. Cum putuse cineva să bănuiască măcar că ar fi putut face rău cuiva? Era omul cel mai drăguţ pe care-l cunoscuse vreodată. Dar, într-adevăr, fusese foarte nervos după moartea neaşteptată a doamnei Gillespie.

Spera să nu o urască pentru că s-a predat. Oricum ar fi prins-o. Era sigură că Barrot voia să o interogheze.

Arthur plecase? Probabil. Cu o nelinişte crescândă, Eleanor îşi aduse aminte de câte ori schimbaseră oraşele şi locurile de muncă. Unde era el acum?

* * *

Arthur cină într-o cafenea de pe strada 14. Mâncă încet şi cu atenţie. Era important să mănânce bine în acea seară. Vor trece – poate – multe zile până să mai poată mânca ceva cald.

Îşi făcuse planul. La căderea nopţii, va intra în casă. Se va strecura prin fereastra de la primul etaj. Se va instala în camera copilului sau în cea de oaspeţi. Mai avea două pâiniţe calde în buzunar, dar ar fi avut nevoie de nişte suc de fructe. Şi – poate – ar trebui şi unt de alune şi pâine mai multă. Astfel, va rezista până la emisiunea de a doua zi.

Cheltuise 90 din preţioşii săi dolari pentru a cumpăra un televizor alb-negru cu căşti. Astfel putea asculta emisiunea chiar din casa lui Pat Traymore. Pe drum va cumpăra pastile de cofeină de la farmacie. Nu va putea să rişte să strige prin somn. Oricum nu l-ar auzi din camera ei, dar ar fi un risc prea mare.

40 de minute mai târziu, ajunse în Georgetown, la două străzi de casa Patriciei. Era linişte în jur, chiar prea linişte. Acum, că toate cumpărăturile de Crăciun fuseseră făcute, un necunoscut alergând ar putea atrage atenţia. Poliţia ar putea supraveghea casa. Dar faptul că era situată pe colţul străzii putea fi un avantaj pentru el. Casa din spate nu era luminată şi Arthur se strecură în curte.

Cele două curţi erau separate printr-un gard foarte jos. Îşi lăsă geanta cu provizii de cealaltă parte şi sări gardul fără probleme.

Aşteptă. Nu se auzea niciun zgomot. Maşina lui Pat nu era pe alee şi casa era întunecată.

Îi era incomod să urce în copac cu geanta cu provizii în spate. Trunchiul era acoperit cu zăpadă şi mâinile îi alunecau. Arthur simţea cum frigul îi pătrunde prin mănuşi. Dacă nu erau crengile atât de dese, nu ar fi reuşit. Fereastra se înţepenise din cauza frigului şi o deschise greu. Trecu peste pervaz şi sări în cameră. Parchetul pocni cu putere.

Câteva minute de spaimă, aşteptă lângă fereastră, gata să fugă, să coboare pe copac şi să traverseze curtea alergând. Dar în casă nu se auzi nimic. Era linişte.

Începu să-şi pregătească ascunzătoarea. Remarcă cu uşurare că etajerele nu erau fixate în perete. Îndepărtându-le puţin nimeni nu şi-ar fi dat seama că în spaţiul triunghiular de pe colţ s-ar putea ascunde cineva.

Îşi amenajă cât mai confortabil culcuşul. Alese o pătură veche pe care o aşeză pe parchet. Era destul de mare ca să o poată folosi drept sac de dormit. Îşi scoase proviziile şi îşi instală televizorul. Pe cea mai joasă etajeră erau patru perne imense.

În câteva minute, totul era pregătit. Acum, mai rămânea să exploreze terenul.

Din nefericire, Pat nu lăsase nicio lumină aprinsă. Ceea ce îl obliga să se deplaseze ţinându-şi lanterna jos, lângă parchet, pentru a nu fi văzută de pe fereastră. Merse în camera principală, apoi se întoarse din nou în camera de oaspeţi. Repetă traseul de mai multe ori. Atent la fiecare pas, observă că o parte a parchetului scârţâia.

Traseul îi luă 20 de secunde. Intră în vârful picioarelor în camera lui Pat şi înaintă până la toaletă. Nu văzuse niciodată obiecte atât de frumoase. Pieptănul, oglinda, periile, toate aveau mânere de argint. Ridică dopul unui flacon şi inspiră parfumul delicat.

Apoi intră în baie, observă halatul agăţat în spatele uşii şi nu rezistă tentaţiei de a-l atinge, „genul de halat care i-ar fi plăcut lui Glory”, gândi el cu amărăciune.

Fusese cineva să o interogheze pe Glory la birou? Probabil că acum se întoarse acasă. Ar fi vrut să-i vorbească.

Se îndreptă spre pat, găsi telefonul pe noptieră şi formă numărul. Sună de patru ori. Arthur se încruntă. Îi spusese că vrea să se predea, dar lui îi promisese că aşteaptă. Nu, fără îndoială, se culcase, tremurând, aşteptând să vadă dacă fotografia ei va apărea în emisiunea de a doua zi.

Aşeză telefonul la locul lui, pe noptieră, dar rămase aşezat, aproape de patul Patriciei. Îi era deja dor de Glory. Iar liniştea şi singurătatea acestei case îl tulburau. Dar ştia că, curând, vocile îi vor vorbi.

Treizeci şi şase

— E perfect, doamnă senator! spuse Luther. Îmi pare rău că a trebuit să-ţi cer să te schimbi, dar dacă vrem să lăsăm impresia aceleiaşi zile de lucru trebuie să porţi acelaşi costum ca şi dimineaţă.

— Normal. Ar fi trebuit să-mi dau seama, spuse Abigail scurt.

Erau amândoi în salon. Operatorii îşi strângeau materialul. Toby remarcă faptul că Abigail nu-i oferea un pahar de băutură lui Luther. Avea chef pur şi simplu să scape de el.

Şi Luther înţelese mesajul.

— Grăbiţi-vă! ordonă el echipei sale. Apoi surâse încurajator.

— Cred că ţi s-a părut o zi lungă, Abigail. Încă o filmare mâine la studio şi suntem gata.

— Va fi clipa cea mai fericită a vieţii mele.

Toby ar fi vrut s-o vadă pe Abigail mai calmă. Se plimbaseră cu maşina şi trecuseră de două ori prin faţa reşedinţei vice-preşedintelui. Abby chiar glumise văzând-o.

— Îţi imaginezi reacţia cronicarilor văzându-mă plecată astfel în recunoaştere?

Dar la sosirea echipei de filmări, devenise din nou încordată.

Pelham începuse să se îmbrace.

— Preşedintele ţine o conferinţă de presă la ora nouă în Sala

Est, mâine seară. Vei merge şi tu?

— Cred că da, răspunse Abigail.

— Atunci programarea noastră e excelentă! Emisiunea are loc între orele şase şi şapte, deci spectatorii vor avea chiar o pauză între cele două reprize politice.

— Cred că tot Washingtonul moare de curiozitate în aşteptarea lor, spuse Abby. Luther, sunt cu adevărat obosită.

— Bineînţeles, scuză-mă. Ne vedem mâine. La ora nouă dacă îţi convine.

— Încă un minut şi înnebuneam, îi spuse Abigail lui Toby când – în sfârşit – rămaseră singuri. Şi când mă gândesc că emisiunea asta e complet inutilă.

— Nu chiar atât de inutilă, spuse Toby cu un glas convingător. Trebuie ca numirea să fie aprobată de Congres. Bineînţeles, vei obţine majoritatea, dar n-ar fi rău dacă oamenii ar trimite câteva telegrame în favoarea ta. Emisiunea îi va convinge să o facă.

— În acest caz, tot ar fi bună la ceva.

— Abby, mai ai nevoie de mine în seara asta?

— Nu, vreau să mă culc devreme şi am de gând să citesc ceva până adorm. A fost o zi lungă.

Îi surâse şi Toby fu mulţumit.

— După ce servitoare alergi acum? Oricum e preferabil decât o partidă de poker.

* * *

Pat ajunse acasă la şase jumătate. Aprinse lumina pe hol, dar scările rămaseră cufundate în întuneric. Cuvintele iritate ale tatălui ei îi răsunau în urechi: „N-ar fi trebuit să vii.”

„În seara aceea, soneria sunase insistent. Tatăl ei deschise uşa. În faţa lui stătea cineva care privea peste umărul lui. De aceea îi era atât de teamă. Tata era furios şi ei îi era frică să n-o vadă.”

Mâna îi tremura când cuprinse cu degetele balustrada. „Nu am niciun motiv să fiu nervoasă!” îşi spuse ea. „Poate doar pentru că sunt obosită şi mă simt la capătul puterilor. Trebuie să mă schimb şi să mănânc ceva.”

Ajunse în camera ei, se dezbrăcă rapid, ezită să îmbrace acelaşi halat agăţat în spatele uşii, apoi alese un altul din catifea maro. Era călduros şi comod.

În faţa oglinzii, îşi strânse părul la spate şi se demachie. Îşi trecea mecanic vârfurile degetelor peste faţă masându-şi pielea, aşa cum o învăţase esteticiana, oprindu-se mai mult la tâmple şi la cicatricea ascunsă de rădăcina părului.

Mobilele din spatele ei se reflectau în oglindă. Stâlpii patului

îi păreau două santinele înalte. Privi atentă oglinda. Auzise că fixând un punct imaginar de pe frunte poţi să te hipnotizezi singur şi să te întorci în trecut. Un minut întreg se concentră asupra acelui punct imaginar şi avu sentimentul straniu că alunecă printr-un tunel... şi că nu e singură. Mai simţea prezenţa cuiva în preajma ei.

Ridicol. Încercase să se autohipnotizeze şi acum avea ameţeli şi halucinaţii.

Coborând în bucătărie, îşi pregăti o omletă, cafea şi se forţă să mănânce.

În bucătărie era cald şi plăcut şi Pat începu să se simtă mai bine. Poate că uneori mâncase aici cu mama şi cu tatăl ei. Îşi amintea dacă fusese vreodată aşezată pe genunchii tatălui ei în faţa acestei mese? Veronica îi arătase ultima felicitare de Crăciun semnată: Dean, Renée şi Kerry. Spuse numele apoi cu voce tare şi se întrebă de ce îi suna atât de fals.

Căută farfuriile şi le aşeză în maşina de spălat vase, dar avea sentimentul neplăcut că aceste lucruri o întârzie de la ce avea de făcut. Trebuia să recitească atentă articolul şi să vadă dacă nu descoperea ceva nou despre Dean şi Renée Adams.

Ziarul era încă pe birou. Îl deschise şi se forţă să citească cu atenţie fiecare rând. Nu află nimic nou şi suferinţa îi crescu. „Pe revolver... amprente amestecate... Dean Adams murise pe loc după ce glonţul i-a atins fruntea... Renée Adams i-a supravieţuit câteva minute...” Un paragraf reamintea zvonurile lansate la petrecerea ambasadorului: sigur, cei doi nu se înţelegeau, Renée voia ca Dean să părăsească Washingtonul, ura lumea fastuoasă a recepţiilor, era geloasă pe farmecul soţului ei.

Cuvintele vecinei sale: „Era înnebunită după el... dar Dean atrăgea toate femeile...”.

Circulase şi zvonul că Renée şi nu Dean ar fi tras. Dar, în timpul anchetei, mama lui Renée dezminţise această posibilitate. „Nu e nimic misterios – spuse ea – e doar tragic. Cu câteva zile înainte de a fi asasinată, fiica mea îmi spusese că se va întoarce acasă împreună cu Kerry şi că va cere divorţul şi dreptul de a avea ea grijă de copil. Cred că hotărârea fusese determinată de accesele de violenţă ale lui Dean.”

„Poate că avea dreptate”, gândi Pat. „Îmi amintesc că m-am împiedicat de un corp. De ce aş fi atât de sigură că era al mamei mele şi nu al tatălui meu?” Într-adevăr, nu ar fi putut să spună cu certitudine.

Pat examină fotografiile care umpleau a doua pagină. Willard Jennings avea aerul unui intelectual. Voia să renunţe la Congres şi să devină preşedintele unei Universităţi. Cel puţin, aşa spusese Catherine Graney. Şi Abigail era o femeie de o frumuseţe perfectă. Mai era şi un instantaneu, greu de sesizat printre

celelalte. Pat îl privi de mai multe ori, apoi schimbă locul ziarului pentru ca lumina să cadă perpendicular.

Era o fotografie făcută pe plajă. Tatăl ei, mama ei şi Abigail erau într-un grup împreună cu încă două persoane. Mama ei era cufundată în lectura unei cărţi. Cei doi necunoscuţi stăteau întinşi la soare, cu ochii închişi. Aparatul îi surprinsese pe Dean şi pe Abigail privindu-se. Între cei doi plutea o atmosferă intimă.

În birou avea o lupă. Pat o luă şi privi încă o dată fotografia. Mărit, chipul lui Abigail oglindea încântarea. Dean Adams avea o privire plină de tandreţe. Mâinile lor aproape se atingeau.

Pat strânse ziarul. Ce însemnau aceste fotografii? Doar un flirt pasager? Tatăl său atrăgea pe toate femeile care îl cunoşteau. Poate că îi făcea plăcere acest lucru. Iar Abigail era o văduvă încântătoare. Poate nu era nimic mai mult de atât.

Ca întotdeauna când era tulburată, Pat căută refugiul în muzică. În salon, aprinse instalaţiile bradului şi stinse lumina. Aşezată în faţa pianului, rătăci câteva clipe cu degetele pe clape până când regăsi acordurile din Beethoven: *Patetica.*

Sam redevenise ei însuşi, acel Sam de care îşi aducea ea aminte, puternic, sigur pe sine. Avea nevoie de timp. Era normal. Şi ea avea nevoie. Acum doi ani de zile, amândoi fuseseră atât de sfâşiaţi de sentimentele lor… Fuseseră vinovaţi… Acum trebuia să fie altfel.

Tatăl ei şi Abigail Jennings. Fuseseră împreună? Abigail fusese doar o aventură trecătoare printre alte numeroase aventuri? Poate că tatălui ei îi plăceau femeile. De ce nu? Era foarte seducător şi era un om politic cunoscut şi admirat în acea perioadă. Ca şi Kennedy…

Eleanor Brown. Avocatul reuşise să obţină o nouă eliberare condiţionată? Sam nu o sunase. „Eleanor e nevinovată”, hotărî Pat în forul său interior. „Sunt sigură.”

Liebestraum de Liszt. Începuse să cânte fără să-şi dea seama. Şi cu o seară înainte tot aceste două bucăţi le cântase una după alta. Şi mama ei le cântase tot aşa? Amândouă piesele aveau aceleaşi accente melancolice şi solitare.

„Renée, ascultă-mă! Lasă cântatul şi ascultă-mă!

— Nu pot. Lasă-mă în pace!

Cele două voci – a tatălui tristă, a mamei – disperată.”

„Se certau în fiecare zi”, gândi Pat. După ce se certau, mama ei cânta la pian ore întregi. Dar când era fericită, o aşeza pe micuţa Kerry lângă ea, pe banchetă.

„Nu, Kerry, aşa… Lasă degetul încet aici… Ştie să apese pe clape! E, cu adevărat, înzestrată!”

Degetele sale începuseră primele note din *Opus 30, numărul 3* de Mendelssohn, o altă piesă tristă. Se ridică. Erau prea

multe fantome în această cameră.

Sam telefonă când ea se pregătea să urce pe scări.

— Refuză să o elibereze pe Eleanor. Le e teamă să nu fugă din nou. Se pare că bărbatul cu care locuieşte e acuzat de câteva omoruri la spital.

— Sam, nu pot să ştiu că e închisă într-o celulă.

— Frank Crowley, avocatul pe care i l-am trimis crede că spune adevărul. Va primi copia procesului mâine dimineaţă. Vom face tot ce se poate pentru ea. Dar cred că... Pat, cum te simţi?

— Rezist.

— Ai încuiat uşa?

— De două ori.

— Bine. Pat, totul se va aranja. Mâine seară, la Casa Albă, au fost invitaţi câţiva oameni politici. Preşedintele va face un anunţ, de faţă şi cu câţiva reprezentanţi ai presei. Am verificat lista invitaţilor. Apare şi numele tău.

— Sam, crezi?

— Nu ştiu. Toată lumea a pariat pe Abigail, dar competiţia e strânsă. Niciunul dintre candidaţi nu beneficiază deocamdată de protecţia Serviciilor Secrete. Cred că Preşedintele vrea să menţină suspansul până la ultima clipă. Dar, oricare ar fi candidatul, noi doi îl vom sărbători oricum.

— Chiar dacă nu eşti de acord cu alegerea făcută?

— Poate să aleagă pe oricine. Deocamdată, nu îmi pasă. Am alte preocupări. Vreau doar să mă întâlnesc cu tine... Să recuperăm timpul pierdut. Când am hotărât să ne despărţim, am căutat să mă conving că noi doi nu suntem potriviţi, chiar dacă eu aş fi fost liber. Era cea mai bună soluţie ca să te uit. După un timp, am început să cred propriile mele minciuni.

Pat râse. Începu să clipească des, pentru a împiedica lacrimile să-i alunece pe obraji.

— Eşti iertat.

— Nu vreau să mai pierd niciun minut de fericire.

— Credeam că ai nevoie de timp.

— Nici eu şi nici tu nu avem nevoie de aşa ceva.

Chiar şi vocea i se schimbase – încrezătoare, puternică, vocea din amintirile care îi bântuiau nopţile de nesomn.

— Pat, m-am îndrăgostit de tine în ziua aceea petrecută la Cape Cod. Nimic nu mai poate schimba ceea ce simt. Nu pot decât să-ţi mulţumesc că m-ai aşteptat.

— Nu aveam de ales. Oh, Sam, e minunat. Te iubesc atât de mult!

După ce închise, Pat rămase câteva clipe cu mâna pe receptor ca şi cum – prin acest contact – ar fi putut să audă, încă o dată, fiecare cuvânt spus de Sam. Cu un surâs tandru pe buze,

urcă visătoare scările. Un pocnet o făcu să tresară. Dar ştia ce este. Întotdeauna bucata aceea de parchet scârţâia sub piciorul ei.

„De ce eşti ridicolă?” se întrebă.

Aplicele sub formă de torţe luminau slab culoarul. În momentul în care intră în camera sa, sub impulsul unei senzaţii de moment, Pat se întoarse şi se îndreptă spre partea din spate a casei. Călcă intenţionat pe bucata de parchet care scârţâia. Ar fi putut să jure că auzise acest zgomot. Intră în fosta ei cameră. Paşii îi răsunară pe parchetul gol. Camera nu era aerisită şi aerul era sufocant.

Uşa camerei de oaspeţi era întredeschisă, înăuntru era ceva mai răcoare. Simţi chiar un curent de aer şi se îndreptă spre fereastră. Nu era bine închisă. Încercă să o împingă, dar ţeava de siguranţă era ruptă, „Iată de ce!” gândi ea. Curentul de aer era destul de puternic pentru a întredeschide uşa. Deschise un dulap şi se gândi cu ce ar putea bloca fereastra. Lenjeria era frumos aranjată pe rafturi.

Renunţă.

Ultimul gând înainte de a adormi fu din nou acea senzaţie că nu e singură. Inexplicabil... Oricum, era prea obosită pentru a se mai gândi la aşa ceva.

* * *

Cu un oftat de uşurare, Catherine Graney întoarse plăcuţa cu *Închis* spre exterior şi încuie uşa magazinului. Pentru a doua zi de Crăciun, afacerile merseră destul de bine. Un cumpărător din Texas achiziţionase mesele de joc, porţelanurile de Rudelstadt şi covorul de Stonk. O vânzare grozavă!

Catherine stinse lumina şi urcă spre apartamentul ei, cu Sligo în urmă. Lăsase câţiva butuci pe foc în acea dimineaţă. Aprinse o bucată de hârtie şi flacăra cuprinse din nou lemnele din cămin. Sligo se instală în locul lui preferat. Începu să-şi pregătească cina în bucătărie. Când George, fiul ei, va veni săptămâna viitoare, îi va face câteva specialităţi care îl vor încânta. Dar astăzi, o friptură cu salată era de ajuns pentru ea.

George o sunase în ajun şi-i urase Crăciun fericit, îi dăduse chiar şi o veste bună: fusese avansat în grad.

— La 27 de ani, ai o frunză de stejar! exclamase ea. Dumnezeu ştie că tatăl tău ar fi fost mândru de tine.

Catherine aşează bucata de cotlet pe grătar, încă un motiv în plus să o împiedice pe Abigail Jennings să mânjească încă o dată numele soţului ei. Se întrebă cum reacţionase Abigail văzându-i scrisoarea. O scrisese şi o corectase de o sută de ori înainte de a o trimite, în seara de ajun a Crăciunului.

„Vă cer ca la această emisiune să faceţi cunoscut tuturor că nu a existat nici măcar umbra unei probe care să dovedească faptul că accidentul soţului dumneavoastră s-a datorat unei greşeli de pilotaj. Încetaţi să murdăriţi reputaţia lui George Graney! Dar încă nu e de ajuns! Trebuie să restabiliţi cu exactitate faptele. Dacă nu o faceţi, vă acuz de calomnie şi voi dezvălui adevăratele raporturi dintre dumneavoastră şi Willard Jennings.”

La ora 11 privi ştirile. La ora 11.30 Sligo o linse pe mână.

— Ştiu, mormăi ea. De acord. Facem o plimbare.

Afară era o noapte întunecată. Mai devreme, apăruseră câteva stele, dar acum era înnourat. Bătea vântul. Catherine îşi ridică înfrigurată gulerul hainei.

— Nu facem o plimbare prea lungă, îi spuse ea lui Sligo.

Erau pe un drum ce traversa păduricea din apropierea casei. Întotdeauna o luau pe acolo ca să scurteze drumul. Ca de obicei, Sligo o trăgea spre copacii şi arbuştii lui preferaţi. Apoi se opri brusc şi un mârâit lung îi ieşi din gâtlej.

— Hai! spuse Catherine nerăbdătoare.

Întotdeauna se lua după toate pisicile.

Sligo sări înainte.

Încremenită pe loc, Catherine văzu apărând o mână din întuneric şi cuprinzând gâtul bătrânului câine. Auzi un pocnet puternic şi corpul lipsit de viaţă a lui Sligo căzu pe zăpada îngheţată.

Catherine încercă să strige, dar nu reuşi să scoată niciun sunet. Mâna care îl strânsese pe Sligo de gât se ridicase deasupra capului ei şi, cu o clipă înainte de a muri, Catherine înţelese – în sfârşit – ce se întâmplase cu 27 de ani înainte.

Treizeci şi şapte

În ziua de 27 decembrie, Sam se trezi la ora şapte, reciti copia anchetei accidentului de avion care îl costase viaţa pe Willard Jennings, sublinie un pasaj şi îi telefona lui Jack Carlson.

— Ce-ai făcut cu informaţiile despre Toby Gorgone?

— Le obţin pe la 11.

— Eşti liber la prânz? Vreau să-ţi arăt ceva.

Era tocmai acel pasaj subliniat: „Şoferul deputatului Jennings, Toby Gorgone, a aşezat bagajele în avion”. Dar Sam voia să citească întâi raportul despre Toby şi apoi să discute cu Jack. Stabiliseră să se întâlnească la prânz la Gangplank.

Apoi Sam telefona lui Frank Crowley, avocatul angajat pentru apărarea Eleanorei Brown şi îl învită şi pe el în acelaşi loc, la aceeaşi oră.

— Poţi să contezi pe mine, Sam!

Cafeaua era gata. Sam o turnă în ceaşcă şi deschise aparatul de radio. Informaţiile de la ora nouă se terminaseră. Buletinul meteo prevedea o zi în mare parte însorită. Temperatura nu va mai coborî sub zero grade. Apoi auzi principalele ştiri pe scurt, inclusiv descoperirea cadavrului Catheriney Graney, cunoscut anticar din Richmond, în pădurricea de lângă casa ei. Câinele ei avea gâtul rupt. Poliţia presupunea că animalul murise încercând să o apere.

Catherine Graney moartă! Chiar în momentul în care se pregătea să o dea în judecată pe Abigail.

— Nu cred în coincidenţe, spuse Sam cu voce tare. Nu cred!

Îşi petrecu restul dimineţii frământat de îndoieli. De mai multe ori, voi să dea telefon la Casa Albă, apoi renunţă.

Nu avea nicio probă că Toby Gorgone era mai mult decât un şofer – gardă de corp, devotatul senatorului. Chiar dacă era un criminal, Sam nu putea dovedi că Abigail era la curent cu activităţile lui.

Preşedintele va anunţa numirea lui Abigail în această seară. Sam nu se îndoia de acest lucru. Dar ratificarea din Senat va avea loc după mai multe săptămâni. Şi, până atunci, va avea grijă ca afacerea să nu fie muşamalizată.

Fără să ştie de ce, Sam ar fi jurat că Toby era cel care o ameninţase pe Pat. Dacă acest individ avea ceva de ascuns, nu avea niciun chef să o vadă pe Pat răscolindu-i trecutul.

Şi dacă el ar fi ameninţat-o.

Sam strânse pumnii. Nu se mai simţea ca un viitor bunic.

* * *

Abigail îşi frământa nervoasă mâinile.

— Ar fi trebuit să plecăm mai devreme de acasă spuse ea. Aglomeraţia asta e cumplită. Încearcă să mergi mai repede.

— Nu-ţi fă griji, încercă Toby să o calmeze. Nu pot începe filmările fără tine. Cum ai dormit?

— Am făcut noapte albă. Mi-a tot spus: „Vei fi vice-preşedinte al Statelor Unite!” Dă drumul la radio, să vedem ce mai spun despre mine.

Ştirile de la ora opt şi jumătate de la CBS tocmai începeau.

„Zvonurile că preşedintele va ţine o conferinţă de presă în cadrul căreia va anunţa candidatura senatorului Jennings sau Claire Lawrance la vice-preşedenţia Statelor Unite persistă. Ar fi prima dată când un asemenea post ar fi ocupat de o femeie.”

Apoi „Printr-o tragică coincidenţă, aflăm că doamna Catherine Graney, anticar în Richmond a fost găsită ucisă în timp ce îşi plimba câinele. Ea este soţia pilotului decedat în accidentul

de avion împreună cu deputatul Willard Jennings. Abigail Jennings a debutat în cariera politică preluând locul soţului său în vederea încheierii mandatului acestuia.”

— Toby!

El o privi în oglindă. Abigail părea tulburată.

— Toby, e oribil!

— Da, e o crimă murdară.

Chipul lui Abigail se înăspri.

— Nu voi uita niciodată că mama lui Willard a stat împreună cu ea aşteptând să afle veşti când avionul a fost dat dispărut. N-a dat nici măcar un telefon să vadă ce fac eu.

— Ei bine, Abigail, acum s-au regăsit. Ce bine s-au potrivit lucrurile! Ajungem la studio la fix.

Intrând în parcarea privată, Abigail întrebă în şoaptă:

— Toby, ce ai făcut noaptea trecută? Ai jucat poker sau ai ieşit cu o femeie?

— Am văzut-o pe tipa de la Steakbuger şi am fost cu ea toată noaptea. De ce? Mă supraveghezi? Vrei să vorbeşti cu ea?

Toby părea ofensat.

— Nu, bineînţeles. Ai dreptul să vezi câte chelneriţe vrei tu în orele libere. Cred că ai profitat din plin.

— Da. N-am prea avut timp liber în ultimele zile.

— Ştiu. Nu ţi-am lăsat niciun minut…

Glasul ei părea mai conciliant când spuse:

— Doar că…

— Ce anume, Abigail?

— Nimic… chiar nimic.

* * *

La ora opt fix, Eleanor fu supusă testului cu detectorul de minciuni. Spre surprinderea ei, dormise foarte bine. Îşi amintise de prima ei noapte în puşcărie cu 11 ani înainte când începuse să urle.

— Un acces de claustrofobie, îi spusese mai târziu un psihiatru.

Acum se simţea foarte liniştită la gândul că nu va mai trebui să fugă.

Arthur făcuse rău atâtor bolnavi? Eleanor se tot frământa, încercând să-şi amintească măcar o singură trăsătură a chipului lui care să nu exprime devotamentul şi blândeţea. Nu găsi niciuna.

— Pe aici.

Gardiana o conduse într-o cameră mică, lângă celulă. Comisarul Barrot citea ziarul. Era fericită să îl revadă pentru că el singur nu o considera mincinoasă. La intrarea ei, ridică privirea

surâzând.

Când intră şi celălalt bărbat şi îi fixă electrozii detectorului de minciuni nu mai începu să plângă aşa cum făcuse imediat după prima arestare. Se aşezase pe scaun, arătase celorlalţi păpuşa, cerând permisiunea – puţin jenată – să o păstreze lângă ea. Lor nu li se păru că cererea ei ar fi ieşită din comun. Frank Crowley, un bărbat binevoitor, cu un aer patern, sosi şi el. Era avocatul ei şi ieri Eleanor încercase să-i explice că avea doar cinci dolari economisiţi pentru a-l plăti, dar el îi răspunsese să nu-şi facă griji pentru asta.

— Eleanor, poţi să refuzi să te supui acestui test! îi spusese el, dar ea îi răspunsese că nu o deranja deloc.

Pentru început, bărbatul care făcea testul îi puse întrebări simple, stupide chiar, despre vârsta ei, educaţie, mâncăruri preferate. Apoi Eleanor le auzi pe cele pe care le aştepta:

— Ai furat ceva vreodată?

— Nu.

— Nici chiar un lucru neînsemnat, un creion, un capăt de cretă când erai mică?

Ultima dată când i se pusese această întrebare începuse să plângă.

— Nu sunt o hoaţă! Nu sunt o hoaţă!

Dar azi i se păru mai puţin penibil. Fiecare răspuns era adresat comisarului.

— N-am furat nici cel mai mic lucru în viaţa mea, afirmă ea cu convingere. Nici chiar un creion sau un capăt de cretă. Sunt incapabilă să iau un lucru care aparţine altcuiva.

— Şi flaconul de parfum, când erai în ultimul an de la liceu?

— Nu l-am furat! Jur! Am uitat să-l arăt la casă!

— Bei alcool? În fiecare zi?

— Oh, nu. Uneori beau vin, dar foarte puţin.

Remarcase surâsul de pe buzele comisarului Barrot.

— Ai furat cei 75.000 de dolari din biroul electoral al senatorului Jennings?

Ultima dată, auzind această întrebare, devenise isterică.

— Nu, nu i-am furat, răspunse ea simplu.

— Dar ai ascuns 5.000 de dolari în pivniţă, nu?

— Nu, n-am ascuns nimic.

— Atunci, cum îţi explici că au fost găsiţi acolo?

Interogatoriul continuă.

— Îţi menţii afirmaţia că Toby ţi-a dat telefon?

— Da.

— Eşti sigură că e vorba de el?

— Atunci am crezut că e el. Dacă nu era el, era cineva cu o voce asemănătoare.

Apoi începură nişte întrebări incredibile.

— Ştiai că Arthur Stevens e bănuit că a provocat moartea doamnei Anita Gillespie?

Aproape că îşi pierduse calmul.

— Nu, nu ştiam. Nu pot să o cred.

Apoi îşi aminti cum strigă el prin somn: „Închide ochii, doamnă Gillespie! închide ochii!”

— Ba crezi că e posibil. Detectorul te dă de gol.

— Nu, şopti ea. Nu ar putea face rău nimănui. Punea la inimă suferinţele tuturor pacienţilor lui.

— Crezi că ar fi putut încerca să pună capăt acestor suferinţe?

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi.

— Ba cred că da. Eleanor, Arthur a încercat să dea foc ospiciului în ziua de Crăciun.

— E imposibil!

Eleanor se prăbuşi sub şocul cuvintelor pe care le auzea. Înspăimântată, nu-şi putea desprinde privirea de la cel ce îi punea întrebarea:

— N-ai bănuit niciodată că Arthur Stevens e un maniac criminal?

* * *

În timpul nopţii, Arthur înghiţi pastilele cu cofeină la fiecare două ore. Nu putea risca să adoarmă şi să înceapă să strige. Rămase ascuns, sprijinit de perete, cu privirea fixată în gol.

Nu fusese destul de atent. Patricia intrase, o ascultase mişcându-se prin casă, cu urechea lipită de uşă. Auzise zgomotul apei când făcuse duş. Coborâse la parter apoi şi el simţise până acolo mirosul de cafea. Apoi Pat începuse să cânte. Sigur pe sine şi profitând de întuneric, se aşează pe scări să o asculte.

În acea clipă, vocile i se adresaseră din nou, spunându-i că, după ce îşi va îndeplini misiunea în această casă, va trebui să găsească alt ospiciu unde să-şi ducă la bun sfârşit menirea. Era atât de cufundat în gânduri că nu auzi muzica încetând şi uită unde se afla până când nu auzi paşii Patriciei pe scară.

În graba de a se întoarce în ascunzătoarea lui, călcase pe porţiunea de parchet care scârţâia, ceea ce îi trezise ei bănuieli. Îşi ţinuse respiraţia auzind că deschide uşa camerei. Bineînţeles că ei nu-i venise ideea să se uite după etajere.

Rămăsese încordat toată noaptea, atent la fiecare zgomot până când Pat se trezise şi – spre uşurarea lui – plecase de acasă. Îi fu teamă să iasă din ascunzătoare o bună bucată de vreme. Femeia de serviciu ar putea intra şi l-ar auzi.

Trecură mai multe ore. Apoi vocile îi ordonară să ia halatul

maro din dulapul Patriciei şi să se îmbrace cu el.

Dacă o trădase pe Glory, atunci el era pregătit să o pedepsească.

Treizeci şi opt

Pat ajunse în faţa clădirii „Antenei Potomac” la ora 9.35 şi se hotărî să ia o cafea şi o gustare la cafenea. Nu se simţea încă pregătită să înfrunte ostilitatea neascunsă, atmosfera tensionată şi crizele de nervi care o aşteptau în această ultimă zi de filmare şi montaj. O durea capul şi tot corpul. Dormise rău şi avusese câteva vise confuze. La un moment dat strigase, dar nu-şi amintea ce anume.

În maşină, ascultase informaţiile şi aflase despre moartea Catherinei Graney. Nu reuşea să-şi scoată din minte imaginea acestei femei. Modul în care chipul i se luminase când vorbea despre fiul ei, mângâierile călduroase adresate câinelui…

Catherine ar fi făcut ceea ce amenințase să facă: ar fi dat-o în judecată pe Abigail şi canalul de televiziune după ce emisiunea va fi avut loc. Moartea ei îndepărtase acest pericol.

Fusese victima unei agresiuni? Se spunea că îşi plimba câinele. Cum îl chema? Sligo? Părea puţin probabil ca un hoţ să atace o femeie însoţită de un câine mare.

Pat îşi termină gustarea. Nu-i mai era foame. Cu trei zile înainte, băuse o cafea cu Catherine. Astăzi, această femeie, plină de farmec, de viaţă, fusese ucisă.

Ajungând la studio, îl găsi pe Luther pe platou, cu obrajii îmbujoraţi, verificând pentru ultima dată decorul, în căutarea celei mai mici imperfecţiuni.

— Ţi-am spus să iei florile! strigă el. Nu-mi pasă că au fost trimise azi dimineaţă! Sunt uscate! Nimeni nu e în stare să facă un lucru bun aici? Şi scaunul ăsta e prea jos pentru senator. Parcă e un taburet de muls vacile!

În acea clipă, o zări pe Pat.

— Văd că te-ai hotărât, în sfârşit, să apari! Ai aflat de Catherine Graney? Trebuie refăcută secvenţa în care Abigail vorbeşte despre securitatea aeriană. E prea pornită împotriva pilotului. Riscăm să ne pierdem popularitatea când ascultătorii vor afla că soţia lui a fost asasinată. Începem filmările în zece minute.

Pat îl privea cu atenţie. Catherine fusese o persoană respectată, dar lui Luther nu-i păsa decât de un lucru: moartea ei îl obliga să modifice în ultima clipă derularea emisiunii. Fără niciun cuvânt, Pat se întoarse şi intră în cabina ei.

Abigail era aşezată în faţa oglinzii, cu un prosop aşezat pe umeri. Femeia care o machia se aplecase cu grijă asupra ei şi îi pudra cu atenţie nasul.

Abigail stătea cu mâinile strânse şi o întâmpină destul de prietenește pe Pat.

— Asta e, Pat. Vei fi la fel de fericită ca şi mine când vom termina?

— Cred că da, doamnă senator.

Femeia luă fixativul şi verifică dacă funcţionează.

— Nu mă da cu prostia asta! exclamă Abigail. Nu vreau să arăt ca o păpuşă Barbie.

— Îmi pare rău, spuse ea ezitând. Majoritatea celor… începu ea apoi tăcu.

Sigur că Abigail o privea în oglindă. Pat evită să-i întâlnească privirea.

— Trebuie să discutăm anumite lucruri.

Vocea lui Abigail era entuziasmată şi metodică.

— Vreau să renunţăm la secvenţa cu securitatea aeriană. Vestea despre Catherine Graney e cumplită! Dar aş vrea să insist

asupra unei mai bune echipări a aeroporturilor mici. M-am hotărât să spun ceva mai multe despre mama mea. Dacă tot a apărut fotografia în „Mirroir”, apoi în „Tribune” de ieri... Apoi, vom accentua rolul pe care l-am jucat în stabilirea unor relaţii externe cu diferite firme. Am pregătit câteva întrebări pe care să mi le pui.

Pat lăsă peria pe care o ţinea în mână şi se întoarse spre Abigail.

— Chiar?

* * *

Patru ore mai târziu, un grup mic se instala în sala de proiecţii cu o gustare şi o cafea, pentru a privi înregistrarea definitivă. Abigail era aşezată în primul rând, avându-i alături pe Luther şi pe Philip. Pat se aşezase cu câteva rânduri mai în spate, lângă operatorul şef. În ultimul rând, Toby arăta ca un munte singuratic.

Emisiunea se deschise cu o secvenţă ce-i cuprindea pe Pat, pe Abigail şi pe Luther, aşezaţi în semicerc.

— Bună ziua şi bine aţi venit la prima emisiune din seria „Femeile din guvernământ...”

Pat se analiza cu atenţie. Avusese vocea mai dură decât de obicei şi tensiunea interioară se simţea în privirea ei aspră. Luther era în largul lui şi, în ansamblu, această primă secvenţă de deschidere arăta bine. Pat şi Abigail se completau una pe cealaltă. Rochia de mătase albastră a senatorului fusese o alegere bună, pentru că îi punea în lumină feminitatea, fără a o exagera. Abigail surâdea cu căldură şi nu păru deloc încurcată de primirea elogioasă care i se făcea.

Discutară despre obligaţiile care reveneau senatorului de Virginia.

Abigail:

— E o muncă obositoare, dar şi plină de satisfacţii...

Apoi urmă montajul secvenţelor din Apple Junction. Abigail cu mama sa. Pat privi ecranul în momentul în care vocea lui Abigail se îndulci.

— Mama mea a trebuit să se confrunte cu toate problemele de care se lovesc toate femeile din zilele noastre care sunt obligate să muncească. A rămas văduvă când eu aveam şase ani. Nu voia să mă lase singură şi a acceptat să fie chiar şi femeie de serviciu. Şi-a sacrificat cariera de directoare de la hotel pentru a fi acasă când eu mă întorc de la şcoală. Eram foarte apropiate. Corpolenţa ei îi punea deseori probleme. Era bolnavă cu glandele. Bănuiesc că mulţi oameni în aceeaşi situaţie mă înţeleg. Când am rugat-o să vină să locuiască cu mine şi cu Willard a izbucnit în râs spunând:

„Nici nu se pune problema să vină muntele la Washington!”

Era o femeie adorabilă şi plină de umor.

În acest moment, vocea ei tremură. Apoi explică de ce participase la concursul de frumuseţe:

— L-am câştigat pentru mama mea…

Pat se simţi cucerită de farmecul lui Abigail. Chiar şi scena din biroul ei, când Abigail vorbise despre Francey ca despre un tiran obez i se părea ireală acum. „Dar e cât se poate de reală!” îşi spuse ea. Abigail era o actriţă înnăscută. Apoi – secvenţele de nuntă şi prima campanie.

Întrebarea lui Pat:

— Doamnă senator, eraţi proaspăt căsătorită. Terminaserăţi ultimul an la universitate şi participaţi la campania care l-a condus pe soţul dumneavoastră în Congres. Povestiţi-ne cum v-aţi simţit când aţi avut succes…

Răspuns:

— A fost minunat! Eram foarte îndrăgostită. Întotdeauna îmi dorisem să fiu asistenta unui om politic. Să mă aflu în această poziţie încă de la început, era pasionant. Ştiţi, chiar dacă în Congres un Jennings ocupase dintotdeauna acel loc, competiţia a fost foarte strânsă. În seara în care am aflat că Willard a fost numit… A fost grozav! Fiecare victorie în alegeri e deosebită, dar prima e de neuitat!

Urma secvenţa cu Kennedy la aniversarea lui Willard Jennings… Abigail spuse:

— Eram atât de tineri! Eram trei sau patru cupluri care ne întâlneam regulat şi stăteam de vorbă ore întregi. Eram convinşi că vom schimba lumea, că vom face viaţa tuturor mai frumoasă. Acum aceşti oameni de stat au dispărut. Sunt singura care am rămas în guvern să împlinească proiectele lui Willard, Jack şi celorlalţi.

„Şi tatăl meu era unul dintre ceilalţi”, gândi Pat privind ecranul.

Erau câteva scene cu adevărat emoţionante. Maggie în birou cu Abigail, mulţumindu-i că a găsit un loc în ospiciu mamei sale. O tânără mamă în braţe cu fiica ei de trei ani povestind cum fostul ei soţ îi răpise copilul. „Nimeni nu voia să mă ajute. Nimeni. Şi cineva mi-a spus: I-a legătura cu senatorul Jennings. Ea te va ajuta!”

„Exact!” recunoscu Pat.

După aceea, cu Luther în rolul de gazdă, Abigail vorbi despre deturnarea fondurilor electorale.

— Sunt, într-adevăr, mulţumită că Eleanor s-a predat pentru a-şi îndeplini pedeapsa pe care i-a dat-o societatea. Sper doar că va fi destul de cinstită să înapoieze banii sau să mărturisească cu

cine i-a împărţit.

Pat se întoarse brusc. În semi-obscuritatea sălii de proiecţie, se distingea silueta masivă a lui Toby în fotoliul lui, cu mâinile sprijinindu-şi bărbia. Piatra de la inel strălucea în întuneric. Dădea din cap în semn de aprobare. Pat se întoarse spre ecran, ferindu-se să-i întâlnească privirea.

Luther o întreba pe Abigail despre propunerile ei în ceea ce priveşte securitatea aeriană.

— Willard era deseori solicitat pentru a ţine conferinţe în universităţi şi accepta atât de des cât reuşea. La universitate, susţinea el, tinerii câştigă o gândire matură despre lume şi guvernare. Trăiam din salariul unui deputat şi eram foarte atenţi. Azi sunt văduvă pentru că soţul meu închiria cele mai ieftine avioane... Cunoaşte-ţi statisticile privind piloţii care închiriază aparate de categoria a doua şi iniţiază afaceri pe cont propriu? Cea mai mare parte din ei nu pot continua... Nu au banii necesari pentru a-şi întreţine aşa cum trebuie aparatele. Soţul meu a murit acum 25 de ani şi de atunci mă lupt pentru a elimina aceste avioane depăşite. Am colaborat cu Asociaţia piloţilor de linie pentru a menţine şi a întări normele stricte.

Nicio aluzie la George Graney, doar câteva cuvinte despre circumstanţele accidentului lui Willard Jennings. „După toţi aceşti ani, Abigail tot vorbea despre accident cu convingere!” gândi Pat. Privind ecranul, îşi dădu seama că emisiunea devenise ceea ce voise ea să fie: o prezenta pe Abigail ca pe o fiinţă umană devotată cauzei publice. Această constatare nu-i aducea acum nicio satisfacţie.

Emisiunea se încheia cu imaginea lui Abigail întorcându-se acasă, la lăsarea serii şi cu comentariul lui Pat că Abigail, ca şi alţi celibatari, trăia singură, aplecată doar asupra proiectelor de lege de pe biroul senatorial.

Ecranul se întunecă şi, când lumina se aprinse în sală, toată lumea se ridică.

Pat observă reacţia lui Abigail care se întoarse spre Toby. El înclină capul cu o mişcare de aprobare. Atunci, cu un surâs distins, ea declară că emisiunea era reuşită.

Îi aruncă o privire şi lui Pat.

— În ciuda tuturor problemelor, ai făcut treabă bună. Ai avut dreptate în ce priveşte secvenţa cu anii tinereţii mele. Îmi pare rău că ţi-am făcut atâtea necazuri. Luther, ce crezi?

— Cred că te-ai descurcat de minune! Pat, ce părere ai?

Pat se gândi. Toţi păreau mulţumiţi şi, din punct de vedere tehnic, totul ieşise foarte bine. Atunci de ce voia acea secvenţă suplimentară? Scrisoarea. Voia să citească scrisoarea adresată de Abigail lui Willard Jennings.

— Am o problemă, spuse ea. Detaliile personale dau acestei emisiuni cel mai mult farmec. N-aş fi vrut să se termine cu o secvenţă de lucru.

Abigail ridică privirea cu un aer încurcat. Toby se încruntă. Brusc, atmosfera din sala de proiecţie deveni tensionată. Vocea bărbatului de la proiecţie se auzi în microfon:

— Gata?

— Nu. Proiectează din nou ultima secvenţă! strigă Luther.

În sală se lăsă din nou întunericul şi, o clipă mai târziu, pe ecran apărură ultimele secvenţe ale emisiunii.

Toţi se priviră cu atenţie. Luther observă primul.

— Ar putea rămâne aşa, dar cred că Pat are dreptate.

— Incredibil! exclamă Abigail. Ce vreţi să faceţi? Trebuie să ajung în câteva ore la Casa Albă şi nu vreau să ajung acolo în ultima clipă.

Cum să-i obţină acordul? se întreba Pat. Nu ştia de ce ţinea neapărat să citească acea scrisoare: „Billy, iubitule...” Voia mai ales să vadă reacţia lui Abigail. Dar Abigail insistase să supravegheze fiecare secvenţă a înregistrării. Pat încercă să pară naturală.

— Doamnă senator, aţi fost foarte amabilă că mi-aţi permis să am acces la dosarele dumneavoastră personale. În ultimul pachet pe care mi l-a adus Toby am găsit o scrisoare care ar putea să dea tuşa finală pe care o căutăm. Bineînţeles, o puteţi citi înainte de înregistrare, deşi cred că efectul nu ar fi la fel de puternic dacă o veţi face.

În orice caz, dacă nu merge, rămâne secvenţa actuală.

Abigail închise ochii pe jumătate. Îl privi pe Luther.

— Ai citit scrisoarea?

— Da şi sunt de acord cu Pat. Dar tu hotărăşti.

Ea se întoarse spre Philip şi spre Toby.

— Aţi verificat bine documentele trimise?

— Da, doamnă senator.

Abigail ridică din umeri.

— În acest caz... fiţi drăguţi şi nu citiţi scrisoarea fetei care a fost aleasă Miss Apple Junction un an după mine.

Izbucniră toţi în râs. „E schimbată, gândi Pat. E sigură de ea!”

— Ne întoarcem în zece minute, spuse Luther.

Pat se grăbi să se machieze. Îşi acoperi nasul cu pudră, apoi fruntea şi bărbia. „Ce se întâmplă cu mine?” se întrebă ea mânioasă.

Uşa se deschise şi intră Abigail. Îşi scoase o pudrieră din poşetă.

— Pat, e o emisiune bună, nu?

— Da, aşa cred.

— Nu am vrut să o fac. Aveam presimţiri rele. Dar ai făcut o treabă grozavă reuşind să mă prezinţi mai simpatică decât sunt în realitate. Văzând acest film, îmi dau seama că protagonista lui îmi place mai mult decât propria mea persoană, declară ea surâzând.

— Mă bucur.

Pentru câteva clipe, Abigail redevenise femeia pe care Pat o admira atât.

Un moment mai târziu se regăsiră pe platou. Pat ţinea în mână scrisoarea pe care se pregătea să o citească. Luther vorbi primul:

— Doamnă senator, vă mulţumim că ne-aţi consacrat câteva ore din preţiosul dumneavoastră timp. Cariera dumneavoastră e cu siguranţă un exemplu stimulent pentru noi toţi şi demonstrează că oricine poate ajunge aici. Pregătind emisiunea, ne-aţi încredinţat mai multe dosare personale. Printre ele, am găsit o scrisoare adresată soţului dumneavoastră, Willard Jennings. Cred că ea oglindeşte cel mai bine caracterul tinerei care aţi fost şi al femeii care aţi devenit. Se poate ca Pat să citească această scrisoare?

Abigail înclină din cap cu o privire întrebătoare.

Pat desfăcu scrisoarea. Cu vocea ei joasă, o citi cât se poate de rar.

„Billy, iubitule…”

I se puse un nod în gât. Îşi simţea din nou buzele cumplit de uscate. Ridică privirea. Abigail o fixă cu chipul răvăşit. „Ai fost magnific la audienţa din această după-amiază. Sunt mândră de tine. Te iubesc atât de mult şi sunt atât de fericită la gândul că îmi voi petrece toată viaţa alături de tine, muncind lângă tine… Oh, dragostea mea, noi doi vom schimba ceva în lume!”

Luther adăugă:

— Scrisoarea e datată 13 mai şi la 20 mai deputatul Willard Jennings dispărea şi aţi rămas singură pentru a duce la capăt idealul de a schimba ceva în lume. Doamnă senator Abigail Jennings, vă mulţumim!

Ochii lui Abigail străluceau. În colţul buzelor îi apăruse un surâs melancolic şi tandru. Înclină din cap şi buzele ei articulară cu greu cuvintele:

— Mulţumesc.

— Tăiaţi! strigă operatorul-şef.

Luther se ridică brusc.

— Abigail a fost perfect! Toată lumea…

Se opri brusc la mijlocul frazei văzând-o pe Abigail cum întinde braţul şi-i smulge din mână scrisoarea lui Pat.

— Unde ai găsit-o? strigă ea cu o voce ascuţită? Ce încerci

să-mi faci?

— Abigail, ţi-am spus, putem renunţa la ea! protestă Luther.

Chipul lui Abigail devenise o mască de mânie şi de durere. Mai văzuse expresia aceasta pe acest chip. Când?

O siluetă masivă trecu brusc prin faţa ei. Toby o scutura pe Abigail strigându-i aproape:

— Abby, calmează-te! E grozav să închei emisiunea făcând cunoscută publicului ultima scrisoare pe care i-ai trimis-o *soţului tău.*

— Ultima… scrisoare?

Abigail îşi acoperi chipul cu mâna, de parcă ar fi încercat să-şi recompună înfăţişarea.

— Sigur… Sunt dezolată… E adevărat că eu şi Willard aveam obiceiul să ne scriem astfel de bilete… Îmi pare bine că l-ai găsit… pe ultimul…

Pat rămase aşezată, fără să facă niciun gest.

„Billy iubitule…”, „Billy iubitule…” Cuvintele i se învârteau în cap ciocnindu-i-se parcă în tâmple. Strângând braţul fotoliului ridică privirea şi întâlni ochii plini de ură ai lui Toby. Se cufundă în fotoliu, pradă unei spaime de nedescris.

Apoi Toby se întoarse spre Abigail care, însoţită de Luther şi Philip, se îndrepta spre uşa studioului. Luminile reflectoarelor se stinseră.

— Ei, Pat! strigă cameramanul. De data asta e gata?

Ea reuşi cu greu să se ridice.

— E gata!

Treizeci şi nouă

Când era tulburat sau avea o problemă, lui Sam îi făcea bine o plimbare lungă. Îi limpezea ideile şi-l ajuta să găsească cea mai bună soluţie. De aceea se hotărî să pornească pe jos de acasă deşi îl separau câţiva kilometri buni de la apartamentul lui până în partea de Sud-Vest a oraşului. Gangplank se găsea pe Washington Channel. Apropiindu-se de restaurant, se opri să privească zborul păsărilor deasupra apei.

Cape Cod. Nauset Beach. Pat alături de el, cu părul răvăşit de vânt, cu braţul trecut pe sub al său şi acea extraordinară senzaţie de libertate, ca şi cum n-ar fi fost decât ei, cerul, plaja şi oceanul.

„Vara viitoare ne vom întoarce acolo!” îşi promise el.

Restaurantul semăna cu o navă ancorată la chei. Sam trecu grăbit pasarela de acces, legănat puţin de zbuciumul apelor.

Jack Carlson era aşezat la o masă de lângă fereastră. Erau mai multe chiştocuri de ţigară strivite în scrumiera din faţa lui şi în pahar avea Perrier. Sam se scuză de întârziere.

— Am venit eu prea devreme, spuse simplu Jack.

Era un bărbat îngrijit, cu părul cărunt şi cu o privire pătrunzătoare. Era prieten cu Sam de mai mult de 20 de ani.

Sam comandă un Gin Martini.

— Mă calmează şi mă pune pe picioare, explică el cu un început de zâmbet. Simţise deja privirea întrebătoare a lui Jack fixată asupra lui.

— Te-am mai văzut într-o situaţie asemănătoare, remarcă Jack. De ce mi-ai cerut să-l cercetez pe Toby Gorgone?

— Un presentiment.

Sam se simţea încordat.

— Ai găsit ceva interesant?

— Mai degrabă… da.

— Salut, Sam!

Frank Crowley, cu chipul lui de obicei palid acum colorat de frig, cu părul cărunt puţin zburlit, se aşează la masa lor. Se prezentă lui Jack, îşi puse ochelarii cu ramă aurie, deschise diplomatul şi scoase un plic gros.

— Era cât pe ce să nu pot veni, spuse el. Citeam copia procesului şi aproape uitasem că trebuie să mai şi plec acasă.

Chelnerul se apropiase de el.

— O Vodka Martini, sec, comandă el. Sam, eşti singurul tip

pe care-l cunosc care mai bea încă Gin Martini.

Fără să aştepte răspunsul, continuă:

— Statele Unite împotriva Eleanorei Brown. O lectură interesantă care poate fi rezumată la o întrebare simplă: cine din anturajul lui Abigail minte: Toby sau Eleanor? Eleanor s-a apărat singură. O eroare grosolană. A început să vorbească despre furt, dar partea civilă a exagerat de parcă ar fi atacat Fort Knox. Mărturia lui Abigail n-a ajutat. A insistat mult să i se ofere lui Eleanor a doua şansă. Am subliniat pasajele cele mai semnificative. Îi întinse copia lui Carlson.

Jack scoase un plic din buzunar.

— Iată informaţiile pe care le voiai despre Gorgone, Sam.

Sam le citi, ridică o sprânceană şi le reciti cu atenţie.

„Apple Junction: Suspect într-un furt de maşină. Urmărit de poliţie pentru a fi rănit trei persoane. A lipsit dovada.

Apple Junction: Suspect într-o afacere cu pariuri la cursele de cai. Au lipsit dovezile.

New York: Suspect într-un atac armat care a avut drept consecinţă moartea unui proprietar de Casă de Amanet. Lipsesc dovezile. Bănuit că întreţine raporturi cu Mafia.

Şi-a plătit datoriile de joc prin servicii murdare.

Alt fapt semnificativ: aptitudini mecanice excepţionale.”

* * *

— Un caz perfect curat, spuse el pe un ton sarcastic.

În timpul mesei, discutară, comparară şi evaluară fişa lui Toby Gorgone şi minutele procesului Eleanorei Brown, raportul Oficiului de Securitate Aeriană despre accidentul lui George Graney şi ultimele noutăţi despre uciderea Catherinei Graney. La cafea trăseseră deja concluzii tulburătoare: Toby era un mecanic abil şi lăsase o valiză în avionul care se izbise de stânci în condiţii misterioase. Toby juca, deci ar fi putut să aibă datorii în vremea dispariţiei fondurilor electorale.

— Mi se pare că Abigail şi Toby îşi aduc servicii reciproce, remarcă Crowley. Ea îi oferă un alibi, iar el scoate castanele din foc.

— Nu cred că Abigail a trimis cu bună ştiinţă o tânără în închisoare, obiectă Sam. Şi, în niciun caz, nu cred că poate fi acuzată că şi-a ucis soţul.

Vorbeau toţi trei în şoaptă, doar discutau despre o femeie care putea deveni peste câteva ore, vice-preşedinte al Statelor Unite.

Restaurantul se golea. Clienţii, în marea lor majoritate lucrători în administraţie se grăbeau să se întoarcă la serviciu. În

timpul mesei, fiecare dintre ei făcuse – probabil – tot felul de speculaţii privind conferinţa de presă a Preşedintelui din acea seară.

— Sam, am văzut zeci de tipi ca Toby, spuse Jack. Cea mai mare parte aparţin lumii a treia şi sunt devotaţi trup şi suflet şefului lor. Ei pregătesc terenul şi profită de acest lucru de fiecare dată când au necazuri. Poate că Abigail nu e implicată. Dar să privim lucrurile şi aşa: Toby ştie că Willard Jennings vrea să-şi abandoneze locul în Congres şi să divorţeze de Abigail. Personal, Willard nu avea bani. Mama lui se ocupa cu acest capital. Abigail ar fi fost eliminată de pe scena politică, abandonată de cercul de prieteni ai lui Willard, deci nu-i rămâne decât să se întoarcă acasă ca fostă regină a frumuseţii. Şi Toby a hotărât că aşa ceva nu e posibil.

— Vrei să spui că ea s-a revanşat acoperindu-l în afacerea fondurilor electorale? întrebă Sam.

— Nu neapărat, spuse Frank. Citiţi mărturia ei de la proces. A admis că s-au oprit la o staţie de benzină la puţin timp după ce Eleanor spune că a primit un telefon. Motorul făcea un zgomot ciudat şi Toby a vrut să-l verifice. Dar jură că Toby nu a dispărut nicio clipă. Dar ea se pregătea pentru un discurs şi îşi analiza însemnările. La un moment dat, l-a văzut pe Toby meşterind ceva la motor, dar în clipa următoare a plecat să caute ceva în portbagaj. Cât timp i-a luat să intre într-o cabină telefonică să formeze numărul şi să transmită mesajul? Eu aş fi distrus această mărturie imediat. Dar, presupunând că avem dreptate, de ce a ales-o pe Eleanor?

— Simplu, spuse Jack. Îi ştia trecutul. Ştia cât e de impresionabilă. Fără ea, ar fi trebuit o anchetă completă despre dispariţia fondurilor. Toby ar fi fost suspectat, i-ar fi răscolit trecutul. Din nou ar fi „lipsit dovezile”, dar Abigail ar fi fost obligată de această dată să-l dea afară.

— Dacă presupunerile noastre sunt reale, concluzionă Sam, moartea Catherinei Graney vine prea la ţanc pentru a fi întâmplătoare.

— Dacă Abigail e aleasă diseară, spuse Jack şi se dovedeşte că şoferul ei a ucis-o pe soţia pilotului Graney, ratificarea din Senat va fi un scandal de proporţii.

Cei trei bărbaţi rămăseseră aşezaţi la masă, analizând cu un aer sumbru situaţia în care se află Preşedintele.

— Dar tot e şi o parte bună în toate: dacă putem dovedi că Toby a ameninţat-o pe Pat şi l-am aresta, nu aş mai fi atât de îngrijorat pentru ea.

Frank Crowley făcu un semn din cap spre Jack.

— Şi dacă oamenii tăi îl ridică pe sus, va fi obligat să

mărturisească adevărul despre furtul banilor. Pot să vă spun acum, puştoaica asta – pentru că tot puştoaică a rămas – supusă la testul cu detectorul de minciuni şi jurând că n-a furat în viaţa ei niciun capăt de cretă v-ar fi zdrobit inima. Nu pare să aibă nici 18 ani, dar 34! Dacă ar fi rămas în închisoare, nu ar fi supravieţuit. După o puternică depresiune nervoasă, un psihiatru a pus-o să picteze chipul unei păpuşi ca să exprime ceea ce simţea. Nu se mai desparte acum de păpuşa asta. Te face să plângi. E ca un copil bătut.

— O păpuşă! exclamă Sam. Are o păpuşă! Nu e o Raggedy Ann?

În faţa semnului de aprobare al lui Frank care îl privea uimit, Sam mai comandă o cafea.

— Nu cred că am urmat pista cea bună, spuse el resemnat. O luăm de la capăt!

Patruzeci

Toby vărsă cocktail-ul cu gheaţă în pahar şi îl aşează în faţa lui Abigail.

— Bea asta! îţi va face bine.

— Toby, unde a găsit scrisoarea aceea? Unde a găsit-o?

— Nu ştiu.

— Nu era în actele pe care i le-ai adus. N-am mai văzut-o după ce am scris-o. Ce ştie? Toby, dacă poate dovedi că am fost acolo în noaptea aceea…

— Imposibil! Nimic nu poate dovedi. Şi, orice a descoperit, nu are nicio probă. Şi oricum, ţi-a făcut un serviciu. Vei câştiga simpatia tuturor. Vei vedea…

Nu reuşi s-o convingă decât apelând la singura modalitate care era eficace:

— Ai încredere în mine! Nu te îngrijora!

Abigail se mai calmă puţin, dar rămase destul de încordată. Şi, peste câteva ore, era aşteptată la Casa Albă.

— Ascultă, Abby, spuse el. În timp ce eu îţi pregătesc ceva de mâncare, bea ce ţi-am dat eu. Apoi faci o baie şi dormi o oră. Trebuie să fii perfectă! E seara vieţii tale!

Vorbea cât se poate de serios. Ea avea mii de motive să fie tulburată. Clacase în momentul în care auzise scrisoarea. Dar, în momentul în care Pelham spuse: „Soţul dumneavoastră a dispărut o săptămână mai târziu”, întrevăzuse scăparea. Totul fusese bine până la urmă.

Dar, dacă nu ar fi fost Toby acolo, ar fi fost pe punctul de a comite o greşeală ireparabilă.

Abigail ridică paharul:

— Noroc! spuse ea cu umbra unui surâs pe buze. Peste puţin timp, vom câştiga!

Vice-preşedinte...

— Da, doamnă senator.

El stătea aşezat pe canapeaua din faţa ei.

— Ah, Toby, ce aş fi ajuns fără tine?

— Reprezentanta oraşului Apple Junction în Adunare.

— Da, adevărat...

Încercă să surâdă. Părul zburlit îi încadra chipul tulburat şi nu părea să aibă mai mult de 30 de ani. Era atât de subţire, de neajutorată... Ca toate femeile... Nu era slabă, era subţire şi încordată.

— Toby, eşti căzut pe gânduri! Ăsta da, eveniment!

Îşi termină băutura din pahar.

— Emisiunea e bună?

— Asta îţi tot spun. Nu avea sens să faci o scenă pentru scrisoarea aceea. Pat Traymore ţi-a făcut un serviciu.

— Ştiu... Doar că...

Băutura îşi făcea efectul. I se făcuse foame.

— Întinde-te puţin. Îţi aduc o gustare.

— Da... e o idee bună. Toby, îţi dai seama că peste câteva ore voi deveni vice-preşedintele Statelor Unite?

— Sigur că-mi dau seama.

— Ştiu că e o muncă de răspundere. Dar, Toby, dacă fac treabă bună nu mă poate împiedica nimeni să năzuiesc spre mai sus anul viitor. Acolo vreau să ajung!

— Ştiu.

Toby îi umplu din nou paharul.

— Îţi fac o omletă. Apoi dormi puţin. E seara vieţii tale!

Toby se ridică. Nu mai putea suporta încordarea care se citea pe chipul ei. Aşa arăta şi în ziua în care aflase că nu putea obţine bursa la Radcliffe. Venise să-l caute în grădina unde lucra el şi-i arătase scrisoarea, apoi se aşezase pe iarbă, cu bărbia în palme. Avea 18 ani.

— Toby, îmi doresc atât de mult să merg! Nu mai pot rămâne în oraşul ăsta mizer!

Şi el o sfătuise să se folosească de acel fraier, Jeremy Saunders... O ajutase de multe ori să-şi împlinească destinul... Şi, astăzi, încă o dată, ea fusese pe punctul de a strica totul.

Toby intră în bucătărie. Pregătind masa, îşi imagină situaţia: Abigail era la o lungime de cal de Preşedinte... Pasionant!

Auzi telefonul. Era Phil.

— E în formă? întrebă el.

— E bine. Îi pregătesc ceva să mănânce.

— Am informaţiile pe care le doreai. Ghici cine este proprietarul casei în care locuieşte Pat Traymore...

Toby aşteptă.

— Nici mai mult nici mai puţin decât... Pat Traymore. Casa e pe numele ei de când avea 4 ani.

Toby scoase un fluierat. Ochii, părul, înfăţişarea... Cum de nu ghicise mai devreme? Ar fi putut distruge totul prin neatenţia lui.

Vocea lui Philip era iritată.

— M-ai auzit? Am spus...

— Am auzit. Nu mai spune nimănui. Abigail nu poate suferi dacă nu va afla.

Câteva minute mai târziu, se întoarse în apartamentul său de deasupra garajului. Abigail se hotărâse să privească emisiunea din camera ei. La ora opt va veni cu maşina şi vor porni împreună spre Casa Albă.

Aşteptă să înceapă emisiunea, apoi părăsi în linişte apartamentul. Maşina lui, o Toyota neagră, era parcată pe alee. O împinse până în stradă. Nu voia ca Abby să-şi dea seama că pleacă. Avea mai puţin de o oră şi jumătate pentru a ajunge şi a se întoarce de la casa Patriciei Traymore.

Nici nu avea nevoie de mai mult timp.

Patruzeci şi unu

Pat traversă Massachusetts Avenue, urcă pe strada Q, o luă pe podul Buffalo şi intră în Georgetown. O durea capul – o durere ascuţită şi enervantă. Conducea ca un automat, oprindu-se la semafor chiar fără să-şi dea seama.

Intrase pe strada 31. Luă virajul şi se opri pe aleea casei sale. Urcă treptele, cu părul răvăşit de vânt. Degetele ei căutară neîndemânatice cheile în poşetă. Zgomotul yalei. Împinse uşa şi intră în penumbra neliniştitoare a casei.

Inconştientă, închise uşa şi se sprijini de ea. Simţea că greutatea hainei o copleşeşte. Se dezbrăcă cu o mişcare bruscă, aruncând paltonul într-o parte. Ridică privirea, cu ochii asupra scării circulare. „Un copil era aşezat acolo. Un copil cu păr lung, roşcat, cu bărbia în palma mâinii; avea o privire întrebătoare.”

„Nu dormeam”, gândi ea. „Am auzit soneria de la intrare şi am vrut să văd ce se întâmplă. Tata a deschis uşa. Era furios. Am urcat în viteză în camera mea să mă culc. Când am auzit prima împuşcătură, n-am coborât imediat. Am rămas în pat şi l-am strigat pe tata. Dar el n-a venit şi am auzit altă împuşcătură. Am alergat pe scări până la parter…

Şi atunci…”

Tremura şi îşi simţea sufletul gol. Intră în bibliotecă, îşi turnă un coniac şi luă o înghiţitură. De ce fusese Abigail atât de tulburată de această scrisoare? Fusese cuprinsă de panică, de furie, de teamă.

De ce?

Nu putea înţelege.

„Şi de ce am fost şi eu atât de tulburată citind-o? De fiecare

dată când am citit-o... am fost tulburată. Toby m-a privit cu ură. De ce a strigat la Abigail? De parcă nu ar fi încercat s-o calmeze, ci s-o avertizeze. De ce?”

Se aşezase pe colţul canapelei şi-şi cuprinse cu braţele genunchii. „Întotdeauna stăteam aşa când tata avea de lucru la birou. Tata îmi spunea: Kerry, poţi să rămâi, dacă nu faci zgomot.” Îşi amintea cu exactitate o mulţime de lucruri despre el. Putea să-l vadă clar, nu aşa cum îi apăruse în filme, ci cum era el în realitate, mişcându-se prin această cameră, prin casă...

Şi de ce îi era atât de frică? Dormise rău noaptea. Iar acum spera că o baie caldă şi o masă bună o vor ajuta să se calmeze. Urcă fără grabă până în camera ei. Avea din nou acea senzaţie stranie că e urmărită. Ca şi o seară înainte, la culcare... Dar şi acum alungă acest gând din minte.

Când ajunse în camera ei, sună telefonul. Era Lila.

— Pat, totul e în regulă? Sunt neliniştită în privinţa ta. Nu vreau să te sperii, dar simt că te ameninţă un pericol... Te rog, vino la mine în noaptea asta.

— Lila, aproape am reuşit să înţeleg ce s-a întâmplat în noaptea aceea. Şi asta datorită unui lucru petrecut azi, la filmări. Dar, nu te îngrijora, orice ar fi, pot să fac şi singură faţă.

— Pat, ascultă-mă! Nu mai trebuie să rămâi singură în casă!

„Lila exagerează”, îşi spuse Pat, mai târziu, cufundată în apa fierbinte. „Crede că n-aş suporta adevărul.”

Ieşi din cadă, îşi şterse părul şi se aşeză în faţa oglinzii. Începu să-şi perie părul. Îl ţinuse strâns aproape toată săptămâna, dar ştia că lui Sam îi place să-l vadă liber şi necoafat.

Se strecură în pat şi dădu drumul la radio. Nu se gândea că va adormi atât de repede, dar somnul o cuprinse brusc. Numele Eleanorei o aduse brusc la realitate.

Ceasul de perete arăta ora şase şi un sfert. Peste 15 minute urma să înceapă emisiunea.

Invocând imposibilitatea de a suporta teama de a fi recunoscută, Eleanor Brown s-a predat şi a fost arestată. Ea continuă să susţină că e nevinovată şi că nu a furat banii din fondurile electorale. În ultimii ani cât s-a ascuns, a trăit cu un infirmier, Arthur Stevens, bănuit de un şir de decese survenite la ospiciu. Un mandat de arestare a fost emis pe numele lui. El a fost supranumit „Îngerul Ospiciului”.

„Îngerul Ospiciului!” Primul telefon îl primise de la un bărbat care se recomandase ca fiind înger al eliberării, al răzbunării şi al distrugerii. Pat se ridică dintr-o săritură şi formă numărul lui Sam. Lăsă soneria să sune de 10, 12, 14 ori apoi închise. Cum de nu înţelesese ce-i spusese Eleanor despre Arthur? O implorase să nu se predea! Pentru a o salva, ar fi putut să încerce să oprească

emisiunea!

Eleanor ştia de aceste ameninţări? „Nu, sunt sigură că nu ştia!” hotărî Pat. Trebuia să-l anunţe pe avocatul ei şi abia apoi poliţia.

Era ora 6 şi 25 de minute. Coborî din pat şi porni în grabă pe scări, întrebându-se unde putea fi la acea oră Arthur Stevens? Ştia că Eleanor fusese arestată? Va vedea emisiunea şi fotografia Eleanorei? O va acuza că o obligase pe Eleanor să se predea, deşi lui îi promisese că nu o face?

Ajunsă în salon, aprinse lumina şi instalaţiile din brad, apoi porni televizorul. Chiar şi aşa, camera avea un aspect straniu şi lugubru. Se aşeză pe canapea, fixând cu atenţie ecranul în timp ce se derula genericul emisiunii de ştiri care tocmai se încheia.

Voise să vadă singură emisiunea. La studio, fusese prea atentă la reacţiile celorlalţi şi nu avusese timp de ea însăşi. Voia să o revadă.

Butucii din cămin trosneau şi zgomotul o făcea de fiecare dată să tresară. „E înnebunitor efectul pe care îl are acest loc asupra mea…”, gândi ea.

Emisiunea începu. Cu un ochi critic, Pat îi analiză pe cei trei protagonişti aşezaţi în semicerc: Abigail, ea, Luther. Fundalul era bun – Luther avusese dreptate când mutase florile. Abigail nu mai era nervoasă, iar imaginile din Apple Junction fuseseră bine alese. Amintirile din tinereţe fuseseră prezentate cu căldură şi umor, exact aşa cum îşi dorise. Numai că acum ştia că totul e o minciună.

Secvenţele de nuntă, de la recepţie, de la campaniile electorale se derulară rând pe rând, presărate de amintirile tandre ale lui Abigail despre soţul ei.

— Eu şi Willard… Soţul meu şi cu mine…

Curios, niciodată, nu-i spusese Billy.

Din ce în ce mai atentă, Pat realiză că secvenţele din tinereţea lui Abigail trezeau în ea amintiri familiare. Amintiri care nu aveau nimic de a face cu faptul că privise secvenţele respective de atâtea ori. De unde această impresie?

Pe ecran apăru un spot publicitar.

Imediat după aceea urmau secvenţele cu Eleanor şi procesul.

Arthur o auzise pe Pat coborând scările. Prudent, înaintase în vârful picioarelor la uşă şi rămase nemişcat până când auzi sonorul înfundat al televizorului. Îi fusese teamă că ea ar fi putut chema câţiva prieteni să urmărească împreună emisiunea. Dar ea era singură.

După mulţi ani, pentru prima dată, avu impresia că purta hainele pe care Dumnezeu voise să le poarte. Aranjă cu grijă în jurul lui ţesătura fină de lână. Această femeie profanase

veşmintele sacre. Cu ce drept purtase ea costumele celor aleşi.

Întors în ascunzătoare îşi fixase căştile la urechi şi reglase imaginea. Îngenunchind ca în faţa unui altar, cu mâinile împreunate ca la rugăciune, Arthur începu să urmărească emisiunea.

* * *

Şi Lila era în faţa televizorului, cu un platou în faţă Dar nu putea să mănânce nimic. În sufletul ei, era convinsă că Pat era ameninţată de un pericol şi acest sentiment se accentuă când o văzu apărând pe ecran.

„Preşedintele Casandrei…", gândi ea cu amărăciune. „Pat nu vrea să mă asculte. Trebuie să plece din această casă, dacă nu, va avea o moarte mai violentă decât a părinţilor săi. Orele îi sunt numărate!"

Lila îl întâlnise o singură dată pe Sam Kingsley şi i se părea simpatic. Ştia că însemna mult pentru Pat. Ar folosi la ceva dacă i-ar spune lui ce presentimente avea? Cum să-l convingă să o ia pe Pat de acolo până ce atmosfera aceasta tulburătoare şi ameninţătoare ce-i înconjura casa se va risipi?

Împinse platoul, se ridică şi luă cartea de telefon. Trebuia să vorbească cu el.

* * *

Părăsind restaurantul, Sam porni direct spre birou. Trebuia să asiste la mai multe întâlniri, dar la niciuna nu reuşi să se concentreze. Se tot gândea la ce descoperise în timpul mesei.

Toţi trei construiseră o adevărată reţea de presupuneri în ce-l priveşte pe Toby, dar Sam fusese procuror prea mult timp pentru a realiza că aceste presupuneri, oricât de serioase ar fi, puteau fi spulberate ca un castel de cărţi de joc. Şi păpuşa Raggedy Ann distrugea ultimele acuzaţii pe care i le adusese lui Toby. Dacă nu era implicat în furt, dacă doamna Graney fusese victima unei agresiuni, atunci Abigail era aşa cum o ştia el – mai presus de orice reproşuri şi candidatul perfect pentru postul pe care voia să-l ocupe. Dar, cu cât se gândea mai mult la Toby, cu atât se neliniştea mai tare.

Terminându-şi treaba, la ora şase şi 20 de minute se hotărî să o sune pe Pat. Linia era ocupată. Părăsi în grabă biroul. Voia să ajungă acasă la timp pentru a urmări emisiunea.

Soneria telefonului se auzi exact în momentul în care încuia uşa. Se întoarse să răspundă. Era Jack Carlson.

— Sam, eşti singur?

— Da.

— Am câteva elemente noi în afacerea Catherinei Graney. Fiul ei a găsit ciorna unei scrisori adresată lui Abigail. E foarte serios. Voia să conteste versiunea oficială privind relaţiile dintre soţii Jennings şi să o dea în judecată pe Abigail, acuzând-o de calomnie dacă nu retrage din emisiune toate afirmaţiile defăimătoare care îl privesc pe soţul ei.

Sam fluieră.

— Vrei să spui că e posibil ca Abigail să fi primit ieri scrisoarea?

— Exact. Şi nu e totul! Vecinii doamnei Graney au dat o recepţie ieri seară. Am avut lista invitaţilor şi am vorbit cu toţi. Un cuplu sosit mai târziu, pe la 11 şi un sfert a găsit cu greu strada. Au întrebat pe un tip ce-şi parcase maşina cu două blocuri mai departe. El i-a expediat în viteză. Maşina era o Toyota neagră, cu număr de Virginia. Femeia îşi aminteşte că bărbatul purta un inel masiv cu piatră închisă la culoare. Îl căutăm pe Toby pentru interogatoriu. Nu crezi că ar trebui să suni la Casa Albă.

„Toby se aflase poate în apropierea locului în care fusese asasinată Catherine Graney. Dacă el o ucisese, toate bănuielile ar fi justificate, chiar logice – Abigail trebuie să afle imediat! Trebuie să o văd!” spuse Sam. „Îi voi da şansa să-şi retragă candidatura.” Dacă refuză, voi discuta eu cu Preşedintele. Chiar dacă habar n-are de afacerile lui Toby, trebuie să accepte responsabilitatea morală.

— Nu cred că o preocupă prea mult problema responsabilităţii morale. Dacă J. Edgar Hoover ar mai fi în viaţă, nu şi-ar croi un astfel de drum spre preşedenţie. Ai citit articolul din „Tribune”? Era prietenă cu deputatul Adams şi soţia lui.

— Am văzut.

— Cum lasă articolul să se înţeleagă, există întotdeauna un zvon că o femeie e cauza unei dispute fatale. Eram începător în FBI când a izbucnit afacerea, dar citind ziarul, am simţit că ceva nu e în regulă. Am căutat dosarul Adams. Conţine şi câteva lucruri despre proaspătul deputat, doamna Abigail Jennings. Totul duce spre ea… Ea a fost femeia aceea…

* * *

Orice ar fi făcut, Abigail nu reuşea să se calmeze. Era prea nervoasă şi gândul că va fi numită peste câteva ore vice-preşedinte o înnebunea de fericire.

Doamna vice-preşedinte. Air Force 2 şi locuinţa de pe terenul Observatorului Marinei. Preşedintele Senatului şi reprezentanta Preşedintelui peste tot în lume.

Peste doi ani, alegerile prezidenţiale. „Le voi câştiga!” îşi

promise. Golda Meir, Indira Gandhi, Margaret Thatcher, Abigail Jennings.

Senatul o va aclama. Când fusese aleasă în Senat, Luther îi spusese: „Ei bine, Abigail, aparţii clubului cel mai important al lumii!”

Şi acum urma să facă un alt pas hotărâtor. Nu va mai fi doar un senator printre atâţia alţii, ci al doilea om din Stat.

Se hotărâse să se îmbrace cu o rochie de mătase şi o vestă brodată în tonuri roz şi gri. Efectul va fi excelent pe ecrane!

Vice-preşedintele Abigail Jennings.

Era ora şase şi un sfert. Se ridică din fotoliu şi se îndreptă spre oglindă să-şi pieptene părul. Aplică o undă uşoară pe pleoape şi puţin rimel pe gene. Nervozitatea o făcea să fie îmbujorată. Nu mai avea nevoie de fard. Putea să înceapă să se îmbrace, apoi să privească emisiunea şi să-şi repete discursul de mulţumire pe care avea să-l rostească la Casa Albă. Îmbrăcă rochia, apoi vesta pe care prinse o broşă de aur cu diamante sub formă de soare. Televizorul din bibliotecă avea ecranul cel mai mare. Se hotărî să privească de acolo emisiunea: „Femeile din guvernământ”.

Văzuse toată emisiunea, cu excepţia ultimilor minute. Dar o liniştea să o privească încă o dată. Apple Junction acoperit de zăpadă părea un oraş de la munte mai primitor decât era în realitate. Privi cu atenţie casa familiei Saunders. Îşi aminti ziua când doamna Saunders o obligase să se întoarcă şi să intre pe uşa de serviciu. Dar i-o plătise acestei vrăjitoare!

Dacă Toby nu s-ar fi descurcat şi i-ar fi dat ideea cum să obţină bani pentru Radcliffe, unde ar fi ea acum?

„Familia Saunders îmi datora aceşti bani!” îşi spuse ea. „12 ani de umilinţă în casa lor…”

Privi secvenţele de la căsătorie, campaniile de debut, înmormântarea lui Willard. Îşi aminti cât de fericită fusese, în maşina mortuară, când Jack Kennedy acceptase să-l convingă pe guvernator ca ea să termine mandatul lui Willard.

Ţârâitul prelung al soneriei o făcu să tresară. Nimeni nu putea să vină neanunţat. Să fi avut vreun ziarist îndrăzneala de a suna atât de insistent? Nu acordă prea multă atenţie. Dar soneria suna neîncetat, deranjând-o. Se îndreptă grăbită spre uşă.

— Cine e?

— Sam.

Deschise uşa larg. El intră, cu chipul încordat.

— Sam, cum de nu urmăreşti emisiunea? Intră.

Cuprinzându-l de braţ, îl conduse grăbită spre bibliotecă. Pe ecran, Luther îi punea întrebări privitoare la poziţia ei privind securitatea aeriană.

— Abigail, trebuie să îţi vorbesc.

— Sam, pentru Dumnezeu! Chiar vrei să mă împiedici să-mi privesc propria emisiune?

— Asta mai poate aştepta.

Îi explică motivul vizitei sale. În privirea ei se citea neîncrederea.

— Vrei să spui că Toby a ucis-o pe doamna Graney? Eşti nebun!

— Chiar?

— Era cu o fată. Va depune mărturie pentru el.

— Două persoane au făcut o descriere exactă, iar scrisoarea pe care Catherine ţi-a trimis-o e un mobil foarte bun.

— Care scrisoare?

Se privi fix şi chipul lui Abigail păli.

— El îţi aduce poşta, nu?

— Da.

— A făcut-o şi ieri?

— Da.

— Şi ce ţi-a adus?

— Nimic neobişnuit. Stai puţin! Nu-l poţi acuza chiar aşa! Trebuie să fie şi el de faţă!

— Atunci, cheamă-l acum. Oricum va fi ridicat pentru un interogatoriu.

Sam o privi formând numărul. „E foarte elegantă. S-a îmbrăcat astfel aşteptând să devină vice-preşedinte…”, gândi el.

Cu receptorul la ureche, Abigail ascultă soneria.

— Fără îndoială, nu vrea să răspundă. Nu se aşteaptă să-l sun eu.

Vocea ei ezită o clipă, apoi deveni brusc imperativă.

— Sam, nu poţi să crezi ceea ce ai spus! Pat ţi-a băgat ideea asta în cap. Chiar de la început a fost împotriva mea…

— Pat nu are nimic de a face cu faptul că Toby a fost văzut lângă casa Catherinei Graney.

La televizor, Abigail explica de ce se aflase întotdeauna în fruntea mişcării care cerea impunerea unor norme mai severe privind securitatea aeriană.

— Sunt văduvă azi pentru că soţul meu a închiriat cel mai ieftin avion.

Sam arătă spre ecran.

— Dar declaraţia asta ar fi fost de ajuns pentru ca doamna Graney să se adreseze presei mâine dimineaţă şi Toby ştia acest lucru. Abigail, dacă preşedintele a anunţat o conferinţă de presă pentru această seară în care vei fi desemnată vicepreşedinte, cred că ar trebui să-i ceri ca numirea să fie amânată până când totul va fi lămurit.

— Ai înnebunit! Puţin îmi pasă că Toby a fost văzut la două

blocuri de locul unde a fost ucisă o femeie. Ce înseamnă asta? Poate că are o prietenă în cartierul Richmond. Şi acum nu vrea să răspundă la telefon. Îmi pare rău că mi-am dat osteneala să deschid uşa.

Sam se simţi cuprins de neputinţă. Ieri, Pat îi spusese că Toby o privea cu ură. Şi că devenea nervoasă când se afla prin preajmă. Acum două minute, Abigail îi spusese că Pat e împotriva ei. Şi Toby credea acelaşi lucru? Sam o cuprinse pe Abigail de umeri.

— Ar putea Toby să creadă că Pat e o ameninţare pentru tine?

— Sam, încetează! Lasă-mă! Era la fel de tulburat ca şi mine că ne face atâtea necazuri, dar – până la urmă – totul a fost în favoarea mea. De fapt, chiar el mi-a spus că Pat m-a ajutat.

— Eşti sigură?

— Sam, Toby n-a văzut-o niciodată pe Pat până acum o săptămână. N-are nicio logică ceea ce spui!

Nu o văzuse până săptămâna trecută? Greşit! Toby o cunoscuse pe Pat în copilărie.

O recunoscuse? Abigail avusese o aventură cu tatăl ei. Pat ştia? „Iartă-mă, Pat!” spuse în gând. Trebuie să-i zic!”

— Abigail, Pat e fiica lui Dean Adams, Kerry…

— Pat Traymore e… Kerry?

Ochii lui Abigail se măriseră sub efectul surprizei. Apoi îşi reveni.

— Vorbeşti prostii. Kerry Adams e moartă.

— Îţi repet: Pat Traymore e Kerry Adams. Ştie de aventura ta cu tatăl ei şi am aflat şi că tu ai fost cauza ultimei lor dispute. Pat îşi regăseşte puţin câte puţin amintirile din acea noapte. Toby ar putea încerca să te protejeze de ceea ce ar putea Pat descoperi?

— Nu, spuse sec Abigail. Nu contează dacă-şi va aminti că m-a văzut. Nu a fost vina mea.

— Dar Toby… Toby era acolo?

— Nu a avut cum să-l vadă. Când s-a întors să îmi ia poşeta, ea era deja inconştientă.

Sam fu şocat de ceea ce auzise. Se grăbi spre uşă, dar Abigail îl urmă tremurând.

* * *

Arthur privea secvenţa cu Glory părăsind sala tribunalului după ce fusese declarată vinovată. Chipul ei era absent şi lipsit de expresie, dar pupilele îi deveniseră enorme. Pe chipul ei se citea durere şi neînţelegere. Apoi, fără să-i vină să creadă, îl auzi pe Luther declarând:

— Ieri, de teama de a nu fi – în sfârşit recunoscută – Eleanor Brown s-a predat la poliţie. Se va întoarce în închisoare pentru a-şi îndeplini pedeapsa.

„Glory se predase. Nu respectase promisiunea făcută.”

Sau nu! Fusese *obligată* să calce această promisiune, obligată de certitudinea că va fi recunoscută după această emisiune. Ştiu că nu o va mai vedea niciodată.

Vocile răzbunătoare i se adresară. Cu pumnii strânşi, ascultă cu atenţie. Când nu le mai auzi, îşi smulse căştile de la urechi. Fără a se mai obosi să aşeze la loc etajerele care îi mai mascau ascunzătoarea porni spre uşă, apoi începu să coboare scările.

Nemişcată, Pat continua să privească emisiunea cu un ochi critic. Tocmai citea primele rânduri ale scrisorii. „Billy, iubitule…”

— Billy, şopti ea; Billy…

Examină cu atenţie expresia de stupefacţie a chipului lui Abigail, crisparea involuntară a mâinilor, înainte de a reuşi – printr-un efect supraomenesc – să ia o atitudine corespunzătoare citirii acelei scrisori.

Pat mai văzuse această expresie pe chipul ei.

„Billy, iubitule… Billy, iubitule…

— N-ar trebui să-i spui mamei Renée…

— Dar tata îţi spune Renée!”

Apoi felul în care Abigail se aruncase asupra ei după ce aparatele de filmat se opriseră.

„Unde ai găsit scrisoarea asta? Ce încerci să îmi faci?”

Strigătul lui Toby:

„E foarte bine, Abigail!… E ultima scrisoare scrisă soţului tău!”

„Soţului tău!” Asta încerca de fapt să-i spună!

Fotografia de pe plajă: Abigail şi tatăl ei… Mâinile lor aproape se atingeau.

„Abigail a sunat la uşă în seara aceea, cu chipul răvăşit de durere şi mânie.”

„Nu trebuie să-mi spui “Renée” şi nici tatălui tău, “Billy”.”

Dean Wilson Adams. Tatăl ei – şi nu Willard Jennings – era Billy!

Scrisoarea! Pat o găsise pe jos în bibliotecă, în ziua în care voise să ascundă actele personale ale tatălui ei de privirile lui Toby. Căzuse din dosarele lui şi nu din albumul lui Abigail.

Ea fusese aici în noaptea aceea! Ea şi Dean Adams – Billy – fuseseră amanţi. Din cauza ei se certaseră în seara aceea?

O fetiţă era ascunsă în patul ei, cu mâinile pe urechi pentru a nu le mai auzi vocile furioase.

O împuşcătură.

— Tata! Tata!

Altă împuşcătură.

Apoi alergase până la parter şi se împiedicase de corpul mamei sale. Era posibil ca Abigail să fie acolo când ea intrase alergând în cameră?

Uşa care dădea pe terasă era deschisă.

Telefonul începu să sune, şi, în aceeaşi clipă, lumina se stinse. Pat tresări şi se întoarse. Luminată de scânteile bradului de Crăciun, o siluetă se apropia de ea… O siluetă înaltă, cu un chip încordat şi atent, încadrată de un păr cărunt, cu ochi de un albastru ca de porţelan scânteind în întuneric.

* * *

Toby se îndreptă spre Georgetown, atent să nu depăşească viteza legală. În acea seară, era bine să nu atragă în niciun fel atenţia. Aşteptase ca emisiunea să înceapă, abia apoi plecase. Ştia că Abigail nu-l va căuta în acest timp. Dacă îl va suna după emisiune, îi va spune că ieşise să se ocupe de maşină. Încă de la început, îşi dădu seama că îi este ceva familiar la Pat. Cu ani în urmă, nu vărsase nicio lacrimă aflând că micuţa Kerry nu rezistase şi, în urma rănilor, decedase. Nu pentru că ar fi fost îngrijorat de declaraţiile unui copil de trei ani în faţa unui tribunal.

Abby nu se înşelase. Pat încercase din prima zi să-i atragă în cursă. Nu putea să scape atât de uşor!

Ajunsese pe strada M din Georgetown, întoarse la numărul 31, o porni pe strada N, apoi o luă la dreapta. Ştia unde să parcheze. O mai făcuse de multe ori cu ani în urmă.

Partea dreaptă a proprietăţii se întindea până la jumătatea blocului. Lăsă maşina pe colţ, o luă înapoi şi fără să ţină cont de gardul care încadra proprietatea, sări de partea cealaltă. Înaintă în tăcere în bezna ce acoperea curtea din spate.

În ciuda voinţei sale se gândi la cealaltă noapte, în acelaşi loc – revedea cum o trăsese pe Abigail afară, cu o mână la gură pentru a o împiedica să strige şi o aşezase în maşină. Apoi cuvintele ei ezitante: „Poşeta mi-a rămas acolo…” Şi el se întoarse în casă.

La umbra copacilor, ferindu-se de orice privire indiscretă, Toby se strecură prin spatele casei, pe terasă, la câţiva centimetri de uşa din sticlă. Privi cu atenţie în interior.

Sângele îi îngheţă în trup. Pat era întinsă pe canapea cu mâinile şi picioarele legate. Avea un căluş în gură. În genunchi, lângă ea, un preot sau un călugăr, cu spatele întors spre uşă, aprindea lumânări într-un sfeşnic. Bărbatul se întoarse apoi şi Toby îl văzu clar. Nu era un preot adevărat. Şi ceea ce purta nu era o sutană, era – mai degrabă – un fel de halat. Chipul lui îi aminti lui

Toby de un vecin care, cu câţiva ani înainte – înnebunise.

Bărbatul striga adresându-i-se lui Pat, dar Toby îi înţelegea cu greu cuvintele.

— N-ai ascultat avertismentele mele! Ţi-am lăsat posibilitatea să alegi!

„Avertismente…” Toţi crezuseră că Pat inventase povestea cu telefoanele şi efracţiunea. Dar nu fusese aşa. În timp ce Toby îi spiona, bărbatul luă sfeşnicul şi îl aşeză sub brad.

Voia să dea foc casei!

Pat Traymore era prinsă în capcană! Tot ce-i rămânea lui de făcut era să se urce în maşină şi să se întoarcă acasă.

Toby se lipi de zid. Bărbatul se îndrepta spre uşa care dădea spre terasă. Şi dacă el ar fi fost găsit acolo? Toată lumea ştia că Pat fusese ameninţată. Dacă toată casa lua foc şi ea era găsită împreună cu cel care o ameninţase, totul se va încheia. Nu vor mai fi anchete şi nimeni care să vorbească despre maşina parcată în apropiere.

Toby aştepta să audă yala descuindu-se. Bărbatul îmbrăcat ca un călugăr deschise uşa, apoi se întoarse să mai privească o dată în cameră.

Toby se apropie în tăcere până în spatele lui.

* * *

În timp ce genericul de la sfârşitul emisiunii se derula pe ecran, Lila mai formă o dată numărul lui Sam. Niciun răspuns. Mai încercă o dată la Pat. După ce lăsă telefonul să sune de mai multe ori, închise şi se apropie de fereastră. Maşina era parcată pe alee. Lila era sigură că Pat e acasă. În timp ce supraveghea casa i se păru că vede o pâlpâire roşiatică în întunericul care o înconjură.

Trebuia să cheme poliţia? Dacă Pat aflase ce se întâmplase în noaptea tragediei… Dacă pericolul pe care-l simţise ea era de natură psihică şi nu fizică? Pat încerca cu disperare să înţeleagă cum de unul dintre părinţi o rănise cu atâta violenţă. Şi dacă adevărul era mai crud decât îşi imaginase ea?

Ce putea face poliţia dacă Pat refuza să deschidă uşa? Nu vor mai insista numai pentru că Lila le-ar spune de presimţirile ei… Lila ştia că poliţiştii nu cred în parapsihologie. Descumpănită, rămase în faţa ferestrei, privind în întuneric contururile casei de vis-a-vis.

* * *

Uşa de pe terasă… Era deschisă şi în noaptea aceea. Ea ridicase privirea şi alergase spre el, cuprinzându-i picioarele cu

braţele şi el o ridicase şi o aruncase cu violenţă…

Toby… deci Toby fusese.

Şi acum era în faţa uşii, în picioare, în spatele lui Arthur Stevens.

Arthur simţi prezenţa lui Toby în spatele lui şi se întoarse brusc. Lovitura lui Toby o primise exact în gât şi trupul lui fu proiectat la câţiva metri în cameră. Cu strigăt sufocat, se lovi de cămin… Ochii i se închiseră şi capul îi căzu într-o parte.

Toby intră în cameră. Pat se cutremură văzându-i corpul masiv, îmbrăcat în negru, mâinile puternice şi pătratul negru al inelului cu onix.

Se aplecă deasupra ei.

— Ştii, Kerry, nu-i aşa? Când am aflat cine eşti, am ştiut că vei descoperi adevărul. Îmi pare rău pentru ceea ce s-a întâmplat, dar trebuia să o protejez pe Abigail. Era înnebunită după Billy. Când a văzut-o pe mama ta împuşcându-l, a fost pe punctul de a leşina. Dacă nu m-aş fi întors să-i iau poşeta, îţi jur că nici nu te-aş fi atins. Voiam doar să te fac să taci un moment. Dar acum, nu pot să te las s-o distrugi pe Abby. Dar se vede că mă ajuţi, la urma urmelor. Toată lumea ştie că ai fost ameninţată. Nu credeam să am un asemenea noroc. Îl vor găsi pe nebunul ăsta lângă tine şi nimeni nu va mai pune nicio întrebare. Tu ai pus prea multe întrebări… Îţi dai seama?

Ramurile de la baza bradului se aprinseră brusc. Începură să pocnească, iar fumul se înălţa gros până la plafon.

— În câteva minute, camera asta va fi scrum, Kerry. Trebuie să plec acum. E o seară mare pentru Abigail.

O atinse cu degetele pe obraz.

— Regret…

Bradul era cuprins de flăcări. În clipa în care Toby închise uşa în urma lui, covorul începu să ardă. Fumul o sufoca. Încercă să-şi ţină respiraţia. Ochii o înţepau prea tare ca să-i mai poată ţine deschişi. Urma să fie asfixiată. Se învârti pe canapea până căzu pe covor. Se lovi cu fruntea de piciorul mesei, tresări de durere şi încercă să se târască spre ieşire. Dar, cu mâinile legate la spate se mişca foarte greu. Se întoarse pe spate încercând să se ridice. Dar legăturile prea strânse o răneau la fiecare mişcare. Picioarele goale alunecau pe parchet şi reuşi cu greu să înainteze puţin.

În pragul salonului se opri. Dacă reuşea să închidă uşa, focul nu se va mai putea întinde. Trecu pragul. Placa metalică îi zgârie pielea mâinilor. Se lipi de perete, împinse cu umărul uşa şi se împinse în ea până o auzi închizându-se. Holul era deja plin de fum. Pat nu mai reuşea să-şi dea seama încotro o pornise. Dacă se îndrepta spre bibliotecă era pierdută. Aşteptă o clipă, apoi simţi o şuviţă rece de aer. Porni spre ea… Acolo era uşa de la intrare.

Patruzeci şi doi

Lila mai încercă o dată să dea de Pat. De această dată, ceru telefonistei să verifice linia. Telefonul nu era deranjat.

Nu mai putea aştepta. Se pregătea o nenorocire. Va cere poliţiei să vină să inspecteze casa lui Pat. Le va spune că văzuse un spărgător. Dar când răspunse un sergent nu reuşi să articuleze niciun cuvânt. Simţea că se sufocă. Nările i se umpluse de un fum acru. Tot trupul îi deveni dureros. Ardea! Sergentul se prezentă

încă o dată, nerăbdător. Lila îşi regăsi brusc puterile:

— Strada N, nr. 300, strigă ea. Patricia Traymore e pe cale să moară. Patricia Traymore va muri.

* * *

Sam conducea cu viteză, trecând pe roşu la semafor, dorindu-şi din tot sufletul ca o maşină de poliţie să se ia după el. Aşezată pe celălalt scaun, Abigail rămăsese cu pumnii strânşi şi pumnul crispat.

— Abigail, vreau să ştiu adevărul! Ce s-a întâmplat în noaptea în care au murit Renée şi Dean Adams?

— Billy mi-a promis că va divorţa... Dar, în ziua aceea, m-a sunat şi mi-a spus că nu se putea despărţi de Renée. Că trebuie să încerce să-şi salveze căsătoria... Nu o putea părăsi pe Kerry. Credeam că Renée e la Boston. Am plecat la el să-l implor... Renée a făcut o criză văzându-mă. Ştia că ne iubeam. Billy avea un revolver în birou. A vrut să-l întoarcă spre ea... El a încercat să i-l smulgă... S-a auzit o împuşcătură... Sam, a fost un coşmar! Billy a murit în faţa mea!

— Dar pe ea cine a ucis-o? Cine?

— S-a sinucis, răspunse Abigail plângând. Toby presimţise că avea să se petreacă o dramă. Văzuse totul de pe terasă. M-a luat din casă şi m-a dus la el în maşină. Sam, eram şocată! Nu realizam ce se întâmpla! Ultimul lucru pe care l-am văzut a fost revolverul din mâna lui Renée, rămasă încă în picioare. Toby a trebuit să se întoarcă după poşeta mea. Sam, îţi jur că am auzit a doua împuşcătură înainte ca el să pornească spre casă. Îţi jur. Mi-a povestit a doua zi ce i s-a întâmplat lui Kerry. Probabil că a coborât după plecarea mea şi Renée a împins-o cu putere ca să se îndepărteze de ea. Poate că nu şi-a dat seama cât de tare a rănit-o.

— Pat îşi aminteşte că s-a împiedicat de corpul mamei sale.

— Imposibil! Nu avea cum!

O cotiră pe Wisconsin Avenue într-un scârţâit de pneuri.

— Întotdeauna l-ai crezut pe Toby! o acuză Sam. Pentru că ai vrut să-l crezi! îţi convenea! Abigail, chiar ai crezut că accidentul de avion a fost o întâmplare? L-ai crezut pe Toby şi ai acuzat-o pe Eleanor de fondurile electorale?

— Da... da...

Străzile erau pline de pietoni. Sam claxona furios, dar oamenii îşi vedeau liniştiţi de treaba lor. Vira în viteză pe strada M, trecu pe lângă numărul 31 până la intersecţia cu strada N şi călcă pedala de frână. Amândoi fură aruncaţi înainte.

— Dumnezeule! şopti Abigail.

O femeie între două vârste striga după ajutor, bătând cu

pumnii în uşa casei lui Pat. O maşină de poliţie, cu sirena pornită apăru în capătul străzii.

Casa era cuprinsă de flăcări.

* * *

Toby traversă în fugă curtea în direcţia gardului. Totul se terminase acum. Nu mai era soţia pilotului care să-i facă necazuri lui Abigail. Nici Kerry Adams care să-şi amintească ce se petrecuse în salon în noaptea aceea.

Nu mai trebuia să piardă niciun minut. În curând, Abby îl va căuta. Era aşteptată la Casa Albă peste o oră. Cineva striga după ajutor… Cineva văzuse fumul! Auzi sirena poliţiei şi începu să alerge.

Sărise gardul când o maşină trecu în viteză, luă virajul şi se opri cu un scârţâit de frâne. Portierele se izbiseră cu putere. Toby auzi glasul unui bărbat strigând-o pe Pat Traymore. Sam Kingsley! Trebuia să o şteargă de acolo. Întreaga parte din spate a casei luase foc. Dacă nu pleca, avea să îl vadă.

— Nu prin faţă, Sam! Prin spate! Prin spate!

Toby se opri. Abby… Era Abby! Alerga de-a lungul casei, îndreptându-se spre terasă. Porni spre ea şi o ajunse.

— Abby, pentru numele lui Dumnezeu, pleacă de aici!

Ea se uită la el cu o privire rătăcită. Mirosul de fum se risipea gros în noapte. O fereastră de pe lateral explodă şi flăcările cuprinseră peluza.

— Toby, Kerry e înăuntru?

Abby îl apucase de reverele hainei.

— Nu înţeleg ce vrei să spui!

— Toby, cineva te-a văzut lângă casa Catherinei Graney seara trecută!

— Abby, taci! Seara trecută am fost cu prietena mea de la Steakburger. Ai văzut când m-am întors la zece jumătate!

— Nu, nu te-am văzut!

— Ba da!

— Atunci… ce mi-a spus Sam e adevărat…

— Abby încetează cu prostiile! Eu am grijă de tine, tu ai grijă de mine. Aşa a fost întotdeauna şi o ştii foarte bine!

O maşină de poliţie trecu în viteză.

— Abby, trebuie să plec de aici.

În vocea sa nu era nicio umbră de teamă.

— Kerry e înăuntru?

— Nu eu am dat foc? Nu i-am făcut nimic!

— E înăuntru?

— Da.

— Brută! Brută criminală şi proastă! Scoate-o de acolo!

Îl lovi cu pumnii în piept.

— Ai auzit?! Scoate-o de acolo!

Flăcările cuprinseseră acoperişul.

— Fă ce ţi-am spus! strigă ea.

Câteva secunde se priviră în faţă. Apoi Toby ridică din umeri şi alergă stângaci de-a lungul peluzei acoperite cu zăpadă, traversă grădina şi ajunse pe terasă. Auzi sirena pompierilor exact în clipa în care uşa cedă în faţa loviturilor lui cu piciorul.

Căldura din interior era insuportabilă. Toby îşi scoase haina şi-şi acoperi cu ea capul şi umerii. O lăsase pe Pat pe canapea, în partea dreaptă a uşii. „M-a trimis aici pentru că ea e fiica lui Billy! gândi el. Dar, acum, totul s-a terminat pentru tine, Abigail. Nu ştiu cum vom mai scăpa şi de aici.”

Era lângă canapea. Întinse mâna, pipăi ţesătura încinsă. Nu vedea nimic. Kerry nu era acolo!

Încercă să se uite jos. Deasupra capului său se auzi un zgomot. Nu mai putea să rămână acolo. Toată casa ardea şi, în curând, se va prăbuşi.

Se îndreptă pe bâjbâite în direcţia uşii, luându-se după curentul de aer rece. O bucată de tavan îi căzu în spate. Îşi pierdu echilibrul şi căzu. Mâinile lui atinseră un corp, un chip… Nu era al unei femei. Era al nebunului.

Toby se ridică. Tremura… Întreaga casă se învârtea cu el. O clipă mai târziu, plafonul salonului se prăbuşi. Cu ultimele puteri, şopti:

— Abby!

Dar ştia că, de această dată, ea nu-l poate ajuta.

* * *

Agăţându-se, târându-se, Pat înainta centimetru cu centimetru pe holul de la intrare. Sfoara prea strânsă de la picioare îi blocase circulaţia sângelui prin piciorul drept. Trebuia să se agaţe cu degetele, cu palmele ca să poată înainta. Parchetul era tot mai fierbinte. Fumul înecăcios îi înţepa ochii şi o sufoca. Nu mai putea să se ghideze după nimic. Pierduse orice reper. Nu mai avea nicio speranţă. Se sufoca… Va arde de vie…

Apoi auzi loviturile… vocile… vocea Lilei strigând după ajutor… Pat se chirci încercând să se îndrepte spre locul de unde venea vocea. Dar un zgomot puternic din spatele casei făcu să se cutremure pereţii. Casa se prăbuşea. Simţea că îşi pierde cunoştinţa. Îi era scris să moară în această casă.

În clipa în care pierdea contactul cu realitatea auzi bătăi, zgomot de lemn prăbuşindu-se. Încercau să spargă uşa. Era atât de

aproape de ea! Un val de aer rece... Voci care strigau:

— Prea târziu! Nu putem intra înăuntru!

Strigătul Lilei:

— Ajutaţi-o! Ajutaţi-o!

Vocea lui Sam, furios, disperat:

— Lăsaţi-mă!

Sam... Sam... Zgomot de paşi lângă ea. Sam o striga. Cu ultimele puteri, Pat ridică picioarele şi le izbi de perete.

Sam se întoarse. La lumina flăcărilor o zări, apoi o ridică în braţe şi ieşi alergând din casă.

* * *

Strada era plină de maşini de poliţie şi de pompieri. Mulţimea adunată păstra o tăcere mormântală. Dreaptă ca o statuie, Abigail privea infirmierii agitându-se în jurul lui Pat. În genunchi lângă targă, Sam îi mângâia braţul, cu chipul palid de teamă. La câţiva paşi, Lila tremura din tot corpul, cu chipul şi mâinile acoperite de funingine, cu ochii fixaţi asupra corpului imobil a lui Pat. Totul în jurul lor era plin de cenuşa casei sau ce mai rămăsese din ea.

— Pulsul e puternic, spuse un infirmier.

Pat se mişcă voind să îndepărteze masca de oxigen de pe faţă.

— Sunt aici, iubito...

Sam ridică privirea. Abigail îi atinsese cu mâna umărul. Avea chipul plin de funingine. Rochia pe care o îmbrăcase pentru Casa Albă era distrusă.

— Mă bucur că Kerry a scăpat, Sam. Să ai grijă de ea...

— E tot ce îmi doresc mai mult.

— Îi voi cere unui poliţist să mă însoţească la o cabină telefonică. Nu mă simt în stare să-i spun personal Preşedintelui că abandonez scena politică. Spune-mi cum o pot ajuta pe Eleanor Brown...

Apoi se îndreptă încet spre cea mai apropiată maşină de poliţie. Recunoscând-o, trecătorii o priviră uimiţi, făcându-i loc să treacă. Unii începură să o aplaude.

— Emisiunea a fost grozavă! îi spuse unul.

— Vă iubim! strigară câţiva.

— Vă vom susţine pentru vice-preşedinte! se auziră mai multe glasuri.

Urcând în maşină, Abigail Jennings se întoarse şi cu un surâs forţat răspunse ovaţiilor care o înconjurau pentru ultima oară.

Patruzeci şi trei

Pe 29 decembrie, la ora nouă seara, preşedintele pătrunse în Sala Est a Casei Albe pentru a ţine o conferinţă de presă, pe care o anulase în grabă cu două zile mai devreme. Înaintă spre pupitru,

unde erau aşezate microfoanele.

— Mă întreb de ce ne-am adunat cu toţii aici, remarcă el.

Ziariştii izbucniră în râs.

Preşedintele îşi exprimă regretul că fostul vicepreşedinte şi-a dat demisia înainte de terminarea mandatului.

— Există un număr foarte mare de reprezentanţi care ar putea să-i preia locul şi să-mi fie succesor în cazul în care nici eu nu aş fi în stare să-mi duc până la capăt al doilea mandat. Totuşi, persoana pe care am ales-o, cu sprijinul entuziast al reprezentanţilor tuturor departamentelor guvernului, va avea o poziţie excepţională în istoria acestei ţări. Doamnelor şi domnilor, am plăcerea de a vă prezenta prima femeie vice-preşedinte a Statelor Unite, senator Claire Lawrence din Wisconsin.

Un ropot de aplauze izbucni şi asistenţa se ridică în picioare.

Îmbrăţişaţi pe canapeaua din apartamentul lui, Sam şi Pat priveau conferinţa de presă.

— Mă întreb dacă Abigail vede, spuse Pat.

— Cred că da.

— Nu ar fi avut nevoie de ajutorul lui Toby. Ar fi reuşit şi singură.

— Într-adevăr. Ceea ce face ca povestea ei să fie şi mai tristă.

— Ce se va întâmpla cu ea?

— Va pleca din Washington. Dar nu se va da bătută. E o femeie puternică. Se va lupta pentru a reveni la suprafaţă. De data asta, singură!

— A făcut, totuşi, multe lucruri bune, spuse Pat cu tristeţe. Din multe puncte de vedere, era femeia ideală.

Ascultară amândoi discursul Clarei Lawrence. Apoi Sam o ajută să se ridice.

— Cu genele şi sprâncenele arse, pari mereu uimită.

Îi cuprinse chipul în palme.

— Te simţi mai bine de când ai ieşit din spital?

— Ştii şi tu răspunsul!

Încă puţin şi ar fi pierdut-o pe vecie. Ea îşi ridică privirea întrebătoare spre el.

— Ce i se va întâmpla lui Eleanor? întrebă ea. Nu mi-ai spus nimic şi aproape că-mi era teamă să te întreb.

— Nici nu mă gândeam să nu-ţi spun! Ultima declaraţie a lui Abigail şi noile informaţii despre Toby vor fi în favoarea ei. Dar tu? Acum, că ştii adevărul, ce simţi pentru mama şi tatăl tău?

— Sunt fericită să ştiu că nu tata a apăsat pe trăgaci. Îmi pare rău pentru mama. Dar sunt mulţumită să ştiu că niciunul nu a fost vinovat pentru rănile mele. Nu erau făcuţi unul pentru celălalt, dar niciunul nu e complet vinovat pentru ce s-a întâmplat. Încep

să-i privesc cu alţi ochi pe oameni. Cel puţin, aşa sper.

— Gândeşte-te. Dacă părinţii tăi nu s-ar fi întâlnit, tu nu ai exista şi eu n-aş putea să-mi petrec restul vieţii într-un loc decorat – cum ai spus? — ca holul de intrare a unui motel?

— Cam aşa ceva…

— Te-ai hotărât în ce priveşte serviciul?

— Nu ştiu. Luther pare sincer când îmi propune să rămân. La urma urmei, emisiunea a fost bine primită. Mi-a spus să mă gândesc la un reportaj despre Claire Lawrence. Şi poate că vom avea – în sfârşit – în studiouri, pe posibila Prima Doamnă a Americii. E tentant. Mi-a promis că voi avea controlul total asupra emisiunilor mele. Şi, alături de tine, nu va mai încerca să-mi facă necazuri.

— Ar fi foarte bine pentru el!

Sam o cuprinse cu braţul şi îi zâmbi.

— Vino să priveşti râul!

Se îndreptară spre fereastră. Noaptea era luminată de reclame scânteietoare, dar Potomac le întrecea pe toate.

— Nu cred că am fost niciodată atât de neliniştit… Casa în flăcări… Tu înăuntru… spuse el şi o strânse mai puternic la pieptul lui. Nu vreau să te pierd, Pat… Nici acum, şi niciodată!

Se aplecă spre ea şi o sărută.

— Nu glumesc când spun că nu avem timp de pierdut. Ce spui de o lună de miere la Caneel Bay săptămâna viitoare?

— Economiseşte-ţi banii. Prefer să mă întorc la Cape Cod.

— Şi la Ebb Tide?

— Exact. Dar a intervenit o schimbare.

Îşi ridică privirea spre el cu un surâs luminos.

— De data aceasta, luăm acelaşi avion ca să ajungem acasă.

Sfârşit

Cuprins

Unu.....2
Doi.....8
Trei.....15
Patru.....22
Cinci.....27
Şase.....34

Şapte.....36
Opt.....48
Nouă.....53
Zece.....62
Unsprezece.....66
Doisprezece.....72
Treisprezece.....75
Paisprezece.....80
Cincisprezece.....86
Şaisprezece.....91
Şaptesprezece.....96
Optsprezece.....100
Nouăsprezece.....105
Douăzeci.....110
Douăzeci şi unu.....112
Douăzeci şi doi.....116
Douăzeci şi trei.....121
Douăzeci şi patru.....127
Douăzeci şi cinci.....137
Douăzeci şi şase.....140
Douăzeci şi şapte.....145
Douăzeci şi opt.....148
Douăzeci şi nouă.....151
Treizeci.....154
Treizeci şi unu.....157
Treizeci şi doi.....160
Treizeci şi trei.....163
Treizeci şi patru.....166
Treizeci şi cinci.....173
Treizeci şi şase.....176
Treizeci şi

şapte.....183
Treizeci şi opt.....188
Treizeci şi nouă.....195
Patruzeci.....199
Patruzeci şi unu.....202
Patruzeci şi doi.....214
Patruzeci şi trei.....219

SIDNEY SHELDON

Demonul trecutului

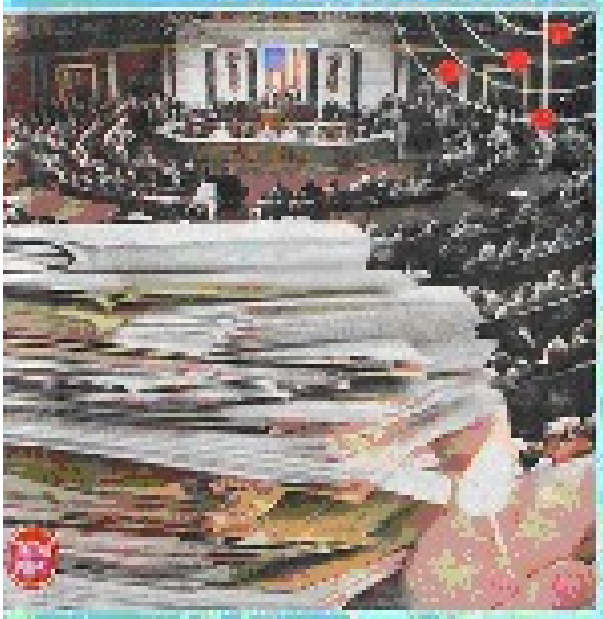

Peste 100 de milioane de cărți tipărite

„Sidney Sheldon, celebrul autor de romane senzaționale, citiți pe nerăsuflate în lumea întreagă".

„Sidney Sheldon este autorul perfect al acestor timpuri.

Doriți un roman pe care să nu-l puteți lăsa din mână? Citiți-l pe Sidney Sheldon."

„Un roman minunat, o intrigă extraordinară".

Lei 3800

ISBN 5-85268-244-9